ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ வ ச ந பூ ஷ ண ம்

மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தைத் தழுவி
அண்ணங்கராசார்யதாஸன் எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய
ஸாரார்த்த விவரணத்துடன் கூடியது.

முதல் ப்ரகரணம்

1. வேதார்த்த மறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே.

1. கர்மகாண்டமென்றும் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் இரண்டு பாகுபாடுகளை யுடைய வேதத்தின் பொருளை நிர்ணயிக்க வேண்டுமானால், மநு, அத்ரி, யாஜ்ஞ வல்க்யர் முதலான மஹர்ஷிகளாற் செய்யப்பட்ட தர்ம சாஸ்திரங்களாலும், ஸ்ரீரா மாயணம், மஹாபாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களாலும், ப்ராஹ்மம், பாத்மம், வைஷ்ணவம் முதலான புராணங்களாலுமே நிர்ணயிக்கவமையும். ... (1)

2. ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது ; மற்றை யிரண்டாலும் உத்தர பாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது.

2 ஸ்மிருதிகள் கர்மகாண்டத்தை விவரிப்பதற்காகவும் இதிஹாஸ புரா ணங்கள் ப்ரஹ்ம காண்டத்தை விவரிப்பதற்காகவும் ஏற்பட்டனவாகையால், வேதத்திற் பூர்வ காண்டத்தின் பொருளை ஸ்ம்ருதிகளாலும், உத்தரகாண்டத்தின் பொருளை இதிஹாஸ புராணங்களாலும் நிர்ணயிக்கக் க வதாம். [தர்ம சாஸ்தி ரங்கள் ஆசார வியவஹார ப்ராயச்சித்தாதிகளைக் கூருநின்றமையாலும், இதிஹாஸ புராணங்கள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபாதிகளைக் கூருநின்றமையாலும் இங்ஙனே வகுத்துக் கூறலாயிற்று.] ... ... (௨)

3. இவை யிரண்டிலும் வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.

3. ப்ரஹ்ம காண்டத்தை விவரிக்கப் பிறந்த இதிஹாஸ புராணங்கள் இரண்டினுள் புராணத்திற்காட்டில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமென்று அறுதியிடப்பட்டது.

4. அத்தாலே அது முற்பட்டது.

4. இப்படி புராணத்திற் காட்டில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமாகையால்தான், * "அப்யர்ஹிதம் பூர்வம்" [சிறந்ததை முற்கூறுவது] என்றவிதிப்படி "இதிஹாஸ புராணங்களாலே" என்று இதிஹாஸம் முற்படக் கூறப்பெற்றது இங்ஙனன்ருகில் வியாகரண விதிப்படி "புராணேதிஹாஸங்களாலே" என்று கூறவேண்டியதாகும்.

5 இதிஹாஸச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது ; மஹாபாரதத்தால் தூதுபோனவனேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

5. இதிஹாஸங்களுக்குள் சிறந்ததான ஸ்ரீ ராமாயணம் தேவ மாதர்களின் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்த க்ருபாபரவசையான பிராட்டியின் ஏற்றத்தைச் சொல்லுகின்றது; ஸாக்ஷாத் பகவதவதாரமான ஸ்ரீவேதவ்யாஸராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட மஹாபாரதம் பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோன ஆச்ரித பரதந்த்ரனை எம்பெருமானுடைய ஏற்றத்தைச் சொல்லா நிற்கும். ... ... (5)

6. இவையிரண்டாலும் புருஷகாரவைபவமும் உபாயவைபவமும் சொல்லிற்றுயிற்று.

6. ஆக, இவ்விதிஹாஸங்களிரண்டாலும், குற்றமே வடிவான சேதநர்களை எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காக்கி அங்கீகரிப்பிக்கின்ற புருஷகார பூதையான பிராட்டியின் வைபவமும், அப்பிராட்டியாலே சேர்விக்கப்பட்ட சேதநர்களை அங்கீகரித்து ரக்ஷித்தருளவல்ல உபாயபூதனை எம்பெருமானுடைய வைபவமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. .... (6)

7. புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந்த்ர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

7. புருஷகாரமாமளவில் க்ருபை, பாரதந்த்ரியம், அநந்யார்ஹத்வம் என்ற இம்மூன்று குணங்களும் வேணும. (ஏனெனில்) க்ருபையாவது—பிறர்படும் துக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமை, சேதநர் ஸம்ஸாரத்திற் படுகிற துக்கத்தைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் எம்பெருமானோடு இவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு உறுப்பான முயற்சி பண்ணுவதற்கு க்ருபை வேணும் பாரதந்திரியமாவது பரம புருஷனுக்கு உரிமைப் படுகை; ஸ்வதந்த்ரனை அவனை அநுவர்த்தித்து வசப்படுத்த வேண்டியிருப்பதால் பாரதந்திரியம் வேணும். இனி அநந்யார்ஹ சேஷத்வமாவது அவனுக்கன்றி மற்றொருவனுக்கும் உரிமைப்படாதொழிகை, பிராட்டி எம்பெருமானிடத்திற் சென்று "இந்த சேதநனை நீ அங்கீகரிக்கவேணும்" என்றால் "இவள் நம்மைத்தவிர வேறொரு விஷயத்துக்கு சேஷப்படாமல் நமக்கே அதிசயத்தை விளைவிக்கு மவளாகையாலே நம்முடைய காரியத்தையன்றோ இவள் சொல்லுகிறாள்" என்று அவன் நினைத்து, அவள் சொன்னபடி செய்கைக்குறுப்பாக அநந்யார்ஹத்வமும் வேண்டுமாயிற்று. ஆகையால் இம்மூன்று குணங்களும் புருஷகாரத்வத்திற்கு இன்றியமையாதனவாம். ... . (7)

8. பிராட்டி முற்படப்பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக.
நடுவிற் பிரிந்தது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக.
அநந்தரம் பிரிந்தது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைககாக

8. இம்மூன்று குணங்களும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டிபக்கல் இருக்கும்படியை நாம் அறிவதெப்படி என்னில்; பிராட்டி ஜநகராஜன் திருமகளாய்த்தோன்றி அப்பெருமானை மூன்றுதடவை பிரிந்து இம்மூன்று குணங்களையும் வெளிப்படுத்தினளாதலால் அதுகொண்டு அறியலாம். எப்பிரிவில் எக்குணம் வெளியாயிற்றென்னில், 'இராவணன் பிரித்தான்' என்றொரு வ்யாஜத்தாலே முதலில் பெருமானைப் பிரிந்து இலங்கைக்கு எழுந்தருளினவிடத்து க்ருபை வெளியாயிற்று; தேவமாதர்களின் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தமையாலும், அச்சிறை

யிருப்பிலே தன்னை இரவும் பகலும் ஹிம்ஸித்த ராக்ஷஸிகள், இராவணன் தோல்வி யடைந்ததாகவும் பெருமாள் வெற்றிபெற்றதாகவும் 'த்ரிஜடை' என்பவள் கனக் கண்டமை பற்றி மிகவுமஞ்சி நடுங்குகிறவளவில் பிராட்டி அவர்களை நோக்கி 'நானிருக்க நீங்கள் அஞ்சுவதென்? அஞ்சவேண்டா' என்று அபய ப்ரதாநம் பண்ணினமையாலும், இது வெறும்வாய்ச்சொல்லாய் ஒழியாமல் இராவண ஸம்ஹா ரத்திற்குப்பின் தனக்கு சோபநஞ்சொல்லவந்த திருவடி அந்த ராக்ஷஸிகளை சித்ர வதம் பண்ணப்புக, அவனோடே மன்றாடி அவர்களைக் காத்தருளினமையாலும் க்ருபாகுணம் விளங்கிற்று; இக்குணத்தை வெளியிடுவதற்காகவேயாம் பிராட்டிக்கு நேர்ந்த முதற் பிரிவு.

இனி, இரண்டாவது பிரிவாவது - லோகாபவாத பரிஹாரத்திற்காகப் பெருமாள் அவளைக் காட்டிற்குப் போகவிட அப்போது பிரிந்தது. இப்பிரிவுக்குப் பயன் பெருமாள் தன்னை அந்தஃபுரத்திலே வைத்த போதோடு காட்டிலே விட்ட போதோடு வாசியின்றி அவருடைய திருவுள்ளத்தையே பின்செல்லவேண்டும்படி யான பாரதந்திரியத்தை வெளியிடுதலாம். பெருமாள் நியமனத்தின்படி இளைய பெருமாள் பிராட்டியைத் தேரேற்றிக் கொண்டுபோய்க் கங்கைக்கரை ஏறினபின் பிராட்டியைக் காட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டு வந்த நிமித்தத்தை மிக்க பரிதாபத் துடனே விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டி அதைக்கேட்டுக் கதறிஅழுது, "லக்ஷ்மணா! இஃது எனக்குப் பொறுக்கத்தக்க துயரமன்று; யான் இப்பொழுதே இக்கங்கையில் வீழ்ந்து உயிரை ஒழித்துவிடலாம், அங்ஙனஞ் செய்வேனாயின் அது மஹாகுல ப்ரஸூதரான பெருமாளுக்கு ஒரு பெரிய பழிப்பாகும். [கர்ப்பிணியான நான் இப்பொழுதே உயிரைத் துறந்தேனாகில், ஸந்தாநமே நசித்துவிடும்; இரகுவம்சம் பாழாம்; ப்ரஸவித்தபின் முடிந்தேனாகில், 'குற்றமுள்ளவளாகையாலன்றோ தன்னைத்தானே முடித்துக்கொண்டாள்' என்று உலகம் கோஷிக்க, குற்றமும் திண்ணிதாக, பிறந்த ஸந்தாநமும் ரகுகுலத்தில் அந்வயமற்றொழியும்; 'பெருமாள் ஸ்த்ரீஹத்திசெய்தார்' என்கிற அபகீர்த்தியும் பரவும்] என்றிப்படி பலவாறுகச் சொல்லி, உயிரைவிடவேண்டிய ஸமயத்தும் அது செய்யமாட்டாமல் பெருமாள் நினைவைப் பின்சென்று தன் உயிரை நோக்கிக்கொண்டிருக்கும்படியான பாரதந் திரியமன்றோ இப்பிரிவில் நன்கு வெளியாயிற்று. ஆகவே இக்குணத்தை வெளி யிடுவதற்காகவாம் இப்பிரிவு.

இனி, மூன்றும் பிரிவாவது மறுபடியும் பிராட்டி பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்திருக்கச்செய்தே பிரிந்து பிறந்தகத்திலே [பூமியிலே] புகுந்துவிட்டதாம். இப் பிரிவுக்குப் பயன் அநந்யார்ஹத்வமாகிய குணத்தை ஸர்வஸம்மதமாம்படி ப்ரகாசப் படுத்துகையாம்; பிராட்டி கையுமஞ்ஜலியுமாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக்கொண்டு நின்று, "அடியேன் பெருமாளையன்றி மற்றெவரையும் மனத்தினாலுஞ் சிந்தியாதவ ளாயின் இப்பூமிப்பிராட்டி எனக்கு இடங்கொடுக்கக் கடவள்" என்றிப்படி பல வாறுகச் சொல்லி சபதம் பண்ண, அவ்வளவிலே பூமியில்நின்றும் ஓர் திவ்ய ஸிம்ஹாஸநம் வந்துதோன்ற, அதிலே ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி இவளை இரண்டு கையாலு மெடுத்துக் கொண்டுபோய் வைக்க, அவ்வாஸநத்தில் வீற்றிருந்தவாறே பிராட்டி

பூதலத்தினுள் பிரவேசிக்க, அதுகண்டு விண்ணவர்கள் பிராட்டியின்மீது பூமாரி பொழிந்து புகழ்ந்தனர் என்று (உத்தர ஸ்ரீராமாயணத்தில்) சொல்லுகையாலே இப் பிரிவில் அநந்யார்ஹத்வம் ப்ரகாசமாயிற்று. இக் குணத்தை வெளியிடுவதற்காக வாயிற்று இப்பிரிவு. இப்படி இம்மூன்று பிரிவும் இம்மூன்று குணங்களை வெளியிடு தற்காக வன்றாகில் அபாயமற்றவளாய்க் கருமங்களுக்கு வசப்படாதவளான பிராட் டிக்கு, கர்மவச்யர்க்குப் போலே இப்படி பிரிவு வரக்கூடாதென்க. ... (8)

9. ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷகாரத்வம் தோற்றும்.

9. இப்படிப்பட்ட குணங்களோடு கூடிய பிராட்டியின் புருஷகாரத்வம் எங்கே தோற்றுமென்னில், அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக்கும் தசையிலும் பிரிந்திருக்கும் தசையிலும் விளங்கும். ஸம்ச்லேஷதசையில் விளங்கினவாறு காகவிருத்தாந்தம் முதலியவற்றில் காணலாம். விச்லேஷதசையில் விளங்கின வாறு ராக்ஷஸிகளைக் காக்கவேண்டித் திருவடிபக்கலிலே மன்றாடினதுகொண்டு காணலாம். ... ... (9)

10. ஸம்ச்லேஷ தசையில் ஈச்வரனைத்திருத்தும்; விச்லேஷதசையில் சேதநனைத் திருத்தும்.

10. இவ்விரண்டுதசையிலும் பிராட்டி தன் புருஷகாரத்வத்தைச் செலுத் தும்விதம் யாதெனில்; ஈச்வரன் சேதநருடைய குற்றங்குறைகளையே பார்த்துச் சீறி அவர்களைப் படுகுழியிலே தள்ளவேணுமென்றிருக்கும் நிலைமையைக் குலைத்து அவர்களை அங்கீகரித்துக் கொள்ளும்படியாக ஸம்ச்லேஷதசையில் எம்பெருமானைத் திருத்துவள். ஈச்வரன் அங்கிகரிப்பதற்கு ஆள்தேடித் திரியாநிற்க, இச் சேதநன் கர்மாநுகுணமாகப் பராங் முகனாயிருக்குமளவில் அந்த நிலைமையை மாற்றி ஆச்ரய ணத்திலே ருசி பிறக்கும்படி விச்லேஷ தசையில் சேதநனைத் திருத்துவள். .. (10)

11. இருவரையும் திருத்துவது முபதேசத்தாலே.

11. இப்படி பிராட்டி, ஈச்வரசேதநர்கள் இருவரையும் திருத்துவது எவ் வழியாலே யென்னில்:—இருவரையும் உபதேசத்தாலே திருத்துவள். ஈச்வரனை உபதேசத்தாலே திருத்தும் வழியாவது—"இச்சேதநனுடைய குற்றங்களைக் கணக் கிட்டு நீர் இப்படி தள்ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு போக்கிட முண்டோ? உமக்கும் இவனுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஒழிக்கவொழியாததொன் றன்றோ? இவனைப் பெறுகை உம்முடைய பேறன்றோ? 'நம் வலையில் யார் அகப்படு வார்' என்று தேடித்திரிகிற உமக்கு நான் சொல்லவேணுமோ? பராங்முகராய்த் திரிகின்றவரிடத்தில் சிக்ஷா சாஸ்த்ர விதியையும், அபிமுகரான சேதநரிடத்தில் க்ருபாதிகுணங்களையுஞ் செலுத்தினீராகில் மிக்க பொருத்தமாயிருக்கும்; ஆனபின்பு இவனைக் கடுகக் காத்தருளீர்" என்றிப்படி பலபலசொல்லித் திருத்துதலாம். இனி, சேதநனை உபதேசத்தாலே திருத்தும் வழியாவது "உனக்கு எங்கும் காலூன்ற இடமில்லை; ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனாகையால் அவன் உன் குற்றங்களை ஒன்று விடாமற் கணக்கிட்டுக் குற்றங்கட்குத் தக்கபடி தண்டிப்பான்; இந்த அநர்த்தத்தை நீ தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளிற்சென்று தலை சாய்க்கையொழிய வேறு வழி யில்லை. நீ சுகமாக வாழவேண்டில் சிறிது வணங்கினவாறே குற்றங்களனைத்தை

யும் பொறுத்துக்கொள்வதற்கும் போக்யமாகக்கொள்வதற்கும் ஈடான கல்யாண குணங்களால் பரிபூர்ணனென்று ப்ரஸித்தனாயிருக்குமவனது திருவடியைச் சென்று சேர்'' என்பதாம். ... ... (11)

12. உபதேசத்தாலே இருவருடையவும் கர்மபாரதந்த்ர்யம் குலையும்.

12. இவ்வுபதேசத்தால் சேதநரிடத்தும் ஈச்வரனிடத்தும் பலிக்கும் அம்சம் யாதெனில்; புண்ணிய பாபங்களாகிற ஊழ்வினைகட்கு வசப்பட்டு ஈச்வரவிமுக னாய்த்திரிகையாகிற சேதநனுடைய கர்மபாரதந்த்ரியமும், இவன் பண்ணின கருமத்தையே முக்கியமாக்கி அதற்குத் தக்கவாறாகவே செய்வேனென்று சேதந ரக்ஷணத்தில் விமுகனாயிருக்கையாகிற ஈச்வரனது கர்மபாரதந்திரியமும் ஒழியும். [பிராட்டியின் உபதேசத்தைப் பெற்றபின் சேதநன் கர்மங்களுக்கு வசப்படமாட் டான், ஈச்வரனும் சேதநனுடைய கருமங்களை ஒரு பொருளாக மதியான் என்றபடி.]

13. உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை அருளாலே திருத்தும்; ஈச்வரனை அழகாலே திருத்தும்.

13. இப்படிப்பட்ட பலன் இவ்வுபதேசத்தாலே நேராவிடில் பிறகு பிராட்டி என்செய்வளென்னில்; உபதேசத்தாலே சேதநன் திருந்தாமற் போவதற்குக் காரணம்—அநாதி துர்வாஸனை; ஈச்வரன் மீளாமைக்குக் காரணம்—கேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்திரியம்; இவ்விரண்டும் பிராட்டியின் உபதேசத்தாலே நிவர்த்தியா தொழியில் "ஐயோ இவனுடைய துர்ப்புத்தி நீங்கி அநுகூலபுத்தி உண்டாக வேணும்'' என்று சேதநன்திறத்தில் தான் பண்ணுகிற பரமகிருபையாலே அவனைத் திமனங்கெடுத்து வழிப்படுத்தப் பார்ப்பள்; ஆகையாலே சேதநனை அருளாலே திருத்துவள்; ஈச்வரனை அழகாலே திருத்துவள்; (அதாவது) சேதநனது குற்றங் களைப் பாராமல் அவனை அங்கீகரிக்கவேணுமென்று பிராட்டியின் வார்த்தையைக் கேட்ட ஈச்வரன் "ஆமாம் போ, உனக்கு வேறு வேலை என்ன?'' என்று அவளது உபதேசத்தை உதறினவாறே, கண்ணைப் புரட்டிக் கச்சை நெகிழ்த்தித் தன் அழகாலே அவனைப் பிச்சேறும்படி பண்ணி, தான் சொன்னபடி செய்தன்றி நிற்க மாட்டாதபடி பண்ணி அங்கீகரிக்கச் செய்கை. ... ... (13)

14. அறியாத அர்த்தங்களையடைய அறிவித்து ஆசார்ய க்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகை யாலே மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

14. ஆக இப்படி ஸ்ரீராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவஞ் சொல்லப்பட் டாப்போல மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில்; அர்ஜுநனுக்கு முன்பு தெரியாதிருந்த அர்த்தங்களையெல் லாம் கண்ணபிரான் தான் கீதையின் முகமாக அறிவித்தமையாலே ஆசார்யன் தொழிலை ஏறிட்டுக்கொண்டான்; அவனை விஷயீகரிக்குமளவில் புருஷகாரத்திற் காகப் பிராட்டியைத் தேடி ஓடவேண்டாதபடி இவனுடைய அபராத நிமித்தமான திருவுள்ளக் கலக்கத்தையும் தானே தணித்துக்கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகையாலே புருஷகாரத்தின் தொழிலையும் ஏறிட்டுக்கொண்டான்; "நீயே

எனக்கு உபாயமாகவேணும்'' என்று இவன் வேண்டினால் பின்பு தான் காரியம் செய்ய வமைந்திருக்க, 'நாமே இவனுக்கு உபாயமாய் நின்று அநிஷ்டங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களைத் தரக்கடவோம்' என்று தானே ஏன்றுகொண்டு 'மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ ; ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று அருளிச்செய்கையாலே உபாய க்ருத்யத்தையும் எம்பெருமான் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டான்; என்கிறவிதைச் சொல்லுகையாலே மஹாபாரதத்தால் உபாய வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆசாரியன் அறியாதவற்றை அறிவித்தானபின்பு பிராட்டி புருஷகாரஞ் செய்தானபின்பு தன்னை வந்து பற்றுமவனுக்குத் தான் காரியஞ் செய்யவேண்டியிருக்க, இவை எல்லாவற்றையும் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டது வைபவமன்றோ? .... (14)

15. புருஷகாரத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வைபவமாவது—தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக்கு அவை தன்னையே பச்சையாக்குகை,

15. புருஷகாரத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வைபவமாவது—சாஸ்த்ரங்களில் 'செய்யேல்' என்று விலக்கப்பட்ட காரியங்களைச் செய்கையாகிற தோஷத்தையும், விஹிதங்களைச் செய்யாமையாகிற குணஹாநியையும் சேதநனிடத்தில் பார்த்து, 'இவற்றைப் பொறுக்கமாட்டேன், உன்னை நரகங்களில் தள்ளுவேன்' என்று சீறி உபேக்ஷியாமல் தயை, க்ஷாந்தி முதலிய குணங்களால் அவனை அங்கீகரிப்பது வைபவமன்று; அந்த தோஷத்தையும் குணஹாநியையுமே உபஹாரமாகக்கொண்டு வாத்ஸல்ய குணத்தை விளங்கச்செய்து சேதநனை அங்கீகரிப்பதே வைபவமாம்.

16. இரண்டு மிரண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கில் இரண்டுக்குமிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

16. இப்படி தோஷமும் குணஹாநியும் கழிவதற்கு முன்னே அங்கீகரிப்பதேன்? 'அவை கழிந்த பிறகே அங்கீகரிப்போம்' என்றிருந்தாலென்ன? எனில் : திவ்ய தம்பதிகள் சேதநனை அங்கீகரிக்கும்போதைக்கு ''இவனுடைய தோஷ-குணஹாநிகளிரண்டும் கழிந்தபிறகே கைக்கொள்வோ மென்று நினைத்து ஆச்ரயண ருசியுடையவிவனை அங்கீகரியாதொழியில் அந்த தம்பதிகளிருவர்க்கும் தோஷ குணஹாநிகளிரண்டும் வரும்; ஸகல சேதநர்க்கும் இவர்கள் தாயும் தகப்பனுமாயிருக்கையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மை தீமைகளிரண்டும் தங்களுடையதாம் படியான உறவு இருக்க, இச்சேதநனுடைய குற்றங்குறைகளைப் பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே அப்படிப்பட்ட ஒழிக்க வொழியாத உறவுக்குக் கெடுதி விளைகையாலே தோஷம் வரும்; இவனுடைய துயர் கண்டு இரங்காமையாலும், குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ளாமையாலும் க்ருபா வாத்ஸல்யங்களுக்குக் கெடுதி விளைகையாலே குணஹாநி வருமென்க. [மூலத்தில், இருவர் என்னுதே இரண்டு என்றது—புருஷகாரமும் உபாயமுமாகிற இரண்டு தத்துவங்களென்றபடி.]

இத்தோஷ குணஹாநிகளை இங்ஙனன்றி வேறொரு வகையாகவும் உபபாதிக்கலாம். (அதாவது) தோஷமாவது - அக்ருத்யஞ் செய்கை; குணஹாநியாவது - க்ருத்யத்தைச் செய்யாமை ; புருஷகாரத்திற்கு அக்ருத்யஞ் செய்கையாவது- எம்பெருமானையுங்கூட சேதநன் விஷயத்தில் குறறங் காணவொட்டாத தான்

'குற்றம் முதலியவை குலைந்தாலொழிய அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்றிருக்கை க்ருத்யம் செய்யாமையாவது இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராமல் கைக்கொண்டு ஈச்வரனோடு சேர்ப்பிக்கையாகிற தன் காரியத்தைச் செய்யாமை. இனி, ஈச்வரனுக்கு அக்ருத்யஞ் செய்கையாவது - ஸம்ஸாரியான சேதநனுடைய குறைகளைப் பார்த்துக் கைவிடாமல் இயற்கையான உறவு முறையே காரணமாக எல்லா நன்மைகளையுஞ் செய்வதற்கு *எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிற ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான தான் இச்சேதநனை அங்கீகரிக்குமளவில் 'இவன் குறைகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்றிருக்கை. க்ருத்யஞ் செய்யாமையாவது-இவனுடைய குறைகளைப் பாராமல் கைக்கொண்டு தான் செய்யவேண்டிய ரக்ஷணத்தைச் செய்யாமை.

[திவ்ய தம்பதிகளிருவர்க்கும் இப்படி உபபாதித்த தோஷமும் குணஹாநியும் சாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்துச் சொல்லுகிறவையல்ல; இவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தை அவலம்பித்துச் சொல்லுகிறவை எனக் கொள்க.] .... (16)

17. இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

17. இப்படிப்பட்ட தோஷமும் குணஹாநியும் வாராமைக்காகப் பிராட்டியும் பெருமாளும் சேதநனை அங்கீகரித்தபின், "ஓ! இத்தனை நாளும் நம்மை அங்கீகரியாது விட்டவர்கள் இன்று அங்கீகரித்தது-நம்முடைய தோஷாதிகள் கழிந்தமையாலன்றோ, ஆகையால் அவை நமக்கில்லை" என்று அச்சேதநன் நினைத்தால், அவனுக்கு க்ருத்யாகரணமும், அக்ருத்யகரணமுமாகிற தோஷமும் குணஹாநியும் ஸம்பவித்துவிடும். "நெடுநாள் நம்மை உபேக்ஷித்தவர்கள் இன்று கைப்பற்றியது நம்முடைய தோஷ குணஹாநிகளிரண்டும் குலைந்தமைபற்றியன்றோ? என்று தப்பாக நினைக்கை அக்ருத்யகரணம். 'நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்' இத்யாதிகளிற்படியே தன்னுடைய நைச்யாதிசயத்தையும், அவர்களின் குண கௌரவத்தையும் உள்கனிந்து அநுஸந்திக்கவேண்டியது க்ருத்யமாயிருக்க, அத்தைச் செய்யாமை-க்ருத்யாகரணம். .... (17)

18. ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.

18. புருஷகாரமும் உபாயமும் [அதாவது பிராட்டியும் பெருமாளும்] இப்படி தோஷாதிகளையே உபஹாரமாகக்கொண்டு அங்கீகரித்த விடமுண்டோ வென்னில்; உண்டு; பத்து மாதம் தன்னை அஸஹ்யமாக ஹிம்ஸித்த ராக்ஷஸிகளைக் குறித்துக் குற்றத்தையே நற்றமாக உபபாதித்துச் சிறிய திருவடியோடே மன்றாடி பிராட்டி ரக்ஷித்தாளாகையாலே, தோஷமே பச்சையாக அங்கீகரித்தமைக்கு இஃதொன்று போராதோ? (இது புருஷகாரத்தின் [-அதாவது பிராட்டியினுடைய] அங்கீகாரத்திற்கு நிதர்சநம்.) ... ... (18)

19. ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனாய் ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய் "கேசவஸ்யாத்மா" என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு தோஷமேதென்னில், பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்.

19. (இனி உபாய பூதனை எம்பெருமானுடைய அங்கீகாரத்திற்கு நிதர்சநம்) அர்ஜுநனுடைய தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அவனை அங்கீகரித்

தருளியது மஹா பாரதத்தில் ப்ரஸித்தம். இப்படி அர்ஜுநனை துஷ்டனென்ன லாமோ? அழகிற் சிறந்த ஊர்வசி தானே வந்து மேல்விழச் செய்தேயும் முறைகூறி வணங்கி ஒதுங்கி நின்றவனாகையாலே இந்திரியங்களை வென்றவர்களில் தனக்கு மேற்பட்டாரில்லை என்னும்படி யிருப்பவனாய், தர்மம், அதர்மம், பரலோகம், சேதநன், ஈச்வரன் என்றிவை முதலானவற்றைக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்களில் ப்ராமாண்ய புத்தியுடைய ஆஸ்திகர்களுக்குத் தலைவனாய், 'இவனைப் பிரிந்தால் க்ருஷ்ணன் உயிர்தரித்திருக்கமாட்டான்' என்னும்படி கண்ணபிரானுக்கு மிகவும் அபிமதனாயிரா நின்ற அர்ஜுநனுக்குமா தோஷமுண்டு? என்னில்; யுத்தஞ் செய்வ தாக இரண்டு வகுப்பும் வந்தணைந்து நின்ற பின்பு யுத்தமே நடத்தவேண்டியிருக்க, அப்போது அர்ஜுனன் சுற்றத்தார்மேல் காட்டிய அன்பும், இரக்கமும், கொலை செய்வதில் அஞ்சி நின்றதும் தோஷமன்றோ? இம்மூன்றும் க்ஷத்திரியனான தன் வர்ணத்திற்கு விருத்தங்களன்றோ? ஸ்வவர்ணத்திற்கு உரிய தர்மங்களை அதர்ம மென்று நினைப்பதும், இடமல்லாதவிடத்திற் பண்ணும் ஸ்நேஹ காருண்யங்களும் தோஷமேயா மெனக்கொள்க. ... ... (19)

20. த்ரௌபதீபரிபவங்கண்டிருந்தது க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாந தோஷம்.

20. மேலும் இவை அற்ப தோஷமென்னும்படி வேறொரு பெரிய தோஷ மும் அர்ஜுநனுக்கு உண்டு; அதாவது—த்ரௌபதியைத் துர்யோதநாதிகள் மஹா ஸபையில் துகிலுரிந்து அவமானப்படுத்தியதைக் கண்டிருக்கச்செய்தே சூதிலே தோற்றபடியை நினைத்துப் பொறுத்திருந்தாலும், கோவிந்த! புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்' என்று அவள் கிருஷ்ணனை சரணமடைந்த பின்பு பரிபவிக்கிற வளவில், 'எம்பெருமானடியார்களைப் பிறர் பரிபவப்படுத்தக்கண்டால் சக்தியுள்ளவ னாகில் விலக்கவேணும், சக்தியற்றவனாகில் வருத்தத்துடனே கண்மறையப் போக வேணும்' என்கிற விசேஷ சாஸ்த்ர மர்யாதையை நோக்கியாவது, தன்னிடத்தில் கண்ணபிரானுக்குள்ள ஸ்நேஹ பக்ஷபாதங்களை நினைத்து, 'அவனைச் சரணமடைந் தவள் பரிபவப்படுவதை நாம் பார்த்திருந்தால் நாளைக்கு அவன் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது?' என்றாவது விரைந்தெழுந்து விலக்கவேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல் ஆடாது அசங்காது உட்கார்ந்திருந்தது இவனுடைய தோஷங்களெல்லாவற்றிற் காட்டிலும் முக்கியமாகக் கிருஷ்ணன் திருவுள்ளத்திற்பட்டுக் கிடந்தது. ஆகை யால் அர்ஜுநனை துஷ்டனென்னத் தடையில்லை; அவனை ரக்ஷித்தருளியது— எம்பெருமான் தன்னுடைய வாத்ஸல்யத்தாலே யென்பது மிக்க பொருத்தமுடைத் தேயாமென்க. .... (20)

21. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது, த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காக.

21. த்ரௌபதீபரிபவத்தைக் கண்டிருந்த தோஷம் பஞ்சபாண்டவர்கட்கும் ஒத்திருக்குமாகையாலே, பரிபவஞ்செய்த துர்யோதநாதிகளைப்போலே பரிபவங்கண் டிருந்த இவர்களையும் தலையறுத்துப் பொகடவேண்டியிருக்க, அவர்களை மாத்திரம் உயிரோடே வாழும்படி வைத்தது—த்ரௌபதிக்கு அபிமதமான திருமங்கலியம்

போகாமைக்காகவாம். அவளுடைய விரிந்த தலையைக் காணமாட்டாத கண்ணன் வெறுங்கழுத்தை எப்படி காண்பன்? [இத்தால்—அடியார்களைப் பரிபவிக்கின்றவர்களைப்போலவே அப்பரிபவத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் கண்டிக்கத் தக்கவர்கள் என்பதும், அப்படி தண்டனைக்கு உரியவர்கள் தாமே அடியார்களோடு விடவொண்ணாத ஒரு ஸம்பந்தமுடையவர்களாகில் அவர்களும் அவ்வடியார்களுக்காக அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுவர்கள் என்பதும் விளக்கப்பட்டது.] .... (21)

22. அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

22. ஆனால், இப்படி தலையறுத்துப் பொகடவேண்டிய அர்ஜுநனுக்கு கிருஷ்ணன் இழிதொழில் செய்ததும் பரம ரஹஸ்யத்தை உபதேசித்ததும் ஏதுக்காகவென்னில்; இந்த த்ரௌபதிக்காகத்தான் அத்தனையுஞ் செய்தது. தூது போனது யுத்தத்தை விளைப்பதற்காக; ஸாரதியாய் நின்றது, தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை அழிப்பதற்காக; ப்ரதிபத்தியை உபதேசித்தது—'யுத்தம் பண்ண மாட்டேன்' என்றிருந்தவனை "உன்சொற்படி செய்கிறேன்" என வணங்குவித்து யுத்தத்திலே ஆஸக்தனுக்குவதற்காக ஆக இவையெல்லாம் செய்தது சரணுகதையான இவளுடைய ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோதநாதிகளை ஒழித்து இவள் கூந்தலை முடியச்செய்வதற்காக வாதலால், க்ருஷ்ணன், அர்ஜுநனுக்குத் தூது போனது முதலியவை த்ரௌபதிக்காக வென்னத் தட்டில்லை. .... (22)

23. ப்ரபத்திக்கு தேசநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகாரநியமமும் அதிகாரிநியமமும் பலநியமுமில்லை. 24. விஷய நியமமேயுள்ளது.

25. கர்மத்துக்குப் புண்யக்ஷேத்ரம் வஸந்தாதிகாலம் சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிகர் என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்.

23–25. அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்தியை உபதேசிக்குமளவில், யுத்த பூமியிலே ஒரு கால விசேஷம் பாராமல் ஸ்நாநம் முதலானவையுமில்லாமலிருக்க உபதேசிப்பானேன்? இதற்கு தேசகாலாதி நியமங்களில்லையோவென்னில்; 'புண்யக்ஷேத்ரத்தில் செய்யவேணும்; வேறிடத்தில் செய்யலாகாது' என்கிற தேச நியமமும், 'வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்யவேணும், மற்ற காலங்களிலாகாது' என்கிற கால நியமமும், 'ஸ்நாநம் பாதப்ரக்ஷாளநம் முதலியவற்றைச் செய்தபின் செய்யவேணும், வேறுபடியாகச் செய்யக்கூடாது' என்கிற ப்ரகார நியமமும், 'த்ரைவர்ணிகராயிருக்கவேணும், அத்ரைவர்ணிகர் கூடாது' என்கிற அதிகாரி நியமமும், 'இன்னபலனைத்தான் இது தரும்; மற்ற பலனைத்தாராது' என்கிற பல நியமுமாகிற இவையெல்லாம் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கருமங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றனவேயொழிய ப்ரபத்திக்கு இந்த நியமங்களொன்றுமில்லை; ஆனால் 'இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணு' மென்கிற விஷய நியமமொன்று மாத்திரம் இதற்குண்டு. ... . (23 - 25)

26. "ஸ ஏஷ தேசः காலः" என்கையாலே இதுக்கு தேசகால நியமமில்லை.

26. [விஷய நியமமொழிய மற்ற நியமமில்லை யென்னும் விஷயம் உபபாதிக்கப்படுகிறது.] ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் கடற்கரையிலே பெருமாளைச் சரணம்புக

வந்தபோது 'இவன் அஸ்தாநத்திலே அஸமயத்திலே வந்தவனாகையாலே சங்கிக்கத்தக்க நிலைமையிலிரா நின்றான்' என்று பெருமாளைக் குறித்துக்கூறிய மந்திரிகளின் பக்ஷத்தைத் தூஷிக்கிற சிறிய திருவடி "ஸ ஏஷ தேச: காலச்ச" இத்யாதியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை நோக்குங்கால், கருத்தில் தூய்மையுடைய ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் 'சரணம்' என்று வந்த தேச காலங்களில் குறைபார்க்கக்கூடாது, அவன் வந்ததுவே தேசமும் காலமுமாம் என்கிற ஸித்தாந்தம் ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரபத்திக்கு தேச கால நியமமில்லை யென்க, ... (26)

27. இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

27. இவ் வர்த்தம் மந்த்ரரத்நமென்கிற த்வயத்தின் முதற் பதத்திலே நன்கு விளங்கும். எங்ஙனேயென்னில் ;—"ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே ; ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்பது த்வயம். இது ப்ரபத்தியின் அநுஷ்டான ரூபம் ; இதில் முதற்பதம் 'ஸ்ரீமத்' பதம். ஸ்ரீ சப்தத்தின்மேல் 'மதுப்' ப்ரத்யயம் ஏறி 'ஸ்ரீமத்' என்றாயிற்று. 'மதுப்' ப்ரத்யயத்திற்கு நித்திய ஸம்பந்தம் அர்த்தம். ஆகவே 'ஸ்ரீமத்' என்பதற்கு 'பிராட்டியோடு நித்திய ஸம்பந்தமுடைய' என்று பொருளாயிற்று. இந்த நித்திய ஸம்பந்தத்திற்கு ப்ரயோஜநம் ஏதென்னில் ; ஏதேனுமோரிடத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலே ஒரு ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்க ருசி பிறந்தால், சுழல்காற்றுப்போலே க்ஷணந்தோறும் சுழன்று வருகிற நெஞ்சிற் பிறந்த அந்த ருசி மற்றொரு க்ஷணத்தில் மாறிவிடக்கூடுமாதலால் அப்படி மாறுவதற்கு முன்னமே அந்த ருசி பிறந்த க்ஷணத்திலேயே ஆச்ரயிக்கும்படி ஸௌகரியமாயிருப்பதற்காக எம்பெருமானோடே பிராட்டி நித்திய ஸம்பந்தமுடையவளாயிருக்கிறாள். ஆகையாலே ப்ரபத்திக்கு தேசகால நியமமில்லை யென்பது அந்தப்பதத்திலே நன்கு விளங்கக் குறையில்லை. [தேசகால நியமமுள்ளதாகில் ஸ்ரீமத் பதத்தில் மதுப் ப்ரத்யயம் நிஷ்ப்பலமாயொழியுமென்க.] .... (27)

28. ப்ரகார நியதியில்லையென்னுமிடம் எங்கும் காணலாம்.

28. ப்ரபத்திக்கு இப்படி தேசகால நியமமில்லாததுபோலே ப்ரகாரநியமமுமில்லை என்பதைப் பலவிடங்களிலுங் காணலாம். (அது அடுத்த சூர்ணையில்.) (28)

29. த்ரௌபதி ஸ்நாநம் பண்ணாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று; அர்ஜுனன் நீசர்நடுவேயிறே இவ்வர்த்தங் கேட்டது.

29. அஃது எங்கே கண்டதென்னில்; த்ரௌபதியானவள் துச்சாஸநனாலே இழுக்கப்பட்டுச் சபையில் வருகிறபோது ரஜஸ்வலையாயிருந்தவள் ஸ்நாநம் பண்ணியோ ப்ரபத்தி பண்ணினாள் ? அவ்வசுத்தியோடே யன்றோ 'கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்' என்று கண்ணபிரானை நோக்கி ப்ரபத்தி பண்ணினாள். (இத்தால்; ப்ரபத்தி பண்ணுவார் சுத்தராய்ப் பண்ணவேணுமென்கிற நியமமில்லாமை காட்டப்பட்டது.) எம்பெருமான் பக்கல் விமுகரான நீசர் நிறைந்த திரளிலேயன்றோ அர்ஜுநன் கண்ணபிரானிடத்தில் ப்ரபத்தியைக் கேட்டுணர்ந்தான்; (இத்தால், ப்ரபத்தி ச்ரவணம்பண்ணும்போது அது நீசர் நடுவே ஆகாதென்கிற நியமமில்லாமை காட்டப்பட்டது.) ... ... (29)

30. ஆகையால் சுத்த்யசுத்திகளிரண்டும் தேடவேண்டா, இருந்தபடியே அதிகாரியாமித்தனை.

30. இத்தால் பலித்ததென் எனில்; ப்ரபத்தியின் அநுஷ்டாந தசையிலும் ச்ரவண தசையிலும் அவர்களிருவரும் இப்படிச் செய்கையாலே, ப்ரபத்தியில் அந்வயிக்குமளவில் அசுத்தனாயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, சுத்தனாயிருக்கு மவனுக்கு அசுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா; ப்ரபத்தி பண்ணுங்காலத்தில் சுத்தனாகவோ அசுத்தனாகவோ யாதொருபடி இருப்பான், அப்படியே இந்த ப்ரபத்திக்கு அதிகாரியாகலா மென்றதாயிற்று. .... (30)

31. இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

31. இவ்வர்த்த விஷயமாக வேல்வெட்டிப் பிள்ளைக்கு நம்பிள்ளை அருளிச் செய்ததொரு வார்த்தையுண்டு; அதாவது—'சக்ரவர்த்தி திருமகன் கடலைச் சரணம் புகுகிறவிடத்தில் கிழக்குமுகமாயிருக்கை முதலிய நியமங்களோடே கூடினவராய் சரணம் புகுகையாலே மற்ற உபாயங்களுக்குப்போலே ப்ரபத்திக்கும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கின்றனவோ? என்று வேல்வெட்டிப்பிள்ளை நம்பிள்ளையைக் கேட்க; 'பெருமாள்பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமா யிருப்பதொன்றன்று, உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணின அப்பெருமாளுடைய ஆசாரசீலதையாகிற ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை; கடலைச் சரணம் புகும்படி பெருமாளுக்கு உபதேசித்த ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் பெருமாளைச் சரணம் புகும்போது கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே; இத்தால் பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்து ஆசாரப்ரதாநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே தாம் சரணம் புகுந்தார்; விபீஷணன் ராக்ஷஸ ஜாதியனாகையாலே தான் நின்ற நிலையிலே சரணம் புகுந்தான். ஆகையால் யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; நின்றநின்ற நிலைகளிலே அதிகாரிகளாமித்தனை என்று விளங்காநின்றது' என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார். அதை இங்கே நினைப்பது. .... (31)

32. அதிகாரிநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில், தர்ம புத்ராதிகளும் த்ரௌபதியும் காகமும் காளியனும் ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் பெருமாளும் இளைய பெருமாளும் தொடக்கமானவர்கள் சரணம் புகுருகையாலே அதிகாரிநியமமில்லை.

32. இனி, இப்ரபத்திக்கு அதிகாரிநியமமில்லை யென்றது எதுகொண்டு? என்னில்; க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்திராதிகளும், ஸ்த்ரீயான த்ரௌபதியும், தேவரூபத்தை மறைத்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும், திர்யக்யோநியிற் பிறந்தவனும் ப்ரதிகூலனுமான காளியனும், திர்யக்யோநியிற் பிறந்து அநுகூலனான ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும், ராக்ஷஸ ஜாதீயனான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும், ஸர்வ சரண்யரான பெருமாளும், இளைய பெருமாளும் முதலானவர்களெல்லாரும் சரணம் புகுகையாலே ப்ரபத்திக்கு இன்னார்தான் அதிகாரிகள் என்று ஒரு நியதியில்லை; ருசி யுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகளே. ... ... (32)

33. பலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னென்னில்; தர்மபுத்ராதிகளுக்குப் பலம் ராஜ்யம்; த்ரௌபதிக்குப் பலம் வஸ்த்ரம்; காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ராணம்; ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குப் பலம் கைங்கர்யம்; ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானுக்குப் பலம் ராமப்ராப்தி; பெருமாளுக்குப் பலம் ஸமுத்ரதரணம்; இளைய பெருமாளுக்குப் பலம ராமாநுவ்ருத்தி.

33. இந்த ப்ரபத்தி இன்ன பலனைத்தான் தரும் என்கிற நியமமில்லை யென்றது எதுகொண்டென்னில்; கீழ் அதிகாரி நியமமில்லாமைக்கு உடலாகக் காட்டப்பட்ட தர்மபுத்ரர் முதலான ப்ரபந்நர்கள்—அடைவே, ராஜ்யத்துக்காகவும், சேலைக்காகவும், உயிர்க்காகவும், கைங்கரியத்துக்காகவும் இராமபிரானை அடைவதற்காகவும், கடலைத் தாண்டுவதற்காகவும் இராமபிரானை அநுவர்த்திப்பதற்காகவும் ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திக்குப் பலனில் நியமமில்லை. ... (33)

34. விஷயநியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

34. "ப்ரபத்திக்கு விஷய நியமம்மாத்திர முண்டு" என்று சொன்ன விஷய நியமமாவது—பரத்வாதிகள் ஐந்தினுள்ளும் ஸௌலப்யாதிகுணங்கள் பூர்ணமாயிருக்கப்பெற்ற இடமே விஷயமாகை. அந்த குணபூர்த்திதான் உள்ளது எங்கே யென்னில்; ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனை எம்பெருமான் தானே சொல்லப்புக்காலும் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாதபடி குணங்கள் பூர்ணமாயிருப்பது அர்ச்சாவதாரத்திலே என்று ப்ரஸித்தமன்றோ? ... ... (34)

35. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

35. *மயர்வறமதிநலமருளப் பெறுகையாலே பரத்வாதிகளையெல்லாம் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் கண்டிருக்கிற ஆழ்வார்கள் ப்ராப்ய த்வராதிசயத்தாலே பலகாலும் ப்ரபத்தி பண்ணுகிற வளவில் பலவிடங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயன்றோ [திவ்யதேசங்களிலன்றோ] ப்ரபத்தி பண்ணிற்று. .... (35)

36. "பூர்ணம்" என்கையாலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்கள்.

36. இப்படி இவ்வாழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில் பரத்வாதிகளெல்லாமிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி இதின் குணபூர்த்தியேயாய்த்து; ச்ருதிதன்னிலும்—"பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே, ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்" என்று சொல்லியிருக்கையாலே ஸகல கல்யாண குணங்களும் அர்ச்சாவதாரத்திலே பூர்ணமென்னுமிடம் நிர்விவாதம் .... (36)

37 ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே.

37. ஆனால் 'வாஸுதேவோஸி பூர்ண:' என்கிற பரத்வத்திற்காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்திற்கு ஏற்றமென்னென்னில்; உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் வேண்டுமவையான ஸௌலப்ய வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் பரத்வத்திலும் உண்டாயினும் அது பரமஸாம்யாபந்நர்க்கு முகங்கொடுத்திருக்கிற விடமாகையாலே அங்கு அக்குணங்

கள் பகல்விளக்குப்போலே ஒளிமழுங்கப் பெற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமானவிடத்தில் நைச்சியத்துக்கு எல்லைநிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கையாலே அக்குணங்கள் இங்கு இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பேரொளி பெற்று விளங்கும்; இதுவே ஏற்றம். ... ... (37)

38. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தானாதரிந்து நிற்கிறவிடம்.

38. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாயிருக்கு மிருப்பு தவிர்ந்து, ஸம்ஸாரிகளிட்டது கொண்டு வயிறு நிறைய வேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனாய், அர்ச்சகபராதீநமான ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளையுடையனாய், தானிப்படி எளியனாய் வந்துநின்றால் இந்த ஸௌலப்யத்துக்கு வியந்து விரும்பி மேல்விழவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாமல் அந்த ஸௌலப்யமே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தான் விடமாட்டாத வளவன்றிக்கே அவர்களையொழியச் செல்லாமை தோற்றும்படி நிற்கிற விடமாய்த்து அர்ச்சாவதாரம். .... (38)

39. பூகதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரணஜலம்போலே பரத்வம்; பாற்கடல்போலே வ்யூஹம்; பெருக்காறுபோலே விபவங்கள்; அதிலே தேங்கின மடுக்கள்போலே அர்ச்சாவதாரம்.

39. பரத்வாதிகள் துர்லபமென்பதும், அர்ச்சாவதாரம் ஸுலபமென்பதும் த்ருஷ்டாந்தமுகமாகக் காட்டப்படுகிறது:—அப்போதே தண்ணீரைப் பருகி விடாயைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டிய தாஹமுடையவனுக்கு, கொட்டும் குந்தாலியுங்கொண்டு கல்லினாலல்லது குடிக்கக் கிடையாதபடி பூமிக்குள் பதிந்திருக்கும் நீரும் பயனற்றது; அண்டத்துக்கு வெளியே பெருகிக்கிடக்கிற ஆவரணஜலமும் பயனற்றது; அண்டத்துக்குட்பட்டிருந்தும் கிட்டவரிதான பாற்கடலும் பயனற்றது; என்றைக்கோ ப்ரவஹித்தொழிந்த பெருக்காறுகளும் பயனற்றவை; பின்னைப் பயன்படுவது எதுவென்னில், அப்போதே விடாய்தீரப் பருகலாம்படி தேங்கியிருக்கிற மடுக்களே பயன்படும்; இதுபோல, அப்போதே கண்டு பற்றவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட முமுக்ஷுக்களுக்கு அந்தர்யாமித்வமும் பரத்வமும் வ்யூஹமும் ராமக்ருஷ்ணாதி விபவங்களும் பயன்படாதவையாய், கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் கண்ணுக்கிலக்காகி நிற்கிற அர்ச்சாவதாரமே பயன்படுவதாம். .... (39)

40. இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே, விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தாலுபாயமாய், உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணினால் போக்யமுமாயிருக்கும்.

40. ஹிதங்களை விதிக்கிற ச்ருதிஸ்ம்ருதி முதலிய சாஸ்த்ரங்களானவை விஷயாந்தரங்களிலே அருசி பிறக்கும்படி அவற்றின் குற்றங்களையும், பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறக்கும்படி அதின் மேன்மையையும் உபதேசித்தாலும் அவற்றாலே விஷயாந்தரங்களை விட்டு பகவத் விஷயத்தைப் பற்றமுடியாமல் துர்வாஸநா பலத்தாலே விஷயாந்தரங்களிலே அளவற்ற அபிநிவேசத்தை வைத்து 'பகவத் விஷய'

மென்றால் கண்ணெடுத்தும் பார்க்க இசையாதிருக்கிற சேதநர்கட்கு, தன் அழகு முதலியவற்றாலே நெஞ்சைக் கவர்ந்து, தன்னைக் காணவேண்டாமென்றிருந்த வைமுக்யத்தை மாற்றி, கண்ட கண் மாறவைக்கமாட்டாதபடி ருசியை உண்டு பண்ணக் கடவதாய், இப்படி தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காண்கையாலே தன்னை 'நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணும்' என்கிற ருசி பிறந்தபின், ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமாகத் தன்னை அடைகைக்குத் தானே ஸாதநமாய், தன்னை ஸாதநமாகப் பரிக்ரஹித்தால் ஸாத்யம் கைபுகுவதற்கு ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்க வேண்டாதே "எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ் சோலைக் கோனே" என்கிறபடியே போக்யமாயிருக்கையாலே தானே உபேயமுமாயிருக்கும்—இவ்வர்ச்சாவதாரம். ... ... (40)

41. இதில் ப்ரபத்திபண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்.

42. அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்திபரவசரும்.

41, 42. ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்கு நியதவிஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணுமதிகாரிகள் மூன்றுவகைப்பட்டிருப்பர் கள். அவர்கள் யாரென்னில்; (1) எம்பெருமானைப் பெறுதற்குறுப்பாக ஸாதநா நுஷ்டாநனம் பண்ணுகைக்கீடான ஞானமில்லாதவர்களும், (2) ஜ்ஞாந சக்திக ளுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமானுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமான ஸ்வரூ பத்தின் உண்மையுணர்ச்சியாலே உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்தங்களென்று விடுகைக் கீடான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையவர்களும், (3) ஒன்றையும் கிரமமாக அநுஷ்டிக்க வல்லவரல்லாதபடி எம்பெருமான் பக்கலுள்ள மிக்க ப்ரேமத்தாலே சிதிலகரணராயிருக்கும் பக்திபரவசர்களுமாவர். ... ... (41, 42)

43. அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மதாதிகள்; ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள்; பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர் ஆழ்வார்கள்.

43. உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கைக் கீடான ஜ்ஞாநா திகளில்லாமையாலே பகவத் விஷயத்தில் பரந்யாஸம் பண்ணினவர்கள் அஸ்ம தாதிகள்; உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபநாசகங்களென்று நடுங்கும்படியான ஸ்வரூப ஜ்ஞாநபூர்த்தியாலே அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமாக எம்பெருமா னிடத்தில் பரந்யாஸம் பண்ணினவர்கள் நாதயாமுநயதிவராதிகளான பூர்வாசார் யர்கள்; எம்பெருமானிடத்தில் ப்ரேமபூர்த்தியாலே "காலாழும் நெஞ்சழியுங் கண் சுழலும்" என்கிறபடியே சிதிலகரணராயிருக்கையாலே ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு ஆளல்லாமல் அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு அவன் பக்கலிலே பரஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்கள் ஆழ்வார்கள். ... ... (43)

44. இப்படிச் சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற.

44. அஜ்ஞாநசக்திகளும், ஸ்வரூப யாதாத்ம்யஜ்ஞாநமும் பகவத் பக்தியு மாகிற இம்மூன்றினுடைய அநுஸந்தாநமும் கீழ்க்கண்ட மூவர்க்கும் ஒருவாறு உண்டாயிருக்கச் செய்தே ஓரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ரபத்தி நிமித்தமாகச்

சொல்லுகிறது எதனாலேயென்னில்; இவற்றில் ஓரொன்றே இவ்வதிகாரிகளிடத்தில் அநுஸந்தானமுறையில் உறைத்திருக்கையாலே யென்க. ... (44)

45. இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்.

45. இந்த அஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் சிதசிதீச்வரரூப தத்வ த்ரயத்தையும் பற்றி வரும்; எங்ஙனேயென்னில்; (1) உபாயாநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்குக் காரணம் அசித்ஸம்பந்தமாகையாலே அஜ்ஞாநம் அசித்தத்வத்தைப் பற்றிவரும். (2) உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபவிருத்தமென்று விடுகைக்குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்திக்குக் காரணம் ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையுணர்ச்சியாகையாலே ஜ்ஞாநாதிகயம் ஆத்ம தத்துவத்தைப் பற்றிவரும். (3) ஒன்றையும் க்ரமமாக அநுஷ்டிக்க மாட்டாதபடி கரணங்களைச் சிதிலமாக்குகின்ற பக்திவளர்ச்சிக்குக் காரணம் "காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி" என்கிற பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகையாலே பக்திபாரவச்யம் பகவத் தத்துவத்தைப் பற்றிவரும். (45)

46. "என்னுன் செய்கேன்" என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்றுமுண்டு.

46. கீழ்ச்சொன்ன அதிகாரிகள் மூவர்க்கும் அஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றிலும் அந்வயமுண்டாயிருக்க ஓரொன்றே ப்ரபத்தி நிமித்தமாகச் சொல்லுகிறது.—ஊற்றத்தைப்பற்ற என்று சொல்லிற்றே; இப்படி ஒரு அதிகாரியிடத்தில் இம்மூன்று முண்டென்னுமிடத்தைக் காணக்கூடிய இடமுண்டோ? என்னில், "என்னுன் செய்கேன்" [திருவாய்மொழி 5, 8, 3] என்கிற இடத்தில் அது காணலாம்; எங்ஙனே என்னில், எம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியைக்கண்டு இரங்கக் காணுமையாலே தன்னைப் பெறுகைக்குச் சில உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணு மென்றிருந்தானுகக் கருதின ஆழ்வார் "என்னுன் செய்கேன்" என்றுர்; உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கு யோக்யதையில்லாதபடி அஜ்ஞனை நான் என் செய்வேன்?' என்றபடி. இதைக்கேட்ட எம்பெருமான் ஆழ்வீர்! உமக்கு நாம் ஞானம் தந்தோமே' என்றுன்; நீ தந்த ஞானத்தாலே ஸ்வரூப பாரதந்த்ரியத்தையுணர்ந்து 'ஸாதநாநுஷ்டாநம் தகாது' என்றிருக்கிற நான் என்செய்வேன் என்றுர்; ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராதாகிலும் அதனுல் உன்னைப்பெற முடியுமாகில் அதனை அநுஷ்டிக்கலாம், பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தை நீ தந்தபடியாலே ஒன்றையும் க்ரமமாக அநுஷ்டிக்க முடியாதபடி பக்திபரவசனை நான் என் செய்வேன் என்றுர்—என்று இப்படி மூன்று வாக்யார்த்தமாக உரைப்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளத்துக்கு இசைந்ததாகையாலே அவ்விடத்திலே இம்மூன்றுங் காணக் குறையில்லை யென்க. ... (46)

47. அங்கு ஒன்றைப்பற்றி யிருக்கும். 48. முக்கியம் அதுவே.

47, 48. ஆனல் இம்மூன்று மவ்விடத்தில் ப்ரபத்திக்குக் காரணமாகிறதோ வென்னில்; அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தியானது ப்ரசுரமான பக்திபாரவச்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப் பற்றியிருக்கும். இந்த மூன்று காரணங்களடியாக வருகிற ப்ரபத்திகளில் எது முக்கியமென்னில்; பக்திபாரவச்யமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுமிடத்தில் உபேயத்தில் ருசி நன்ருக உண்டாகுமாகையால் பக்திபாரவச்யமே ப்ரபத்திக்கு முக்கிய ஹேது. ... ... (47, 48)

49. "அவித்யரதஃ" என்கிற ச்லோகத்திலே இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.

49. இம்மூன்று அதிகாரிகளுக்கும் ப்ரமாண முண்டோ வென்னில், "அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா விதிதயா ஸ்வபக்தேர்ப் பூம்நாவா ஜகதி கதிமந்யா மவிதுஷாம் - கதிர்கம்யச் சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் சௌநகமுநி:" என்று பட்டர் அருளிச்செய்த ச்லோக முண்டிறே. ... ... (49)

50. "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்".

50. அன்றியும் லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில் [" இதம் சரண மஜ்ஞாநா மிதமேவ விஜாநதாம், இதம் திதீர்ஷதாம் பாரமிதமாநந்த்ய மிச்சதாம்.] என்று பிராட்டியருளிச்செய்த ச்லோகமுமுண்டு. ... ... (50)

51. பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவதாயிருக்கும்.

51. இப்படிப்பட்ட ப்ரபத்தியில் நிஷ்டையுடையவர்கள் அந்த நிஷ்டை குலைந்து எம்பெருமானைப் பெறுதற்பொருட்டுத் தாமாக முயற்சி செய்வதும், அவன் வந்தவாறே அவனை உபேக்ஷிப்பதுமாகிற விவற்றுக்குக் காரணமேதென்னில்; கரணங்கள் சிதிலமாய், தாமாக ஒரு முயற்சி செய்ய மாட்டாமல் அவனையே உபாயமாக அத்யவஸித்து அவன் வரவைப் பார்த்திருக்குமிருப்பு தவிர்ந்து, கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு ஏதேனுமொரு வகையாலாயினும் அவனை இப்போதே பெறவேணுமென்கிற விரைவு மிகுந்தால், "என்னுன் செய்கேன்" என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் பற்றற்று எம்பெருமானிடத்தில் பரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமிருப்பு குலையப்பெறும். ... ... (51)

52. தன்னைப் பேணவும்பண்ணும் தரிக்கவும்பண்ணும்.

52. இப்படி ப்ரபத்திநிஷ்டை குலையும்படி பிறந்த பக்தியானது (1) 'காறை பூணுங் கண்ணுடி காணும்' இத்யாதியிற்படியே அவன் வரவுக்குடலாகத் தன்னை அலங்கரிக்கும்படி பண்ணி எம்பெருமானைப் பெறுதற்காக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டும்; அரைக்ஷணம் அவனை யொழியத் தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டின அதுதானே அவன் வந்தவாறே விளம்ப ரோஷத்தாலே (2) 'போகு நம்பீ!' (3) 'கழகமேறேல் நம்பீ!' என்று அவனை உபேக்ஷித்துத் தள்ளித் தரித்திருக்கவும் பண்ணும். ... ... (52)

53. இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் கல்யாண குணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாம்.

53. அநுபவிக்கப்படுகிற விஷயம் ஒருபடிப்பட்டிரா நிற்கச் செய்தே அத்தை அநுபவிக்கிறவிவர்களுக்கு தாரகமாகவும் பாதகமாகவுந் தோற்றுகையாகிற இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் திருக்கல்யாண குணங்களிலும் அம்புகளிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாகும்; (4) 'குளிரருவி வேங்கடத்தென்

(1) பெரியாழ்வார் திருமொழி 3, 7, 8. (2) திருவாய்மொழி 6, 2, 2.
(3) திருவாய்மொழி 6, 2, 6. (4) நாச்சியார் திருமொழி 8, 3.

கோவிந்தன் குணம்பாடி ....ஆவிகாத்திருப்பேனே' என்று தாரகமாகவும்' (1) "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்" என்று பாதகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே கல்யாண குணவிஷயமாகவும், (2) "சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி என் மனம் தாழ்ந்து நில்லாதே" என்று தாரகமாகவும், (3) "சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே, திருச்சர விஷயமாகவும், (4) "திருமாலைப் பாடக்கேட்டு .... மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே" என்று தாரகமாகவும், (5) கண்ணன் நாமமே குழறிக் கொன்றீர்" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருநாம விஷயமாகவும், (6) "எங்களுக்கே ஒருநாள் வந்தூத உன் குழலின்னிசை போதராதே" என்று தாரகமாகவும், (7) "அவனுடைத் தீங்குழலீருமாலோ" என்று பாதகமாக்வும் சொல்லுகையாலே திருக்குழலோசை விஷயமாகவுங் காணலாம். (53)

54. இதுதன்னைப்பார்த்தால் பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்துவாங்குமாபோலே யிருப்பதொன்று.

54. எம்பெருமான் தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக இச் சேதநன் பண்ணும் ப்ரபத்தியை நிரூபித்தால் ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொண்டு போருந் தகப்பனுக்குப் பிள்ளையானவன் தானறிந்த தசையிலே 'என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று எழுத்து வாங்கினால் இரண்டு தலைக்குமுண்டான உறவு விரஸப்படுமாப்போலே ஸர்வேச்வரனுக்கும் இவனுக்கு முண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு அவத்யாவஹமாயாயிற்றிருப்பது இந்த ப்ரபத்தி. ... ... (54)

55. இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொருதொழிகை.

55. ஆனால் இந்த ப்ரபத்திக்கு அஸாதாரணமான ஆகாரமேதென்னில்; உபாய வரணஸ்வரூபமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியிருக்கை; அதாவது உண்மையாக நிரூபித்தால் தன்னை உபாயமாக நினைக்கக்கூடாமலிருக்கை.

56. அங்கம் தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொருதொழிகை.

56. ஸ்வீகாரரூபமான தன்னைத் தவிர்த்து மற்றொரு சேதநப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹியாதபடியிருக்கை இதுக்கு அங்கம்; [ஸாதநரூபமான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளையும் பற்றற விடுகை இதுக்கு அங்கமென்றதாயிற்று.] ... ... (56)

57. உபாயம் தன்னைப் பொறுக்கும். 58. உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்.

59. இது இரண்டையும் பொருது.

57—59. ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தானே கடவனாகையாலே தன்னை உபாயமென்றால் அதுக்குத்

(1) திருவாய்மொழி 8, 1, 8.
(2) பெரியதிருமொழி 7, 3, 4.
(3) பெரிய திருமொழி 10, 2, 9.
(4) திருநெடுந்தாண்டகம் 14,
(5) திருவாய்மொழி 9, 8, 8.
(6) பெருமாள் திருமொழி 6, 9.
(7) திருவாய்மொழி 9, 9, 5.

தகுதியாயிருக்குமந்த ஸித்தோபாயத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட ஸாத்யோபாயம் [கர்மஜ்ஞானபக்திகள்] பாரதந்திரிய உணர்ச்சியற்று ஸ்வயத்நபரராயிருப்பவர்கட்கு மோக்ஷஸாதநமாக சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படுகையாலே தன்னை உபாயமென்னப் பொறுக்குமதாய், ப்ரவ்ருத்தி ரூபமான அங்கங்களை அபேக்ஷித்திருக்கையாலே தன்னையொழிந்தவற்றையும் ஸஹிக்குமதாயிருக்கும். ஸித்தோபாயஸ்வீகாரரூபமான இந்தப்பிரபத்தி, தன்னையும் தன்னையொழிந்தவற்றையும் உபாயமென்ன ஸஹிக்கமாட்டாது. [ஆகையால் ஸித்தோபாயத்திற்காட்டிலும் ஸாத்யோபாயத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்ட வடிவுடைத்தான இந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் ஸம்பவிக்கக்கூடியதன்று என்றதாயிற்று. ... ... (57—59)

60. பலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது.

60. இப்படி இந்த ப்ரபத்தி உபாயமல்லாவிட்டால் பேறு கிடைப்பதற்கு இவன் பக்கலிலும் சில வேண்டாவோவென்னில்; எம்பெருமானொருவனுக்கே சேஷபூதனையும் அவனொருவனுடைய ரக்ஷணத்திற்கே ஆட்பட்டவனுயுமிருக்கையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தை அறிகையும், நிருபாதிக ரக்ஷகனை அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமையுமாகிற இவையிரண்டுமொழிய வேறொன்றும் பலஸித்திக்கு வேண்டுவதில்லை. ... ... (60)

61. அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்.

61. இப்படியல்லாமல் பலத்துக்கு ஸாதனமாக இவனும் சில செய்ய வேண்டுமென்றால், சேதந ரக்ஷணத்தைத் தன் பேருகக் கொள்வதற்கீடான அவனுடைய நிருபாதிக சேஷித்வத்துக்கும், சேதநப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையுமபேக்ஷியாதபடியிருக்கையாகிற நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் கேடு விளைந்தாகும்- ... ... (61)

62. ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேமென்று ப்ரமித்து அத்தை விளைத்துக் கொள்ளா தொழிகையே வேண்டுவது.

62. ஆனாலும் பிறவிக்கடலிலே அழுந்திக்கிடந்து அலைகிற தன்னுடைய ஆபத்தை உணர்ந்தால் ஆபந்நிவர்த்தகனை எம்பெருமானைத் தன் ப்ரவ்ருத்தியாலே வசப்படுத்தி அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோவென்னில்; எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறேமென்று தான்பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன் ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்வதாக ப்ரமித்து ஸ்வரூப நாசமாகிற ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே இவன் செய்யவேண்டுவது; ஓராபத்தைப் பரிஹரித்துக்கொள்ள முயன்று மற்றோராபத்தை விளைத்துக்கொள்ளாதே இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நின்றும் விலகியிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து. 62

63. ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

63. ஆனாலும் "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்று ரக்ஷகனை ஸர்வேச்வரன் இச்சேதநனுடைய அபேக்ஷையை எதிர்பார்த்திருப்பானென்கையாலே அவன்

பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய அபேக்ஷையும் வேண்டியன்றோ இருப்பது என்னில்; நிருபாதிக ரக்ஷகனானவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல் வேண்டுவது அவனுடைய ரக்ஷணத்தில் நின்றும் விலகிப் போகாமல் அந்த ரக்ஷணத்துக்கு உடன்பட்டிருக்கையேயாம். ... ... (63)

64. எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்ய கார்யமாகையாலும், ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலும் அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷத்தை ஸாதநமாக்கவொண்ணாது.

64. இப்படி அநுமதியை அபேக்ஷித்து ரக்ஷிக்குமாகில் இந்த அநுமதிதான் ஸாதநமாகமாட்டாதோ வென்னில்; ஐஹிகாமுஷ்மிக பலங்களுக்கு உபாயமான வற்றில் ஏதேனுமொன்றிலே இறங்குமவனுக்கும் ''நீ இவ்வுபாயத்தை அனுஷ்டிக்க வேணும்' என்றால், 'ஆம் அப்படி செய்கிறேன்' என்னும் அநுமதியை முன்னிட்டு அதில் இழியவேண்டுகையாலே எல்லாவுபாயங்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கிறபடி யாலும், அசேதநம் போலன்றியே சேதநனை வாசியைப் பற்ற வந்ததாகையாலும், உபாய தசையளவன்றியே உபேயதசையிலும் அவனுடைய வ்யாமோஹத்துக்குத் தகுதியாகக் கொள்ளும் விநியோக விசேஷங்களில் 'திருவுள்ளப்படி கொண்டருள வேணும்' என்னுமநுமதி நடந்து வருகையாலும், சேஷிசெய்யுமதுக்கு உடன்பட் டிருக்கை சேஷத்வ பாரதந்திரிய கார்யமாகையாலே இவ்வநுமதியானது ஸ்வரூபத் துக்குப் புறம்பல்லாமல் ஸ்வரூபமாயிருக்கையாலும் ஜ்ஞாநரஹிதமான அசித்திற் காட்டில் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே வேறுபட்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநகார்ய மான அநுமதியை ஸாதநமாகக் கற்பிக்கமுடியாது. ... ... (64)

65. அசித்வ்யாவ்ருத்திக்குப்ரயோஜநம், உபாயத்திலுபகாரஸ்ம்ருதியும் உபேயத்திலுகப்பும்.

65. ஆனால் அசித்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்கைக்கு ஒரு ப்ரயோஜநம் வேண்டாவோ வென்னில்; ''என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்'' ''மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்'' என்கிறபடியே எம்பெருமான் தன்பக்கல்பண்ணின உபகாரங்களை அநுஸந்திக்கையும், அவன் திருவடிகளில் தான் பண்ணும் கைங்கர்யங்களில் உகப்பும், அத்தால் அவனுக்கு உண்டாகிற ப்ரீதியைக்கண்டு தனக்கு உண்டாகிற ப்ரீதியுமே ப்ரயோஜநம். ... ... (65)

66. ''உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்'' என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு. 67. அதுதானெப்போதுமுண்டு.

68. அது பலிப்பது இவன்னினைவு மாறினால்.

66—68 இப்படி இவன் பக்கல் உள்ளதொன்றும் உபாயமன்றாகில் இவன் எம்பெருமானை அடைதற்கு உபாயந்தானேதென்னில்; ''உன்மனத்தாலென் நினைந்திருந்தாய்'' என்று ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தபடியே இச்சேதநன் உஜ்ஜீவிப்ப தற்கான அவனுடைய நினைவே அவனைப் பெறுதற்கு உபாயம்; அந்நினைவு அவனுக்கு ஸர்வ காலத்திலுமுண்டு. ஆனால் அது இந்நாள்வரை பலியாதிருப்பா னேன் என்னில்; இச்சேதநனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறினால் தான் அவ னுடைய நினைவு இவனுக்குக் காரியகரமாகும். ... . (66—68)

69. "அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம்-இப்போது தஞ்சமென் என்கிற நினைவு குலைகை" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.

69. நஞ்சீயர், நோயாளியாய்க் கிடந்த ஒரு சிஷ்யரை விசாரிக்கைக்கெழுந் தருள, அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் 'அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமா யிருப்பதொன்றை அருளிச் செய்யவேணும்' என்று ஜீயரை பிரார்த்திக்க, "இப்போது நமக்குத் தஞ்சம் எது? என்கிற ஸ்வரக்ஷண சிந்தையற்றிருப்பதுதான் அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாவது" என்றருளிச் செய்தார். ஆகையால் இவ்வாத்மாவின் உஜ்ஜீவநத்துக்கு உறுப்பாக எம்பெருமான் பண்ணும் சிந்தனை பலிப்பதற்கு இவ னுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறவேணுமென்றதாயிற்று. .... (69)

70. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்கு உகப்பானு மவனே.

70. அடைவிக்கிறவன் ஈச்வரனுனாலும், அடைகிறவனும் அடைந்து உகக்குமவனும் இவனன்றோ; ஆனபின்பு இவனுடைய நினைவை இப்படி அடி யோடு துடைக்கலாமோ வென்னில்; அடைகிறவனும் அடைந்து உகப்பவனும் இச்சேதநனல்லன்; உடைமையை அடைகின்ற உடையவனைப்போலே ஸ்வம்மான இவ்வாத்மாவை அடைபவன் ஸ்வாமியான அவனே; இழந்த பொருளைப்பெற்றால் அதை அனுபவிக்கிற ஸ்வாமியே களிக்குமாபோலே இவ்வாத்மாவைப் பெற்றால் உகக்குமவனும் அவ்வெம்பெருமானே யாவன். ... ... (70)

71. ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்ய பலம்; ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி சேஷத்வ பலம்.

71. ஆனால் இச்சேதநன் ஞானமுடையவனுகையால் அந்த ஞானமடி யாகக் கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவுமிருப்பதால் தானுக ஒரு முயற்சி செய்வ தற்கும் அதனுல் ஒரு பயன் பெறுவதற்கும் உரியவனுயிருக்க ஸ்வயத்நமும் ஸ்வப்ர யோஜநமும் இவனுக்கு எவ்வழியாலே கழியக்கூடுமென்னில்; பாரதந்த்ரியமும் சேஷத்வ மமாகிற இரண்டும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே அவ்வாகாரங்களை யறியவே ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களிரண்டும் தன்னடையே கழியும். [அதா வது பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தால் எம்பெருமானைப் பெறுதற்குத் தான் ஒரு யத்நம் பண்ணுகையாகிற ஸ்வயத்நம் குலையும். சேஷத்வத்தை அநு ஸந்தித்தால் ஸ்வப்ரயோஜநருசி குலையுமென்றபடி.] ... ... (71)

72. பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்; தத்விஷயப்ரீதி சைதந்ய பலம்.

72. ஆனால் இவன் இப்படி ஸ்வயத்நத்திலும் ஸ்வப்ரயோஜநத்திலும் பற்றற்றிருக்குமாகில் இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் சைதந்யத்துக்கும் என்னபயன்? என்னில்; "உனக்கே நாமாட் செய்வோம்" என்கிறபடியே பரனுக்கு ப்ரயோஜந மாகப் பண்ணும் கைங்கரியமாகிற ப்ரவ்ருத்தி- இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்குப் பயன்; அவனுடைய உகப்புக்கு உறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்டிருக்கிற அவ்வெம்பெருமானை விஷயமாகவுடைத்தான ப்ரீதி [அதாவது, அவனுடைய உகப்பைக் கண்டு அதற்காக உகந்திருக்கை] இவனு டைய சைதந்யத்துக்குப் பயன். ... ... (72)

73. அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிரூபகம்.

73. சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்ம தர்மங்களாயிருக்கச் செய்தே சேஷத்வாதிகளை முக்கியமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளைச் சேஷத்வாதிகளுக்குத் தகுதியாக யோஜிப்பதற்கு நியாமகமேதென்னில்: ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை மாத்திரம் ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமாகச் சொன்னால் ஈச்வரனுக்கும் அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வமுண்டாகையாலே அவ்விடத்தில் அதிவ்யாப்திவரும்; அதைப் பரிஹரிப்பதற்காகச் சேஷத்வத்தையும் லக்ஷண கோடியிற் சேர்க்கவேண்டும்; சேஷத்வத்தை மாத்திரம் லக்ஷணமாகச் சொல்லுவோமென்றால், அசித்துக்கும் சேஷத்வமுண்டாகையாலே அங்கு அதிவ்யாப்தி வரும்; அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜ்ஞாத்ருத்வமுங் கூட நிவேசிக்க வேண்டும்; ஆகவே ஜ்ஞாத்ருத்வத்தோடு கூடின சேஷத்வம் ஆத்மலக்ஷணமென்றதாயிற்று. இதில் ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற் காட்டில் சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு முக்கியமான நிரூபகம்; ஏனெனில்; ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவிற்காட்டில் வேறுபடுத்துகை நிரூபகத்வமாவது; கீழ் உபபாதித்தபடி சேஷத்வமும் ஜ்ஞாத்ருத்வமுமாகிற இரண்டு நிரூபகங்களும் ஆத்மாவுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச்செய்தே, எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டே ஸத்தை பெறக்கடவதான இவ்வாத்ம வஸ்துவுக்கு அசித்திற்காட்டில் வாசியை அறிவிக்கிற ஜ்ஞாத்ருத்வம் முக்கியமாகக் கூடுமா? ஈச்வரனிற்காட்டில் வாசியை அறிவிக்கிற சேஷத்வம் முக்கியமாகக் கூடுமா? என்று ஆராயுமளவில், ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆத்மாவுக்குப் புறவிதழென்னும்படி சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமெனக்கொள்ள வேண்டுமன்றோ? ஆத்ம லக்ஷணத்தில் சேஷத்வத்தை நிவேசியாதொழியில் ஜ்ஞாத்ருத்வ மாத்ரத்தால் ஆத்மாவும் ஈச்வரனும் ஒன்று; என்னவேண்டி வருகிற அத்வைதத்தை சேஷத்வமிறே கண்டிக்கிறது. அதுவன்றோ முக்கியமாகக் கடவது. (73)

74. இதுதான் வந்தேறியன்று.

74. இந்த சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகமாகில் ஆத்மா உள்ளபோதே தொடங்கி இதுவும் உண்டாயிருக்க வேண்டாவோ? இதுக்கு முன்பில்லாமல் இடையிலே யுண்டாகையாலும் உலகத்தில் இது ஒரு உபாதியைப் பற்றிவரக் காண்கையாலும் சேஷத்வமானது ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றோ வென்னில் அன்று; இது ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாயுள்ளது. "திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழவடியேன்" என்றதிறே. ... ... (74)

75. ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யசேஷத்வமும் வந்தேறி.

75. "நான் எனக்கு உரியவன்" என்றிருக்கையாகிற ஸ்வாதந்திரியமும், எம்பெருமானைத் தவிர்த்துப் பிறவிடங்களிலே தொண்டு பட்டிருக்கையாகிற அந்ய சேஷத்வமுமே ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியானவை; ஏனென்னில்; அவை இவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமன்றியே அவித்யாதிகள் காரணமாக வருகையாலே. ... (75)

76. சேஷத்வவிரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்; தச்சேஷத்வ விரோதி ததிதர சேஷத்வம்.

76. "நான் எனக்கு உரியேன்" என்றிருக்குமளவில் ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வத்திற்கு இசையாமை தோற்றுகையாலே அந்த ஸ்வாதந்திரியமானது

சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்கவொட்டாமல் தடை செய்யும்; ஸ்வாதந்திரியம் குலைந்து சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தாலும், எம்பெருமானைத் தவிர்த்த விஷயங்களில் ஒன்றுக்குத் தன்னை சேஷமென்றிருப்பது நிருபாதிக சேஷியான அவன் பக்கல் சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்க வொட்டாமல் தடை செய்யும். [ஆகையாலே வந்தேறிகளான ஸ்வாதந்திரியமும் அந்ய சேஷத்வமும் நமக்கு விரோதிகள் என்றதாயிற்று.] ... ... (76)

77. அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத்துடைத்தால் ஆத்மாவுக்கழியாதபேர் அடியானென்றிறே.

77. ஸ்வாதந்திரிய ரூபமான அஹங்காரமாகிற ஆவரணத்தை ஸதாசார் யோபதேசம் முதலியவற்றால் வாஸனையோடே போக்கினால் ஆத்மாவுக்கு "அடியான்" என்கிற பேரன்றோ சிரஞ்ஜீவியாயிருக்குமது. ... ... (77)

78. க்ரமகுலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்தஹேது. 79. "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:"

78, 79. பாகவதாபிமானத்துக்குப் புறம்பான க்ராமங்களையும் குலங்களையு மிட்டுப் பண்ணுகிற வ்யபதேசம் அஹங்காரத்தைப் பிறப்பிக்குமதாகையாலே ஸ்வரூபஹாநியாகிற அநர்த்தத்தை உண்டாக்கும்; அவற்றால் இவன் வ்யபதேசிக் கத் தக்கவனல்லன்; "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:, **விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி**" என்கிற ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரவசநம் இவ்விஷயத் தில் ப்ரமாணமாகும். ... ... (78, 79)

80. உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கையாண் டானையும் போலே யிருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெருமாளையும் பெரியவுடையாரையும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரையும் சிந்தயந்தியையும் போலே யிருக்கவேணும்.

80. உபாயத்துக்கு அதிகாரியாம்போது பிராட்டி, த்ரௌபதி, திருக்கண்ண மங்கையாண்டான் இவர்களை ஒத்திருக்க வேண்டும்; உபேயத்துக்கு [பலனுக்கு] அதிகாரியாம்போது இளையபெருமாள், பெரியவுடையார் (ஜடாயு), பிள்ளை திருநறை யூரரையர், சிந்தயந்தி (ஓர் இடைப்பெண்) இவர்களை ஒத்திருக்க வேணும். .... (80)

81. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும் அசக்தியும்.

81. "இராமபிரானே எழுந்தருளி இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருது என்னைக் கைக்கொள்வனாகில் அதுவாய்த்து அவனுக்குத் தகுதியாவது" என்றி ருந்த பிராட்டிக்கும், "கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்" என்றிருந்த த்ரௌபதிக்கும் தம்மில் வாசி—சக்தியும் அசக்தியும்; அதாவது—"**சீதோ பவ ஹநுமத:**" என்று திருவடியின் வாலைப்பற்றின நெருப்பை நீராக்கினாற்போலே "**பஸ்மீபவ**" என்றொரு வார்த்தை சொல்லி ராவணாதிகளைச் சாம்பலாக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளவல்ல சக்தியுண்டு பிராட்டிக்கு; பெரிய ஸபையிற் பரிபவித்த துச்சாஸநன் முதலிய விரோதிகளை ஸ்வயத்நத்தாலே தள்ளித் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்ளப் பார்த்தாலும் அப்படிக்கொத்த சக்தி இல்லையாய்த்து த்ரௌபதிக்கு. ஆகவே சக்தியும் அசக்தியும் இவ்விருவர்க்கும் தம்மில் வாசி. .... (81)

82. பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள் ; த்ரௌபதி லஜ்ஜையைவிட்டாள் ; திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

82. கீழ்க்கூறிய பிராட்டி முதலிய உபாயாதிகாரிகள் செய்ததென் என்னில்; ாட்டி—"நாயகரான பெருமாள் நம்மை ரக்ஷிக்கவேணுமேயன்றி நம்முடைய தியால் நாம் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம்முடைய பாரதந்திரியத்துக்குக் டுதியை விளைக்கு" மென்று தன் சக்தியைக் கொண்டு காரியங்கொள்ளா ாழிந்தாள்.

துச்சாஸநன் மிக்க பெருஞ்சபை நடுவில் துகிலை உரிகிறவளவில் த்ரௌபதி கிலை இடுக்கிக்கொள்ளவேண்டிய லஜ்ஜையைத் துறந்து இரண்டு கையையும் ட்டாள்.

ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை மற்றொரு ஸேவகன் அடிக்க அவன் அது ாருமல் நாயை அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனைக்கொன்று தானும் த்திக்கொள்வதாக இருக்கிறபடியைக் கண்ட திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் ஒரு க்ஷுத்ர சேதநன் "இந்த நாய் நம் அபிமானத்திலே ஒதுங்கிக்கிடக்கிறது' ானுமவ்வளவுக்காகத் தன்னை அழியமாறினபடி கண்டால், பரம சேதநனை பெருமானுடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங்கிக் கிடந்தால் அவன் அந்த ஆச்ரித க்காக எவ்வளவு பரியக்கூடுமோ" என்று அநுஸந்தித்து அன்றுமுதல் தாம் வரக்ஷணவ்யாபாரங்களை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு அந்த நாயைப்போலே தம்மை நுஸந்தித்துக்கொண்டு அப்போதே வந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்தராவிப் ருமாள் திருவாசலில் கைப்புடையில் [கோபுரவாசலிலுள்ள சிறிய அறையில்] ந்து கண்வளர்ந்தருளினர். ஆகவே, பிராட்டி தன் சக்தியை விட்டாள்; ரௌபதி லஜ்ஜையைவிட்டாள்; திருக்கண்ண மங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யா ரத்தை விட்டான் என்றதாயிற்று. ... . (82)

83, பசியராயிருப்பார் அட்டசோறு முண்ணவேணும் அடுகிறசோறு முண்ணவேணு மென்னுமாபோலே, காட்டுக்குப் போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில் தரியாமையை முன்னிட்டு, அடிமை செய்யவேணும் எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும் ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும் என்றர், படைவீட்டில் புகுந்தபின்பு, காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ண மாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக்குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்சாமரத் தையும் தரித்து அடிமை செய்தார்.

83. இனி உபேயாதிகாரிகளில் தலைவரான இளையபெருமாள் செய்ததென் ன்னில்; மிக்க பசியுடையவர்கள் தங்கள் பசியின் கனத்தாலே "முன்பு சமைத்த சோறும் இப்போது சமைக்கிற சோறும் எல்லாம் நாமே உண்ணவேணும்" என்று ரிப்பதுபோல், பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது இளையபெருமாள் மும் கூடப் புறப்படுவதாக முயன்றபடியைக் கண்டு "நீர் நில்லும்" என்ன, அடியேனையுங்கூடக் கிங்கரனுக்கொண்டு போகவேணும்" என்றும்; பிறகு

கங்கையைக் கடந்து சென்றவளவிலே இவரைத் திருவயோத்திக்குத் திருப்பிப் போகவிடுவதாகப் பல அருளிச்செய்ய "பிராட்டியும் நானும் தேவரைப் பிரிந்தால் உடனே நீரைப்பிரிந்த மீன் படுவது படுவோம்" என்றும் சொல்லுகையாலே, பிரியில் தாம் ஸத்தை பெற்றிருக்கமாட்டாமையை முன்னிட்டு, தமது சேஷத்வத்துக்குத் தகுதியாக அடிமைசெய்ய வேணுமென்றும், அதுதன்னிலும் இன்ன அடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லா வடிமையும் செய்யவேணுமென்றும், அப்படி அடிமைசெய்யுமளவில் ஸ்வாதந்திரியமாகிற குற்றம் கலசாதபடி உசிதமான கைங்கரியங்களிலே ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும் என்றும் ப்ரார்த்தித்தார். பிறகு வநவாஸம் முடிந்து திருவயோத்தியில் எழுந்தருளிப் பெருமாள் திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது இவ்விளையபெருமாள், தம்மோடு கூட அடிமைசெய்கைக்கு ஒருவருமில்லாத தனிக்காட்டிலே தாம் ஒருவராகவே அடிமைசெய்து கைங்கர்ய ருசியைப் பெருக்கிக்கொண்டபடியாலே ஸ்ரீபரதாழ்வான் முதலானாரோடு ஸமமாகத் தாமும் ஓரடிமை செய்து நிற்கமாட்டாமல் திருவெண் கொற்றக்குடை யெடுக்கை, திருவெண்சாமரம் பணிமாறுகையாகிற இரண்டு அடிமையையும் ஏககாலத்திலே தாமே செய்தார். [இந்த வ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லை; பாத்மபுராண உத்தரகண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்தில் உள்ளது.]

இவ்விடத்து மூலத்திலே "காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினபடியாலே ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே" என்றதற்குப் பொருள் :—தானொருவனே புஜிக்கத் தான் பண்ணிக்கொள்ளுகிற தளிகையிலே கொஞ்சம் ப்ரஸாதம் அதிகமாகி அது சேஷித்தால் வ்யர்த்தமாகப்போகவொண்ணா தென்று கஷ்டப்பட்டு புஜிக்க, இங்ஙனே புஜித்து வருகையாலே கனங் குழையிடக் காது பெருக்குகிற நியாயத்தாலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் பங்க்திபோஜநம் பண்ணமாட்டாதாப்போலே என்று த்ருஷ்டாந்த முறையிலே கொள்ளவேணும்.

84. பெரியவுடையாரும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள் சிந்தயந்திக்கு உடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

84. "பெரியவுடையார் என்கிற ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர்—பெருமாள் பஞ்சவடியிலெழுந்தருளித் தம்மை அங்கீகரித்த நாள் தொடங்கித் திருவடிகளுக்கு மிகவும் அனுக்கராய்ப் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆச்ரமத்துக்கு அருகிலே வஸியாநிற்கச் செய்தே அசிந்திதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக் கொண்டுபோக, அப்போது பிராட்டி இவரை ஒரு மரத்தின்மேலே கண்டு "என்னை இவன் இப்படி அபஹரித்துக்கொண்டு போகாநின்றான்" என்று இவர் பேரைச்சொல் லிக்கூப்பிட, உறங்கிக்கொண்டிருந்த இவர் அக்கூக்குரல்கேட்டு உணர்ந்து ராவணன் கொண்டுபோகிற படியைக் கண்டு "உனக்கு இந்த அநீதி ஆகாதுகாண்" என்று தர்மோபதேசம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே "நம் உயிரோடே இந்தப் பரிபவத்தைக் கண்டிருக்கக் கடவோமல்லோம்; யுத்தம்பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் மரணமடைதல், ஆகிய இரண்டத்தொன்று செய்யக்கடவோம்" என்று துணிந்து அவனோடே பெரிய யுத்தத்தைப் பண்ணி அவன் கையாலே அடிபட்டு விழுந்து தம் திருமேனியை விட்டார்.

பிள்ளை திருநறையூரரையர், கீழ்நாட்டில் (தொட்டியம்) திருநாராயணபுர மென்கிற திவ்ய தேசத்திலே வேதநாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கவேணுமென்று ஸகுடும்பமாக அங்கு எழுந்தருளின வளவிலே சில ப்ரதிகூலர்கள் அந்த ஸந்நிதியிலே நெருப்பைப் பற்றவைக்க, உள்ளிருப்பவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டு ஓடிப்போகச் செய்தே அந்த எம்பெருமான் திருமேனிக்கு அழிவு வருகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ப்ரேமத்தின் கனத்தாலே தாமும் கூட முடிவதாக இவர் நிற்கையாலே மக்களும் இவரை விட்டுப் போகோம் என்றிருக்க ஸகுடும்பமாக திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைக் கட்டிக்கொண்டு திருமேனியை விட்டார்.

க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ராஸக்ரீடா ஸமயத்தில் திருக்குழலோசையைக்கேட்ட ஆயர்மாதர் ஸ்ரீ ப்ருந்தாவனத்தேறப் போகப் புறப்பட்ட வளவிலே மாமியார் மாமனார் கட்டளையை மீறிப்போவார் சிலரும் அதற்கு அடங்கி நிற்பார் சிலருமாயிருக்க, ஒரு ஆய்ப்பெண் மாமனரை மீறிப்போகமாட்டாமல் நின்று கண்ணபிரானைத் தியானம் பண்ணி அவனிடத்தே நெஞ்சு பதிந்திருக்கையாலே வந்த நிர்மல ஸுகத்தாலும், அவனைக் கிட்டப் பெருமையாலுண்டான அளவற்ற துக்கத்தாலும் ஸகல புண்ய பாபங்களும் கழியப்பெற்று அவனைப்பெருது தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே இவளுக்குத் தான் உபேக்ஷிக்க வேண்டாதபடி தேஹம் தன்னடையே வீடுபெற்றது.

[இந்த ஆய்ப்பெண்ணுக்கு ஒரு பெயர் கூறப்படவில்லை; இவளைப்பற்றி ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லப்புக்க இடத்தில் "காசித்" என்று தொடங்கி "சிந்தயந்தீ ஜகத் ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம், நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" என்று கூறப்பட்டிருத்தலால் "சிந்தயந்தீ" என்ற குண நாமத்தால் இவளை நம் பூருவாசாரியர்கள் வ்யபதேசித்தருளினர்.] .... (84)

85. உபாயத்துக்கு, சக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலையவேணும்: உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணுமையும தரியாமையும் வேணும்.

85. "உபாயத்துக்குப் பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ண மங்கையாண்டானையும்போலே இருக்கவேணும்; உபேயத்துக்குப் பெரியவுடையாரையும் பிள்ளை திருநறையூரரையரையும் சிந்தயந்தியையும்போலே இருக்க வேணும்" என்று சொன்னதின் கருத்து யாதெனில்; (1) உபாயத்தில் அதிகரிக்கும் போது—தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ளுகைக் குறுப்பான சக்தி குலைய வேணும் (பிராட்டிக்குப்போலே). (2) நான் பற்றுகிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் "நாட்டார் சிரிப்பர்களே" என்று கூசும்வெட்கத்தை விடவேணும் (த்ரௌபதிபோலே). (3) தன் பாரதந்திரியத்துக்கு விரோதியாகத் தான் பண்ணும் முயற்சி மாளவேணும் (திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுக்குப் போலே) இனி உபேயத்தில் அதிகரிக்கும்போது (1) சேஷியைப் பிரியாதே "எல்லாவடிமையும் அவன் ஏவினபடி செய்யவேணும்" என்னும் ப்ரேமம் பிறக்க வேணும் (இளையபெருமாளுக்குப் போலே). (2) அத்தலைக்கு ஒரு கெடுதி வந்தால் அதுகண்டு ஆற்றுமல் தன் உடம்பை உபேக்ஷிக்கைவேணும் (பிள்ளை திருநறையூரரையர்க்குப்போலே). (3) அத்தலையோடே கூடி அநுபவிக்கப் பெருவிடில் தரித்திருக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியான நிலைமை நேரவேணும் (சிந்தயந்

திக்குப்போலே) ஆகையாலே, அவர்களைப்போலே இருக்கையாவது—இவ்வதிகாரங்களை உடையராகை என்று கருத்து. ... ... (85)

86. இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவொண்ணாதிறே.

86. "எம்பெருமானுக்காகத் தன் உடம்பை முடித்துக்கொள்வது மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாம்" என்று ஆக்நேயம், வாயவ்யம், வாமநீயம் முதலிய புராணங்களிலும் ஸ்ரீ மஹாபாரதாதி இதிஹாஸங்களிலும் கூறப்பட்டிருப்பதால் இப்படி மோக்ஷஸாதநமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற பகவதர்த்தமான ஸ்வதேஹத்யாகமானது வேறொன்றை உபாயமாகப் பற்றுத ஸித்தோபாய நிஷ்டனுக்குக் கூடாதே; ப்ரபன்னரான பிள்ளை திருநறையூரரையர் இதை அநுஷ்டிப்பானேன்? என்னில்; "இதம் குர்யாத்" என்று ஒரு விதியடியாகவருகிற ஸாதநாநுஷ்டாநம் விவேகிகளுக்கு விடத்தக்கதேயன்றி, பிரிந்து ஆற்ற முடியாதபடி பரம போக்யமுமாய் வகுத்ததாயுமுள்ள விஷயத்தில் விதிப்ரயுக்தமல்லாமல் ராகப்ரயுக்தமாக வரும் அநுஷ்டானம் வருந்தியும் விடப்போகாது. ... ... (86)

87. உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம்; உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்.

87. விதிப்ரயுக்தமாய் வருமளவில் விடக்கூடியதாகவும், ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில் விடமுடியாததாகவும் ஆகைக்குக் காரணம் யாதெனில்; விதிப்ரயுக்தமாய் வருமளவில் தேஹத்தை விடுகையாகிற ஒரு ப்ரவ்ருத்தியில் "இது ஸாதநம்" என்கிற அநுஸந்தாநம் நடக்கையாலே அந்த அநுஸந்தாநமானது-ஸாதநமாக ஏற்பட்டிருக்கிற அந்த ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் இவனை மீள்விக்கும்; ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில், எம்பெருமானுக்கு ஒரு தீங்குவரக் கண்டிருப்பதிற் காட்டிலும் நாம் முடிந்துபோகையே நல்லது என்று தேஹத்யாகத்தைப் புருஷார்த்தமாக அநுஸந்திக்கையாலே அந்த அநுஸந்தாநமானது இவனை அந்த ப்ரவ்ருத்தியிலே கொண்டு மூட்டும். ... ... (87)

88. அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அது லபிக்கவேணும் என்றிராநின்றால் ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

88. இப்படி ஸாதந புத்தியில்லாமல் ஸ்வயம் புருஷார்த்த புத்தியாலே தேஹத்தை விடும்படியான நிலைமை விளையக்கூடுமோ வென்னில்; ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத ஹேய விஷயங்களிலே ஆழ்ந்தவன் தன்னை அழியமாறியாகிலும் அவ்விஷயத்தைப் பெறவேணும் என்று தன் உடம்பை விடும்படி கண்டால் ஸ்வரூபப்ராப்தமான விலக்ஷண விஷயத்திலே ஆழ்ந்தவனுக்கு அந்த விலக்ஷண விஷயத்துக்காகத் தன்னை அழியமாறுகையாகிறவிது கூடும் என்பதை விசேஷித்துச் சொல்லவேணுமோ?

[ஒரு தாஸியினிடத்தில் ஒருவன் மிக்க அன்பு உடையவனாயிருக்கையில் அவளுக்குக் கடுமையான நோய் விஞ்சினவளவிலே "இவள் நோய் தீர்ந்து எழுந்தால் நான் என் தலையை அரிந்து தருகிறேன்" என்று ஒரு தேவதைக்குப் பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டு பின்பு அப்படியே தன் தலையை அரிந்து கொடுத்தான் என்ற கதையை இங்கு நினைக்க.] .... (88)

89. அநுஷ்டாநமும் அநநுஷ்டாநமும் உபாய கோடியில் அந்வயியாது.

89. உபாயத்தில் அதிகரிப்பதற்கும் உபேயத்தில் அதிகரிப்பதற்கும் உடலாக மற்றும் சொல்லப்பட்ட அநுஷ்டாநங்கள் போலல்லாமல் இந்த தேஹத்யாகமானது உபாயமாக சாஸ்த்ரங்களிலே ஏற்பட்டதாகையால் ராகப்ராப்தமாய்க் கொண்டு விட முடியாததா யிருந்தபோதிலும் உபாயகோடியில் அந்வயித்தல்லது நில்லாதே என்னில்; உபாயாதிகாரிக்கு அநுஷ்டாநமாகச் சொல்லப்பட்ட சக்தித்யாகம் முதலானவையும், உபேயாதிகாரிக்கு அநுஷ்டாநமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரேமம் முதலியவையும் உபாயாதிகாரத்திலும் உபேயாதிகாரத்திலும் உள்ளடங்குகையாலே அவை எப்படி உபாயகோடியில் சேரமாட்டாவோ, அப்படியே அநநுஷ்டாநமாகச் சொல்லப்பட்ட தேஹத்யாகமும் உபாய புத்தியோடே அநுஷ்டிக்கப்படாமல் ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாய கோடியில் சேராது. உபேயாதிகாரத்தினுள்ளடங்குமத்தனை. [இத்தால், ஒன்று உபாயமாக சாஸ்த்ரத்தில் ஏற்பட்டபோதிலும் உபாய புத்தியோடே அநுஷ்டித்தால்தான் அதற்கு உபாயத்வம் உண்டு; இப்படி கொள்ளாவிடில் ப்ரபந்நனானவன் உபாய புத்தியில்லாமல் உபேய புத்தியோடே பண்ணுகிற புண்ய தேசவாஸம் முதலியவைகளும் உபாயகோடியிலே சேரவேண்டிவரும் என்றதாயிற்று.] ... ... (89)

90. அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும். அநந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணாநின்றோமிறே.

90. அதவா—தேஹத்யாக ரூபமான இந்த ப்ரவ்ருத்தி உபாயகோடியிலே அந்வயித்தாலும் குற்றமில்லை; ஏன் குற்றமில்லை? அநந்யோபாயத்வம் என்கிற ஸ்வரூபம் குலைவது குற்றமன்றோ? என்னில், அது ப்ரேமபரவசர்க்குக் குற்றமன்று; நம் ஆழ்வார்கள் ப்ரபந்நசிகாமணிகளா யிருந்துவைத்தும் தங்களுடைய அநந்யோபாயத்வ ஸ்வரூபம் குலையும்படியாக நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலிய வற்றில் வியாபரித்தபடியாலும், அத்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கையை விட்டு ''பாதநாளும் பணிவோம் நமக்கே நலமாதலில்'' என்றும் ''தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர்கொண்டு சூடுவோம்'' என்றும் அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படி தனக்கு அதிசயம் தேடத்தொடங்குகையாலும், அநந்யதைவத்வம் குலையும்படி காமன்காலிலே விழுந்தபடியாலும் இவ்வளவு அதிப்ரவ்ருத்தி செய்ததும் பகவத் விஷயத்திலேயுள்ள அளவற்ற அன்பினாலாதலாலும் ப்ரேமபரவசர்க்கு இவையொன்றும் குற்றமன்றென்று கொள்ளவேண்டும்.

91. ஜ்ஞாநவிபாககார்யமான அஜ்ஞானத்தாலேவருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்.

91. நம் ஆழ்வார்கள் செய்தவை என்று எடுத்துக்காட்டினபோதிலும் குற்றம் நற்றமாய்விடுமோ? ஆழ்வார்கள் செய்தவையாகக் கீழ்க்கூறிய செய்திகளெல்லாம் கலக்கத்தாலே வந்தவைதானே; அஜ்ஞாநமடியாக வருமவை ஒன்றும் ஆதரிக்கத்தக்கதன்றே என்னில், அப்படியன்று; 'ஞானம் கனிந்த நலம்'' என்கிறபடியே ஞானத்தினுடைய பழுத்த அவஸ்தையாகிய பக்தியின் முதிர்ச்சி

யாலே விளைகிற அவிவேகத்தாலே உண்டாகின்ற ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களெல்லாம் மிகவும் புகழத்தக்கனவேயாம். [ஊழ்வினையடியாக உண்டாகிற அஜ்ஞாநத் தாலே செய்யப்படும் செய்திகளே இகழத்தக்கனவாம் என்றுணர்க. .... (91)

92- உபாய பலமாய் உபேயாந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமது உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது.

92. ஆனாலும் இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியானது சேதநனிடத்தில் ஒரு ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹிக்கமாட்டாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்தைத் தடுக்கமாட்டாதோ? என்னில், மாட்டாது. "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்றும், 'பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி நங்கண்ணன்" என்றும், இப்படிப்பட்ட அதிப்ரவ்ருத்திக்குக் காரணமான பக்தியை உண்டாக்கினவனும் அதனை வளரச்செய்தவனும் எம்பெருமானேயாகையாலே பக்திபார வச்யமடியாக வருகிற இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியானது ஸித்தோபாயமான அவனுடைய க்ருஷியின் பயனாயிருக்கும்; உபேயத்தைக் கடுகப் பெறவேணுமென்ற விரைவினாலே கண்ணுஞ் சுழலையிட்டு இத்தலை படும் பாடெல்லாம் "நம்மை ஆசைப் பட்டு இப்படிப் படப்பெறுவதே!" என்று அவன் முகம் மலருகைக்கு உறுப்பாகை யாலே மடலெடுக்கை முதலான இந்த அதிப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக் காகப் பண்ணும் கைங்கரியம்போன்று உபேயத்திலே உள்ளடங்கும்; ஆகையாலே ஸித்தோபாயத்தின் க்ருஷிபலமாய் உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கிற இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியானது ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்தைத் தடுக்கமாட்டாது.

93. ஸாத்ய ஸமாநம் விளம்பாஸஹமென்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்யப்ராவண்ய மடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது.

93. இன்னமும்; மற்ற உபாயங்களை விட்டிட்டு ஸித்தோபாயத்தைப் பற்று கிறது ஏதுக்காக? பால்தானே மருந்தாகிறுப்போலே உபேயமானது தானே உபாயமாகையாலே போக்யதையில் உபேயத்தோடு ஒத்திருக்குமென்றும், உபேயத்தைப் பெறுவிக்குமளவில் காலதாமதம் பொறுமல் கடுகப் பெறுவித்துவிடுமென்றுமன்றோ உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் ஸித்தோபாயத்துக்கு ஏற்றம். ஆகையாலே உபேயத்தைக் கடுகப் பெறவேணுமென்ற ப்ராவண்யாதிசயத்தால் கண்ணுஞ்சுழலை யிட்டுச் செய்கிற இந்த அதிப்ரவ்ருத்திகள் எம்பெருமான் மேல்விழுந்து காரியம் செய்கைக்கு உடலாகுமேயொழிய அதற்குத் தடையாகமாட்டாது. ... (93)

94. இவனுக்குப் பிறக்கும் ஆத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.

94. இச்சேதநனுக்கு உண்டாகத்தக்க ஆத்ம குணங்கள் பல உண்டு; அவை உண்டாவதற்கு அநுகூல ஸஹவாஸம், சாஸ்த்ரப் பயிற்சி, ஆசார்யோப தேசம், ஆஹாரசுத்தி முதலானவை காரணமென்று நினைக்கக்கூடும். ஆனால் அவற்றிற் காட்டிலும் கீழ்க்கூறிய ப்ராவண்யாதிசயமே முக்கியமான காரணமாகும் பகவத் விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் விஞ்ச விஞ்ச ஆத்மகுணங்கள் கொழுந்துவிடு மென்கை. .... (94

95. "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப," "பரமாத்மநி யோ ரக்த:" "கண்டு கேட்டுற்று மோந்து."

95. "மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு" என்றும் "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோபரமாத்மநி" என்றும் ஒண்டொடியாள் திரு மகளும் நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர்கண்டு—கண்டு கேட்டுற்று மோந்து உண்டுழலு மைங்கருவி கண்ட வின்பம் தெரிவரியவளவிலாச் சிற்றின்பம்—ஒழிந் தேன்" என்றும் உள்ள ஸூக்திகள் இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந் திக்கத்தகும். ... . (95)

96. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்.

96. அந்தஃகரணத்தை அடக்குகையாகிற சமமும், பஹிரிந்திரியங்களை அடக்குகையாகிற தமமும் ஆத்ம குணங்களெல்லாவற்றினுள்ளும் முக்கியமாம்.

97. இவை யிரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்; திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுரும்; ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றதுகையதுவே" என்கிற படியே ப்ராப்யபூமி கைபுகுரும்.

98. ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம் திருமந்த்ரத்தாலே: திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யலாபம் ஆத்மகுணத்தாலே.

97, 98. இந்த சமதமங்கள் இரண்டும் அமையப்பெற்றால் இவ்வாத்ம குணத்தைக்கண்டு உகந்த ஆசார்யன் பெரிய திருமந்த்ரத்தை இவனுக்கு அர்த்தத் தோடே உபதேசிக்கும்படி வசப்படுவன். திருமந்த்ரம் ஆசார்யனுக்கு அதீநமாகை யாலே அவ்வாசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் இவன் நெஞ்சிலே நன்கு பதிந்துவிடும். எம்பெருமான் திருமந்த்ரம் இட்ட வழக்காயிருக்குமவனாகையாலே அத்திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் இவனுக்கு ஸர்வாபீஷ்ட பலப்ரதனும் படி கைபுகுவன். உபய விபூதியும் ஈச்வரனிட்ட வழக்காகையாலே அவன் கைபுகுந்தவாறே ஸ்ரீவைகுண்டம் இவனுக்கு மிகவும் எளிதாய்விடும். ஆகவே, உபேயத்தைப் பெறுவிப்பது உபாயம்; உபாயத்தைப் பெறுவிப்பது திருமந்த்ரம்; திருமந்த்ரத்தைப் பெறுவிப்பவன் ஆசார்யன்; ஆசார்யனைப் பெறுவிப்பது ஆத்ம குணம் என்றதாயிற்று. .... (97, 98)

99. இதுதான் ஐச்வர்யகாமர்க்கும் உபாஸகர்க்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

99. இந்த சமதமங்கள் ஐச்வர்யத்தை விரும்புமவர்கட்கும் உபாஸகர் கட்கும் ப்ரபந்நர்கட்கும் வேணும்; "படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத்து ஐம்புலன் வென்று" "புன்புலவழி யடைத்து அரக்கிலச்சினைசெய்து, நன் புலவழி திறந்து ஞானநற்சுடர் கொளீஇ," "அடக்கரும் புலன்களைந்தடக்கி ஆசையாமவை, துடக்கறுத்து வந்துநின் தொழிற்கணின்ற வென்னை" என்னுமிப் பாசுரங்கள் மூன்றும் இவ்வர்த்தத்துக்கு க்ரமேண ப்ரமாணம். ... (99)

100. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

100. இக்குணங்கள் கீழ்க்கூறியபடி மூவர்க்கும் வேணுமேயாகிலும் ப்ரபந்நாதிகாரிக்குத்தான் மிகவும் அதிகமாக வேண்டும். ... ... (100)

101. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்தவிஷய நிவ்ருத்தியே யமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

101. சப்தாதி போகத்தில் விருப்பமுள்ளவனான ஐச்வர்யகாமனுக்கும் உபாயாந்தர நிஷ்டனான உபாஸகனுக்கும் சாஸ்த்ரத்தில் மறுக்கப்பட்டுள்ள பரஸ்த்ரீ ஸங்கமாதிகள் மாத்ரம் தவிர்ந்தால் போரும்; அவ்விருவர்களிற் காட்டிலும் நெடுவாசி பெற்றிருக்கிற ப்ரபந்நாதிகாரிக்கோவென்னில் சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற தன்மனைவிப்புணர்ச்சியையும் தவிர்ந்திருப்பது அவர்களிற்காட்டில் ஏற்றம்.

[ப்ரபந்நனுக்கு "அநந்ய போக்யத்வம் என்று ஒரு ஸ்வரூபம். அதாவது எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்றொன்றையும் போக்யமாகக் கொள்ளாமை. தன் மனைவிப் புணர்ச்சியில் தர்ம புத்தியினாலே ப்ரவர்த்தித்தாலும் அதில் போக்யதா புத்தியானது எவ்வகையினாலாவது வந்து சேர்ந்துவிடுமாகையால் அப்போது அநந்ய போக்யத்வ ஸ்வரூபம் குலைந்துவிடுமென்று "ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்" என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இந்த ப்ரகரணத்திலே "ஆர்வசன பூடணத்தின் ஆழ்பொருளெல்லாமறிவார், ஆரதுசொன்னேரிலனுட்டிப்பார்—ஓரொருவர், ருண்டாகிலத்தனை காணுள்ளமே யெல்லார்க்கு மாண்டாததன்றோவது" என்ற உபதேசரத்தினமாலைப் பாசுரம் ஸ்மரிக்கத்தக்கது.] ... (101)

102. இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கு ஆசாரத்தாலே பிறக்கும்.

102. ஸ்வதாரத்தில் போக்யதா புத்தியால் ப்ரவர்த்திக்கை தவிர்ந்தாலன்றோ தர்ம புத்தியால் ப்ரவர்த்திக்கைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணக்கூடும்; நெடுநாளாக வாஸநை பண்ணிவந்த விஷயங்களில் வெறுப்புத்தான் எப்படி பிறக்கக்கூடும்? என்னில்; "பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர்" என்று சொல்லப்பட்டவர்களும் பகவத் தத்வத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களுமான ஆழ்வார்களுக்கு இவ்விஷய ப்ரவ்ருத்தியின் நிவ்ருத்தியானது எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற வடிவழகில் ஈடுபாட்டாலே பிறக்கும். "ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்" என்று சொல்லப்பட்ட பூர்வாசார்யர்களுக்கு விஷயப்ராவண்யம் அறும்படி எம்பெருமான் பண்ணும் பரம கிருபையாலே நிவர்த்திக்கும். "அஜ்ஞானத்தாலே ப்ரபந்நர்" என்று சொல்லப்பட்ட அஸ்மதாதிகளுக்கு முன்னோருடைய ஆசாரங்களை அநுஸந்திக்க நிவர்த்திக்கும். .... — (102)

103. பிறக்கும் க்ரமமென் என்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும்; அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கும்.

103. ஆக மூன்று அதிகாரிகளுக்கும் மூன்று ஹேதுக்களாலே விஷயப்ராவண்ய நிவ்ருத்தி பிறக்குமளவில் அது பிறக்கும் விதம் என்னென்னில்; எம்பெரு

மானுடைய வடிவழகில் ஈடுபடுகிற ஆழ்வார்களுக்கு அந்தவடிவழகு சித்தாபஹாரி யாகையாலே விஷயாந்தரத்தை ஒரு சரக்காக அறியாதபடி ஆக்கிவிடும். ஆசார்யர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய அருளானது விஷயாந்தரங்களைக் காணும்போது அருவருத்துக் காரித்துமிழ்ந்துபோம்படி பண்ணும். அஸ்மதாதிகளுக்கு முன்னோருடைய ஆசாரத்தின் அநுஸந்தாநமானது—அவர்கள் ஆசரித்தபடி செய்யாவிடில் நமக்கு அநர்த்தமே பலிக்குமென்று விஷயஸ்பர்சத்தில் இழிய நடுங்கும்படி பண்ணும். ... . (103)

104. இவையும் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது.

104. இப்படி ஒவ்வொருவர்க்கு ஓரொன்றைக் காரணமாகச் சொல்லுகிறதும் அவ்வவற்றில் அவ்வவர்களுக்குண்டான உறைப்பைப்பற்றச் சொல்லுகிறது.

105. அருசி பிறக்கும்போதைக்கு தோஷதர்சநமபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.

106. அது ப்ராதன ஹேதுவன்று. 107. அப்ராப்தத்தையே ப்ரதாந ஹேது.

105—107. பகவத் விஷயத்தின் வைலக்ஷண்யாதிசயத்தாலே விஷயாந்தரங்களை ஒரு பொருளாகவே அறியாமலிருக்கை கூடும்; ஆப்தரான சிஷ்டர்களுடைய ஆசாரத்தின் அநுஸந்தானத்தாலே நிஷித்த விஷயஸ்பர்சத்திலும் விஹித விஷய ஸ்பர்சத்திலும் அச்சம் விளையக்கூடும்; நெடுநாளாக ஆசைப்பட்டு மேல் விழுந்து போந்த விஷயங்களில் த்வேஷமாகிற அருசி பிறப்பது அரிதன்றோ? அப்படிப்பட்ட அருசியானது எம்பெருமானது அருளாலே பிறக்கவேணும். அப்படி பிறக்கும்போது—போக்யதா புத்தியோடே அணைக்கப்படுகிற ஸ்திரீகளின் சரீரம் தீண்டாவழும்பும் செந்நீரும் சீயுநரம்பும் செறிதசையும் வேண்டாநாற்றமும் மிகுந்திருக்கிறதென்றும், போகந்தான் அல்பமாயும் அநித்யமாயும் துன்பத்தோடு கூடினதாயும் அநர்த்தத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாயு மிருக்கிறதென்றும் தோஷங்களைப் பகுத்தறியவேணும். ஆனால் விஷயாந்தரத்தில் அருசி பிறப்பதற்கு இந்த தோஷ தர்சனம் முக்கிய காரணமன்று. இதுவும் ஒரு ஹேதுவென்னலாம், பின்னை முக்கியகாரணமேதென்னில்; அநந்ய போக்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராமையே முக்கியமான ஹேதுவாம் ... . (105—107)

108. பகவத் விஷயத்திலிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூப ப்ராப்த மென்று.

108. பகவத்விஷயத்தில் குணங்கண்டு இழிகிறுப்போலே விரக்திக்கும் தோஷதர்சனமே காரணமானுலோவென்னில்; பகவத்விஷயத்தைப் பற்றுகிறதும் அத்தலையிலுள்ள கல்யாண குணங்களடியாகவன்று; இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத்தாலேயாம். ... ... (108)

109. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும்கூடாது.

109. இப்படி கொள்ளாமல் பகவத்விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு குண தர்சநமும், விஷயவிரக்திக்கு தோஷதர்சநமுந்தான் காரணமென்று கொண்டால் வரும் கேடு என் என்னில்; பிரிவாற்றுமை கரைபுரண்டு பெருவிடாய்ப்பட்டுத் துடித்து

வருந்தும்போது சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே "பகவத் விஷயம் குண ஹீநம்" என்று சிந்திக்கும்படி நேர்ந்துவிடுகிறது; அத்தசையில் பின்னையும் 'அவனையல்லது அறியேன்' என்று அவன் பக்கலிலே அதிக விருப்பத்தைப் பண்ணும்படியா யிருக்கிறதேயொழிய அடியோடு விட்டிடும்படியாயில்லை; ஆகவே, குணங்கண்டுதான் பகவத்விஷயத்தில் இழிகிறது என்று கொண்டால் கீழ்க் கூறியபடி குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷயத்தை விட்டுவிட வேண்டிவரும்; அப்படி காணாமையாலே பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்திக்கு குணதர்சனத்தைக் காரணமாகக்கொள்வது சேராது. இவ்வாறாகவே விஷயாந்தரத்தில் அருசிபிறப்பதற்கும் தோஷ தர்சநத்தைக் காரணமாகக்கொள்வது கூடாது; *கொண்டபெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருமாய் க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளுமாய் சப்தாதி போகங்களை அநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தில் துயர் துன்பம் அல்லல் துக்கம் தளர்வுமயமான தோஷமிகுதியை ப்ரத்யக்ஷமாக அறிந்து அநுஸந்தியா நிற்கச்செய்தேயும், அந்தஸம்ஸாரத்தில் அபிநிவேசம்விஞ்சுகின்றதே யன்றி ஒழியக்காணோம்; ஆகவே, விஷயாந்தர விரக்திக்கு தோஷதர்சநம் காரணமென்று சொண்டால் கீழ்க்கூறியபடி தோஷதர்சநமுள்ளவிடத்தும் விரக்திபிறக்கக் காணாமையாலே அதனைக் காரணமாகக் கொள்ளக்கூடாது. ப்ராப்தியும் அப்ராப்தியுமே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமென்று தேறியதாம். (109)

110. "கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்கும்" "அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடி யன்றி நயவேன்" என்னாநின்றார்களிறே.

110. குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டிருக்கிறதென்னில்; "கடியன் கொடியன் நெடியமால் உலகங் கொண்டவடியன், அறிவருமேனிமாயத்தன்" என்று—அவன் ஸ்வகார்யபரன், பிறர்நோவு அறியாதவன், ஒருவர்க்குமெட்டாதவன், வஞ்சகன், ஒருவர்க்குமறிய முடியாத தன்மையையுடையவன் என்றிப்படியாக அவனுடைய குணக்கேடுகளைச் சொல்லி, "ஆகிலுங்கொடிய என்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்குமெல்லே" என்று—இப்படியிருந்தாலும் மிகவும் க்ரூரமான என் நெஞ்சு அவனையல்லது அறியாதே யிராநின்றதே! என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியும்; "வேம்பின் புழு வேம்பன்றி யுண்ணாது, அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்று—வேம்புக்கு இட்டுப் பிறந்த புழுவானது அந்த வேம்பையே உண்பதொழியக் கரும்பைக்கண்டாலும் விரும்பாது; அப்படியே "கள்வா கடல்மல்லைக் கிடந்த கரும்பே!" என்னும்படி பரம போக்யனை நீதானே வேம்புபோலே விரஸப் பட்டபோதிலும் வகுத்த சேஷியான உனது திருவடிகளையொழிய விரும்பமாட்டேன் என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தபடியும் நோக்குக. ... (110)

111. குணக்ருத தாஸ்யத்திலுங்காட்டில் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்ய மிறே ப்ரதாநம்.

111. இப்படி பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்திக்கு குணதர்சநம் காரணமன்றென்று அடியோடு மறுத்துவிடலாமா? "அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர் தாஸ்ய முபாகத:" என்ற இளையபெருமாள் வார்த்தையை நோக்குமிடத்து, பெருமாளிடத்தில்

குணங்களைக் கண்டுதான் இளையபெருமாள் அவர்க்கு ஆட்பட்டார் என்று விளங்குகின்றதே; இதற்குப் போக்கு என்? எனின்; குணங்களுக்குத்தோற்று அடிமையாயிருக்கை யென்கிற விஷயம் உலகத்திலேயே கிடையாதென்று சொல்லவரவில்லை; சேஷத்வத்தைக்கொண்டே நிரூபிக்க வேண்டியதான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து அடிமையாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபப்ரயுக்தமான தாஸ்யத்திற்காட்டிலும் குணப்ரயுக்தமான தாஸ்யம் தாழ்ந்தது; ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே முக்கியமாகும். ஆனால் இளையபெருமாளுடைய அடிமை தாழ்ந்ததோ என்று சங்கிக்கவேண்டா; பெருமாள் குணங்களிற் சிறந்தவராகையாலே குணப்ரயுக்தமான தாஸ்யமும் தமக்கு அவர் பக்கலிலே உண்டென்னுமிடத்தைச் சொன்னரத்தனை. "பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்தः" என்று—திருத்துழாய் பரிமளத்தோடே அங்குரிக்குமாபோலே ராம பக்தியோடே கூடப்பிறந்தவரிறே இளையபெருமாள். ... . (111)

[குணப்ரயுக்தமான தாஸ்யமானது ஔபாதிகமாகையாலே அப்ரதாநம்; மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ரதாநம் என்பது ஸாராம்சம்.]

112. அநஸூயைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

112 இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாகப் பிராட்டியருளிச் செய்த வார்த்தையுமொன்றுண்டு, அதாவது அத்ரிபகவானுடைய ஆச்ரமத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளி மஹர்ஷியை அனுவர்த்தித்திருந்த பின்பு அவருடைய பத்தினியான அநஸூயையைப் பிராட்டி அநுவர்த்தித்திருக்கிற வளவிலே, அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து 'உற்றாரையும் செல்வத்தையும் விட்டுப் பெருமாள்பின்னே காட்டுக்கு வந்தவிது தைவயோகத்தாலே உமக்கு நன்றாகக் கூடிற்று; நகரத்திலிருக்கிலுமாம்; காட்டிலிருக்கிலுமாம், நல்லவனாகிலுமாம், தீயவனாகிலுமாம்; பெண்டிர்க்குத் தைவம் பர்த்தாவே கிடீர். நீர் இப்படியே எப்போதும் பெருமாள் விஷயத்தில் அநுகூலித்திரும்' என்று சொல்ல; பிராட்டி வெட்கமடைந்து கவிழ்தலையிட்டிருந்து "எனக்குப் பெருமாள் பக்கல் அநுராகம் ஸ்வரூபமாகவே உண்டாயிருக்கச்செய்தே அவர் தாம் குணங்களிற் சிறந்தவராகையாலே என்னுடைய அநுராகத்தை குணப்ரயுக்தமாக நினைப்பர் நாட்டார்; எப்போதாவது ஒரு ஸமயம் அவரைக் குணங்களை விட்டுப் பிரித்துக் காட்டக் கூடுமாகில் அப்போது என்னுடைய அநுராகம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமென்பது நன்கு விளங்கும்; அப்படி ஒரு நொடிப்பொழுதும் காட்ட முடியாதபடி அவர் எப்பொழுதும் ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததியாக இருப்பதால் நான் அவர் பக்கல் இருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப் பெறுகின்றிலேன்; அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமாயிருந்தபோதிலும் நான் அவர் பக்கல் இப்படியே காணுமிருப்பது என்றாள் - என்பதாகும். ... ... (112)

113. பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி பின்னைச் சேருமோ வென்னில், அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்தம்; அதுதான் ஔபாதிக மன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

114. அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலையும்; அது குலையாமைக்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

113, 114. இப்படி ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான அடிமையே ப்ரதாநமாகில், சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்குமதொழிய அநந்யோபாயத்வம் முதலிய ஸ்வரூபம் குலையும்படி அவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி கூடுமோ வென்னில்; கூடும். பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி உண்டாவதற்குக் காரணம் அவ்விஷயத்திலுள்ள ப்ராவண்யம்; அதாவது—அளவற்ற அன்பு. அந்த ப்ராவண்யத்துக்குக் காரணம் சேஷசேஷிபாவமாகிற ஸம்பந்தம். அந்த ஸம்பந்தந்தான் குணப்ரயுக்தமாய் வருவதன்று; இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்து உள்ளதொன்று. ஆகவே, ஸத்தாப்ரயுக்தம் ஸம்பந்தம்; ஸம்பந்த ப்ரயுக்தம் ப்ராவண்யம் என்றதாயிற்று. அந்த ப்ராவண்யத்தின் காரியம் பகவதநுபவம். அந்த அநுபவமில்லாதபோது ஸத்தையானது க்ஷணகாலமும் நில்லாது, அந்த ஸத்தை அழியாமைக்கு உறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும்—பகவதநுபவமொழியத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமவையாகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும். ஆகையாலே பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி கூடுமென்றதாயிற்று. ... (113, 114)

[எம்பெருமானுக்கும் தனக்கும் ஸத்தையே பிடித்து உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்து அன்புமீதூர்ந்து அதனால் அவ்வெம்பெருமானை க்ஷணகாலம் அநுபவியாதிருந்தாலும் நீரை விட்டுப் பிரிந்த மீன்போலே ஸத்தை அழியும்படி பரம பக்தி விளையப்பெற்ற உத்துங்காதிகாரி விஷயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியானது "அத்யந்த பக்தியுக்தாநாம் நசாஸ்த்ரம் நைவசக்ரமः" என்கிற கணக்கிலே அடிக்கழஞ்சு பெறும் என்பது ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸார ஸங்க்ரஹம்.] ... ... *

முதல் ப்ரகரணம் முற்றுப்பெற்றது.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

குறிப்பு;—ஸ்ரீவசனபூஷணத்திற்கு ஆறு ப்ரகரணமாகவோ ஒன்பது ப்ரகரணமாகவோ விச்சேதந்தான் மணவாள மாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தில் காண்பது. அதற்குச் சேரவே தனியன்களும் அவதரித்துள்ளன. அப்படியிருந்தும், நான்கு ப்ரகரணமான விச்சேதம் மூலம் சந்தை சொல்லிக்கொள்வதற்குப் பாங்காக அமைந்ததென்று பெரியார் கூறுவர். ... ... *

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமல்லோககுரவே நம:

இரண்டாம் ப்ரகரணம்

115. ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே ப்ராதன ஹேது. 1

115- [விஷயாந்தரங்களை விடுவதற்கும் பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுவதற்கும் முக்கிய காரணம் இன்னதென்பது கீழே சொல்லப்பட்டது; இந்த ப்ரஸ்தாவத்திலே, உபாயாந்தரங்களை விடுவதற்கும் முக்கிய காரணம் இன்னதென்று சொல்லப்படுகிறது இங்கு:—]ப்ரபத்தி தவிர மற்ற கர்மஜ்ஞான பக்திகளாகிற உபாயங்களுக்கு ‘உபாயாந்தரம்’ என்று பெயர், அவற்றை விடுவதற்குக் காரணம் —அவற்றை அறிவதற்கும் அநுஷ்டிப்பதற்கும் உறுப்பான ஜ்ஞான சக்திகளில்லாமையன்று; எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பரதந்த்ரமாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னு மதுவே முக்கிய காரணம். [அதாவது:—உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்தமென்கிற காரணத்தாலே விடுமத்தனையொழிய ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமையாகிற காரணத்தாலே விடக்கடவதல்ல; அப்படி விட்டால் ஒருகால் ஜ்ஞாந சக்திகளுண்டாகில் அவ்வுபாயாந்தரங்களைப் பற்ற வேண்டிவரும்; ஸ்வரூப விரோதமென்று விட்டாலன்றோ மறுபடியும் எப்போதும் பற்றமுடியாதொழிவது.] ... 115

116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம். 2

116. இப்படி உபாயாந்தரங்களை விரோதியென்று தள்ளிவிடலாமோ? அவையும் மோக்ஷஸாதநமாயன்றோ உள்ளன; பின்னை அவை ஆர்க்கு உபாயமென்னில், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தன் முயற்சியைக் கொஞ்சமும் ஸஹிக்கமாட்டாத ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறியப்பெறுதவர்களுக்கு அவை உபாயமாயிருக்கும்.

117. ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம். 3

118. அபாயமாய்த்து ஸ்வரூப நாசகமாகையாலே. 4

117, 118. ஆனல் ஞானிகளுக்கு இவை எப்படி யிருக்குமென்னில்; ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்த ஞானிகளுக்கு இவை அபாயமாயேயிருக்கும். ஞானிகளுக்கு இவை அபாயமாவானேன்? என்னில்; அத்யந்த பாரதந்த்ரியமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு—தன் முயற்சி ரூபமான உபாயாந்தரம் கெடுதியை விளைக்குமதாகையாலே அபாயமென்னக் குறையில்லை. ... ... (117, 118)

119. “நெறிகாட்டி நீக்குதியோ” என்றருளிச்செய்தாரே. 5

119. “நெறிகாட்டி நீக்குதியோ?” என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரம் இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாகும்; “நெறிகாட்டி”—உன்னையொழிய வேறொரு உபாயத்தைக்காட்டி, “நின்பால் நீக்குதியோ”—உன் பக்கலில் நின்றும் அகற்றப் பார்க்கிருயோ? என்கையாலே உபாயாந்தரம் அபாயமென்பது ஸித்தம். [நீக்குகையாவது—பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரச் செயலாகிய உபாயாநுஷ்டானத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகை யென்று கருத்து.) 119

120. "வர்த்ததே மே மஹத் பயம்" என்கையாலே பயஜநகம்; "மா சுச:" என்கையாலே சோக ஜநகம். 6

120. **"காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத, சரீரேச கதௌ சாபி வர்த்ததே மே மஹத்பயம்"** (ஜிதந்தா) என்று உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கு உரிய காலம், தேசம், தேஹம் இவற்றின் விஷயமாகவும், அவ்வுபாயாந்தர விஷயமாகவும் எனக்கு அச்சம் அதிகமாயிராநின்றது என்கையாலே ஸ்வரூப விரோதியான உபாயாந்தரம் ஞானிகளுக்கு அச்சத்தை விளைக்கக்கடவதாயிருக்கும். இன்னமும் கீதையிலே கண்ணபிரான் அர்ஜுநனுக்கு உபாயாந்தரங்களை உபதேசிக்க அவற்றைக்கேட்ட அர்ஜுநனுக்கு மிக வருத்தமுண்டாக, அதனைக்கண்ட கண்ணபிரான் (சரமச்லோகத்தாலே) ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான உபாயத்தை உபதேசித்து "**மாசுச:**—துக்கப்படாதே" என்று வருத்தத்தைத் தணித்தருளக் காண்கையாலே இவ்வுபாயாந்தரம் ஞானிகளுக்கு வருத்தத்தைப் பிறப்பிக்குமவையுமாம். .... (120)

121. இப்படி கொள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது. 7

121. கீழ்ச்சொன்னபடியே உபாயாந்தரத்தை ஸ்வரூபநாசகமென்று கொள்ளாவிடில், **"அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத்"** இத்யாதி லக்ஷ்மீதந்த்ர வசநங்களாலே ப்ரபந்நனானவனுக்கு அநவதாநத்தாலே உபாயாந்தரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி வந்துவிட்டால் (முன் செய்த ப்ரபத்தியை ஸ்மரிக்கையாகிற) புந:ப்ரபத்தியை ப்ராயச்சித்தமாக விதித்திருப்பதுகூடாதொழியும். [ஸுராபாநத்துக்கு இன்னது ப்ராயச்சித்தமென்று விதிக்கப்பட்டிருந்தால் ஸுராபாநம் விருத்தமென்று விளங்குவதுபோல், உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்திக்கு இன்னது பிராயச்சித்தமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கும்போது உபாயாந்தரம் ஸ்வரூபநாசகம் என்று ஏன் விளங்காதொழியும்?] .... (121)

122. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி—மதிராபிந்து மிச்ரமான சாதகும்பமய கும்பகத தீர்த்த ஸலிலம்போலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம். 8

122. இப்படி ஸ்வரூபநாசகமான உபாயாந்தரம் மிகவும் நிஷித்தமென்னுமிடத்துக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச் செய்ததொரு பாசுரமுமுண்டு:—அதாவது "மதிராபிந்து மிச்ரமான சாதகும்பமய கும்பகத தீர்த்தஸலிலம் போலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்' என்பதாம். இதன் கருத்து:—தன்னோடு ஸ்வல்ப ஸம்பந்தமுடைய வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போலே நிஷித்தமாக்கக் கூடியது ஒரு மத்யபிந்து; தீர்த்த ஜலமானது ஸ்வத: பரிசுத்தம்; கெட்டிப் பொன்னாலாகிய ஒரு குடத்தில் உள்ள அந்தத் தீர்த்த ஜலத்தின் தூய்மை சொல்லவே வேண்டா. இப்படி பரமபாவநமாகிய தீர்த்த ஜலமானது கீழ்க்கூறிய ஒரு மத்ய பிந்துவோடே சேர்ந்தாற்போலாயிற்று அஹங்காரத்தோடு கூடிய உபாயாந்தரம். உபமேயத்தில் மத்ய பிந்துஸ்தானத்தில் அஹங்காரம்; பொற்குடஸ்தாநத்தில் ஆத்ம வஸ்து; தீர்த்தஜல ஸ்தாநத்தில் பக்தி. ஆத்மா உணர்முழு நலமாதலாலும் எம்பெருமானுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாதலாலும் பரம பரிசுத்தமாயிருப்பதால்

பொற்குடத்தோடு ஒக்கும். அவ்வாத்மாவினிடத்திலுள்ள பக்தியும் எம்பெருமானையே பற்றினதாகையாலே பரிசுத்தமாதலால் தீர்த்த ஜலத்தோடு ஒக்கும். பொற்குடத் தீர்த்தத்தில் மத்யபிந்து கலசாதிருந்தால் போக்யமேயாயிருக்கும். அப்படியே இந்த பக்தியிலும் அஹங்காரம் கலசாதிருந்தால் ஒரு குறையில்லை. அது கலசியே தீருமே. மதுராமிச்ரமான என்னுதே மதிராபிந்து மிச்ரமானவென்ற நுட்பமறிக. ... ... (122)

123. ரத்நத்துக்குப் பலகறைபோலேயும் ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் பலத்துக்கு ஸத்ருசமன்று. 9

123. [இன்னமும் பலத்துக்குத் தகுதியாயிராமை என்கிற தூஷணமும் இதற்கு உண்டு] த்வீபாந்தரத்திலே சிலர் பலகறையை ஆபரணமாகப் பூண்கையாலே பலகறையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக் கொடுப்பார்கள்; உதாரரான அரசர்கள் ராஜ்யம் வேண்டி வந்து ஓர் எலுமிச்சம் பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பர்கள். இப்படி கொடுப்பார்களென்றால் விலையுயர்ந்த ரத்நத்துக்கும் மிகப்பெருஞ் செல்வமான ராஜ்யத்துக்கும் பலகறையும் எலுமிச்சம் பழமும் நேரான ஸாதனமாகமாட்டா; அதுபோல, பக்திசபலனுய்ப் பரமோதாரனை எம்பெருமான் இச்சேதநன் பக்கல் பக்திமாத்திரமே பற்றுசாகப் பரம புருஷார்த்த மான மோக்ஷத்தைத் தந்தருளினும் இந்த பக்தியானது பலத்துக்கு ஸத்ருசமான ஸாதநமல்லவாம். ... ... (123)

124. தான் தரித்ரனுகையாலே தனக்குக் கொடுக்கலாவதொன்றில்லை. 10

124. ஆனால் பலத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாத பலகறையையும் எலுமிச்சம் பழத்தையும் உபஹாரமாகக்கொடுத்து ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிற வர்கள்தான் பெறுகிறபடி என்? இங்கும் அதுபோலே யாகிறதென்னில், அப்படி சொல்லவொண்ணுது; த்ருஷ்டாந்தஸ்தலத்தில் தானும் தனக்குரியனுய் தனக்கென்ன ஒருபலகறையும் எலுமிச்சம் பழமும் உண்டாகையாலே கொடுத்து வாங்கிக் கொள்ளலாம்; இங்கு அப்படியின்றியே ''யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே'' (திருவா. 2-9-9) என்றபடி தானும் தன்னுடைமையுமாகிற இரண்டும் ஈச்வராதீன மாகையாலே தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத தரித்ரனுகையாலே பேற்றுக்கு உறுப்பாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. ... (124)

125. அவன் தந்தத்தைக் கொடுக்குமிடத்திலே, அடைவிலே கொடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவுகெடக் கொடுக்கில் களவு வெளிப்படும். 11

125. சௌளத்தில் பிதாவுக்குப் புத்திரன் தக்ஷிணை கொடுப்பதுபோல், எம்பெருமான் கொடுத்ததையே அவனுக்குக் கொடுத்தாலோ வென்னில்; அப்படி அவன் கொடுத்ததுதன்னையே கொடுக்குமிடத்தில் ''இது எம்பெருமானுடையது'' என்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பித்தால் அவனுடையதை அவனுக்கே கொடுத்த வித்தனையொழிய தான் ஒன்று கொடுத்ததாகாமையாலே அது பேற்றுக்கு ஸாதந மாகமாட்டாது. அன்றி, ''இது நம்முடையது'' என்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பித் தால் எம்பெருமானுடைய பொருளைக் களவுசெய்தமை விளங்கும். [அழகிய மண வாளன் திருமார்பிலிருக்கிற ''ராஜமஹேந்த்ரன்படி'' என்கிற திருவாபரணத்தை

ரஹஸ்யத்திலே களவுசெய்து ஸதஸ்ஸிலே "பெருமாளுக்கு இஃது அடியேனுடைய ஸமர்ப்பணை" என்று கொணர்ந்து கொடுக்குமாபோலே யாகுமன்றோ இவன் கொடுப்பது.] .... (125)

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்குமாபோலே, இருவர்க்கு மவத்யம் 12

126. மனைவியானவள் தன் கணவனோடே கலவி செய்கையை ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகக் கொள்ளாமல் வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்கினால் (அதாவது) கணவனோடே கலவிசெய்து விடிவோறே கைக்கூலி தரவேணுமென்று வளைத்தால், தன்னை மனைவியாக விரும்பின கணவனுக்கும் அவனுடைய மனைவியென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கும் கொத்தையாகிறாப் போலே, எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுபவிப்பதனால் விளைந்த போகரூபையான பக்தியை மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாக்குமளவில் தன்னைச் சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின எம்பெருமானுக்கும் அவனுடைய அடியானென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கும் கொத்தையா யொழியும். ["ராத்ரி பர்த்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே "கைக்கூலி தரவேணும்" என்று வளைக்குமாபோலே யாய்த்து பக்தியை உபாயமாகக்கொள்ளுகை" என்றிறே பிள்ளானுமருளிச்செய்தது.]

127. வேதாந்தங்கள் உபாயமாக விதிக்கிறபடியென் என்னில்; 13

128. ஔஷதஸேவை பண்ணாதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடுவாரைப்போலே ஈச்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறவித்தனை. 14

127, 128. இப்படி ஸ்வரூப விரோதம் முதலிய குற்றங்கள் நிரம்பின இதனை ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் "ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" இத்யாதிகளாலே இச்சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறதற்குக் காரணமென் என்னில்; மிகக் கொடிய நோய் பிடித்துத் திரியாநிற்கச்செய்தே அந்நோயை விரைவில் போக்கவல்ல நல்ல மருந்தை உண்ணச் சொன்னால் அதுக்கு இசையாத சிறுவர் முதலானவர்கட்கு அவர்கள் விரும்பிப் பற்றுகிற மதுர பதார்த்தங்களிலே அந்த மருந்தைக் கலசி இடுகிற வத்ஸலரான தாய்மார் முதலானோரைப்போல், சீக்ரமாக ஸம்ஸார வியாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற *நச்சுமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச் சொல்லி முதலிலே உபதேசித்தால், நெடுநாளாய் வருகிற ஸ்வயத்ந வாஸநையாலே அதுக்கு இசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்கட்கு அபிமதமான ஸ்வயத்ந ரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே அதற்கு அங்கமாக ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைக் கலந்து அப்படிப்பட்ட உபாஸநத்தை அவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிற வித்தனை. (த்ருஷ்டாந்தத்தில் மருந்துக்கு மேல்பூச்சாயிருக்கிற மதுரபதார்த்தமானது நோயைப் போக்கக்கூடிய தன்றியே அதனுட் கலந்து ப்ரயோகித்த மருந்தே வ்யாதியை ஒழிக்குமாபோலே; தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் உபாஸநம் உபாயமன்று, அத்துடன் கலசின எம்பெருமானே உபாயமென்பது விளங்கும். மருந்தை மற்றொன்றோடு கலசாமல் அப்படியே

உட்கொண்டால் நோயைக் கடுகப் போக்கும்; அன்றி மதுரபதார்த்தத்திலே கலசி உண்டால் பலம் விளம்பிக்கும்; அதுபோலவே ஈச்வரனை உபாஸநத்தோடு கலசாமல் பற்றினல் விளம்பமின்றிப் பேறு பெறலாம். உபாஸநமிச்ரமாகப் பற்றும் போது பலன் விளம்பிக்கும் என்பதும் இதன் கருத்து.) ... (127, 128)

129. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக. 15

130. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே; விதிநிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை. 16

131 அத்தை சாஸ்த்ர விச்வாஸத்துக்காக விதித்தது. இத்தை ஸ்வரூப விச்வாஸத்துக்காக விதித்தது. 17

129—131. பெற்ற தாயானவள் குருடர், செவிடர், கூனர், குறளர் முதலிய குறைமக்களோடு நிறைமக்களோடு வாசியற எல்லா மக்களிடத்திலும் ஒத்த வாத்ஸல்ய முடையவளா யிருக்குமாபோலே சாஸ்த்ரமும் '**த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:**" என்கிறபடியே தாமஸரோடு ராஜஸரோடு ஸாத்விகரோடு வாசியற அவர்கள் தீயவழியிற் புகுந்து நசிக்கும்படி விடமாட்டாதாகையாலே சேதநர் திறத்தில் பல்லாயிரம் மாதாபிதாக்களிற்காட்டிலும் சிறந்த வாத்ஸல்யமுடையதாய் அவ்வவர்களுடைய குணங்கட்குத் தக்கபடி புருஷார்த்தங்களையும் அவற்றின் ஸாதனங்களையு முபதேசித்து, கொள்கொம்பிலே ஏற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரைப் போலே இவ்வோ முகங்களாலே தன்னுடைய பரம தாத்பரியமான தொரு அம்சத்திலே ஏற்றுகைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே **ச்யேநவிதி** தொடங்கி ப்ரபத்தியளவும் வர, சேதநர்களுடைய அதிகாரத்துக்கு ஏற்ப மேல் மேல் புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்துக் கீழ்க்கீழ்ப் புருஷார்த்த ஸாதநங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும். ஆகையாலே இவ்வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப் பித்தது ச்யேநவிதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட அக்நீஷோமீய பசு ஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காகவாம். இதன் கருத்து:—சாஸ்த்ரத்தில் "**ச்யேநேநாபிசரந் யஜேத**"—["சத்ருவைக் கொல்லக் கருதியவன் ச்யேந யாகம் என்கிற ஒரு யாகத்தைச் செய்யவேண்டியது"] என்று முதலில் விதிக்கப்பட்டது. பின்பு மற்றோரிடத்தில் உபநிஷத் பாகத்தில் "**ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய:**" இத்யாதிக ளாலே மோக்ஷார்த்தியைக் குறித்துப் பரமாத்மாவின உபாஸநம் விதிக்கப்பட்டது." பின்பு மற்றோரிடத்தில் "**முமுக்ஷுர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே**" இத்யாதிகளாலே அந்த மோக்ஷார்த்தியைக் குறித்தே ப்ரபத்தியானது விதிக்கப்பட்டது. இப்படி படிப்படியாக சாஸ்த்ரம் பலவற்றையும் விதித்தது எதற்காக? என்னில்; சாஸ்த்ரத் தில் விச்வாஸமில்லாத நாஸ்திகனையும ஆஸ்திகனுக்குவதற்காக; முதலில் ச்யேந யாகம் முதலிய அபிசார ஸாதநங்களை விதித்தது. நாஸ்திகனுயிருப்பவன் சத்ரு ஹிம்ஸைக்காக ச்யேநயாகத்தைச் செய்து அதனுல் தன் இஷ்டம் நிறைவேறக் கண்டால் "சாஸ்த்ரம் சொல்வதெல்லாம் இங்ஙனமே உண்மையாகத்தானிருக்கும்; இனி நாம் சாஸ்த்ரத்தை நம்பக்கடவோம்" என்று ஆஸ்திகனுவதற்கு ஒரு வழியா யிருக்கும். தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றும் பிறர்க்கு உரியவன் என்றும் மாறுபாடாகக்

கருதி மயங்கிக்கிடந்த சேதநனைத் திருத்தி வழிப்படுத்துவதற்காக உபாஸநத்தை விதித்தது. உபாஸநத்தில் ஊன்றவே 'ஸ்வாதந்த்ரியமும் அந்ய சேஷத்வமும் வந்தேறி; பகவச் சேஷத்வமொன்றே நிலைநின்ற வேஷம்'' என்ற ஸ்வரூப விச்வாஸம் பிறக்கும். ஆகையாலே ஒவ்வொரு அதிகாரியைப்பற்ற ஒவ்வொரு விதி அவதரித்தது. தாமஸரான நாஸ்திகர்க்காக விதிக்கப்பட்ட அபிசாரகர்மம் —ஆஸ்திகராயும் காரீரீஷ்டி முதலிய காம்ய கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்கக் கடவரு மான ராஜஸரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிறாப்போலே உபாஸநமும் ஸ்வாதந்திரியத் தையும் அந்ய சேஷத்வத்தையும் நிவர்த்தித்துக்கொண்டு பகவச்சேஷத்வத்திலே ஊன்றுகைக்கு யோக்யரான ஸாத்விகரைப்பற்ற விதிக்கப்பட்டு; பாரதந்திரிய ஜ்ஞாநம் பிறந்து எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாக அத்யவஸிப்பதற்கு உரிய ரான பரம ஸத்வ நிஷ்டரைப்பற்ற நிஷேதிக்கப்படவும் குறையில்லை. ஆக இவ்வளவால் தேறினது யாதெனில்; சேதநர்கள் தாமஸர், ராஜஸர், ஸாத்விகர், பரமஸாத்விகர் என்றிப்படி பலவகைப்பட்டிருப்பர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களெல் லார்க்கும் சாஸ்த்ரம் பொதுவாகையாலே தாமஸர்க்காக அபிசார கருமங்களை விதித்தது. ராஜஸர்க்காக காரீரீஷ்டி முதலியவற்றை விதித்தது; ஸாத்விகர்க்காக உபாஸநத்தை விதித்தது; பரமஸாத்விகர்க்காக ப்ரபத்தியை விதித்தது; தாமஸ ராஜஸர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட காம்யகர்மம் ஸாத்விகர்க்கு விலக்காகிறாப்போலே அந்த ஸாத்விகர்க்கு விதிக்கப்பட்ட உபாஸநம் பரம ஸாத்விகர்க்கு விலக்காகு மென்றதாயிற்று. எனவே, உபாஸநம் சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்ற காரணத்தினாலேயே அது ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததாய் விடமாட்டாதென்க. (131)

132. அது தோல்புரையே போம்; இது மர்மஸ்பர்சி. 18

32. இப்படி ஒவ்வொரு விச்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதிக்கப் பட்டமை ஒத்திருந்தாலும் மோக்ஷத்தையே பலமாகவுடையதான இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல் பற்றிநின்றால் அபிசார கருமம்போலே இது கொடியதன்றே என்னில்; பரஹிம்ஸா ரூபமான அந்த அபிசார கருமம் தேஹாத்மாபிமாநியினுடைய செயலாய் வர்ணாச்ரமாதி விசிஷ்ட வேஷத்துக்கு விரோதியாய் அத்தால் வரும் பலமும் சில துக்காநுபவம் மாத்திரமேயாய் மேலெழப் போய்விடும். அஹங்கார கர்ப்பமான இந்த உபாஸநம் ஆத்மஜ்ஞானம் பிறந்தவனுடைய செயலாய், எம்பெருமானுக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையாகிற சேஷத்வரூபமான நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்துக்கு விரோதியாய், எம்பெருமானொருவனுக்கே பரதந்த்ரமாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத் துக்கு நாசகமாயிருக்கும். ஆகையாலே தோல்புரையே போமதான அபிசார கர்மத்திற்காட்டிலும் மர்மஸ்பர்சியான உபாஸநமே கொடியதெனக்கொள்க. (132)

133. இதுதான் கர்மஸாத்யமாகையாலே துஷ்கரமுமாயிருக்கும். 19

33. இவ்வளவேயன்று; இப்படி ஸ்ரூப விரோதியாயிருக்கிற இவ்வுபாஸனம் மானது உடலை மிகவும் வருத்தப்படுத்திச் செய்யவேண்டிய கருமங்களை அநுட்டித்து அதனால் ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே அசக்தனான இவனால் செய்து தலைக்கட்டவும் முடியாததாயிருக்கும். ... . (133)

134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை. 20

134. உபாயாந்தரங்கட்கு ஸ்வரூபநாசகத்வம், அபாயத்வம், பயஜநகத்வம், சோகஜநகத்வம், பலவிஸத்ருசத்வம், துஷ்கரத்வம் முதலிய குற்றங்கள் சொல்லப்பட்டாற்போல, ப்ரபத்திக்கும் சொல்லக்கூடிய குற்றமொன்று மில்லையோ வென்னில்; இதின் பக்கல் அப்படிப்பட்ட குற்றமொன்றுமில்லை. (ஆனல் ஒரு குற்றமுண்டு; அதாவது உண்மையில் இதுதனக்கு உபாயத்வம் இல்லாமலிருக்கச் செய்தே மேலெழுந்த தோற்றத்திலே உபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு அர்ஹமாய்க் கொண்டு "ப்ரபத்த்யுபாயம் என்று வ்யவஹரிக்கலாம்படியிருக்கிற குற்றமொன்றே யுள்ளது.) .... (134)

135. ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநகார்ய மாகையாலே, ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், "சிற்றவேண்டா" என்கிறபடியே நிவ்ருத்தி ஸாத்யமாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும். 21

135. ப்ரபத்திக்கு இக்குற்றங்கள் இல்லாமைக்குக் காரணமென்? என்னில் இப்பிரபத்தியானது—திருவஷ்டாக்ஷரியில் நடுப்பதத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவினுடைய உண்மையான வேஷமாகிய அத்யந்த பாரதந்திரியத்தை உணருகையால் வந்ததாகையாலே அந்த பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயும் "சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும்" (திரு. 9-1-7) என்ற ஆழ்வார்பாசுரத்தின்படி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே எளிதாகச் செய்யக் கூடியதாயுமிருக்கும். (ஆக ஸ்வரூபாநு ரூபத்வம், ஸுகரத்வம் என்ற இவ்விரண்டு குணங்களுள்ளமை கூறியவித்தால், உபாயாந்தரங்களுக்குள்ள தோஷங்களொன்றும் இதற்குக் கூடாமையை உய்த்துணர்க.) ... ... (135)

136. பூர்ண விஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிட வொண்ணுது. 22

136. இப்படி அவனே உபாயமென்று துணிந்து தன் முயற்சியில் நின்றும் ஒழிந்துவிடக்கூடுமோ? அவனுடைய உகப்புக்காக இவன் சில பச்சையிட வேண்டாவோ? என்னில்; உலகில் பச்சையிடுமவர்கள் அவ்வவ் விஷயங்களின் யோக்யதைக்கு ஈடாகப் பச்சையிடுவது தகும்; இங்கும் பச்சையிடப் பார்த்தால் அப்படி இடவேணும்; அவன் * குறையொன்றுமில்லாத கோவிந்தனுகையாலே அவனுடைய மேன்மைக்கு ஈடாக இவனுலொரு பச்சையிட முடியாது. (136

137. ஆபிமுக்ய ஸூசகமாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும். 23

137. ஆனல் அவனுக்கு இவன் விஷயத்தில் ஸந்தோஷம் எங்ஙனே விளையும்? என்னில்; நெடுநாளாக *யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை யேறிட்டுக் கொண்டு தன்பக்கல் பராங்முகனய்க் கழிந்த இவன் அந்த நிலைமாறித் தன்பக்கல் அபிமுகனனமைக்கு ஸூசகமானதொரு வியாபாரம் செய்யப்பெற்றவளவிலே "இத்தனை காலம் அகன்றுபோன இவன் இன்று அபிமுகனுகப் பெறுவதே!" என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவும் உகக்கும். ... ... (137)

138. பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேது வித்தனை. 24

138. அவன் அப்படியிருந்தாலும் அவ்வெம்பெருமானுடைய அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வமடியாக உள்ள பரிபூர்த்தியைப் பார்த்தால் "இப்படி பரிபூர்ண

னுனவனை அகிஞ்சநரான நாம் உகப்பித்து அணுகுவது எங்ஙனேயாம்!" என்று இவன் கைவாங்கும்படியாயிராதோ வென்னில்; இராது. "நாம் இட்டதுகொண்டு திருப்தியடையவேண்டாதபடி ஸ்வதஃ பரிபூர்ணனுகையாலே "இவன் இவ்வளவு கொடுத்தான். அவன் அவ்வளவு கொடுத்தான்" என்று கணக்குப் பாராமல் நாம் இட்ட அளவே கொண்டு ஸந்தோஷிப்பன்" என்று மேல்விழுந்து பற்றுகைக்கு உடலா மத்தனை. .... (•)

(138.) [இந்த ஸூத்ரத்துக்கு மற்ருெருபடியாகவும் பொருள் கூறலாம்:— அதாவது, அவ்வெம்பெருமானுடைய பரிபூர்த்தியானது அவனை இப்படி ஸந்தோஷிக்க வொட்டுமோ? உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணுதோவென்னில்; பண்ணுது; அவனுடைய பூர்த்தியானது "இவன் நமக்குப் பச்சையிட்டிலன்" என்று அநாதரித்து அங்கீகாரத்தில் நின்றும் கைவாங்காதே "ஆபிமுக்ய்ஸூசநமாத்ரத்துக்கு மேற்பட நமக்கிவன் செய்ய வேண்டுவதுண்டோ?" என்று விரும்பிக் கைக் கொள்ளுகைக்கு உடலாமித்தனை யென்கை. முன் யோஜனையில் "கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை" என்ற மூலஸூக்திக்கு—ஈச்வரன் பக்கல் சேதநன் மேல்விழுகைக்கு என்று கருத்து. பிந்தின யோஜனையில்—சேதநன் பக்கல் ஈச்வரன் மேல்விழுகைக்கு என்று கருத்து] ... ... (138)

139. "பத்ரம் புஷ்பம்" "அந்யத் பூர்ணுத்" "புரிவதுவும் புகை பூவே." 25

139. இப்படி எம்பெருமான் அல்பஸந்துஷ்டன் என்பதற்கு ப்ரமாண முண்டோவென்னில்; "பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, தத‍ஹம் பக்த்யுபஹ்ருதம் அச்நாமி ப்ரயதாத்மநஃ" என்று பகவத்கீதையிலே அவன்தானே அருளிச்செய்திருப்பது காண்க. இலையையோ, பூவையோ, பலத்தையோ, ஜலத்தையோ யாவனொருவன் எனக்கு பக்தியாலே தருகிருன், அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமாகிற சுத்தியோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையவனுனவனுடைய அப்படிப்பட்ட பக்தியாலே தரப்பட்ட அத்தை அவாப்த ஸமஸ்த காமனுன நான் வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோகம் கொள்ளுவேன்—(பழத்தையும், ஜலத்தையும், "அச்நாமி—உண்கிறேன்" என்னலாம்; இலையையும் பூவையுங்கூட உண்கிறேன் என்றபடியால் வ்யாமோஹாதிசயம் ஸூசிதமாகிறது) என்பது இதன் பொருள். அன்றியும், 'அந்யத் பூர்ணுதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத், அந்யத் குசலஸம்ப்ரச்நாத் நசேச்சதி ஜநார்தநஃ' என்று மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது கண்ணபிரான் தூது எழுந்தருளுகிறபோது த்ருதராஷ்ட்ரனுனவன் "பாண்டவ பக்ஷபாதியாயிருக்கிற கண்ணன் வருகிருன்; அவனுக்குச் சில நாட்டையும் பொன்னையும் கொடுத்து ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொள்ளுவோம்" என்ருற்போலே சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல, இந்த வஞ்சக் கருத்தை யறிந்த ஸஞ்ஜயன் "அப்பா! வருகிறவன் அப்படிப்பட்டவனல்லன்காண்; அவன் அதை யெல்லாமொன்றும் விரும்பமாட்டான். அவனுக்கு வேண்டியது இவ்வளவே; அதாவது ஒருவன் தான் குடிக்கும் தண்ணீரை ஒரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிர வைப்பனே, அந்தத் தண்ணீரை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைத்தால் போதுமானது! தன் வீட்டிலே ஒரு அதிதிவந்து புகுந்தால் காலைக் கழுவவேண்டு

மென்று ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரம் விதித்திருக்கிறதே, அவ்வாறாக அவன் திருவடிகளை விளக்கினால் போதுமானது; நெடுந்தூரம் வந்தவனை க்ஷேமம் விசாரிப்பதென்று ஒன்றுண்டே, அப்படியே இவன் விஷயத்திலும் ஓர் இன்சொல் சொன்னால் போது மானது. ஏற்றமாக ஒன்றும் வேண்டா, இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றையும் அவன் விரும்பமாட்டான்காண் என்கை, இத்தால், நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டை யும் பொன்னையும் அவன் ஒரு சரக்காகவும் நினைக்கமாட்டான்; வல்லையாகில் உன் ஆபிமுக்ய ஸூசகமாக இவ்வளவுகளைச் செய்யப்பார் என்றபடி. அன்றியும், "பரி வதிலீசனைப் பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர்!, பிரிவகையின்றி நன்னீர் தூய்ப் புரிவதுவும் புகைபூவே" (திருவா. 1, 7, 1.) என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். ... 139

140. புல்லைக்காட்டி யழைத்துப் புல்லையிடுவாரைப்போலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை. 26

140. [கீழ் 136-வது சூர்ணை முதல் இவ்வளவும் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்த மாக வந்தது; உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் ப்ரபத்திக்குண்டான வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக ஸித்தோபாயத்துக்கும் பலத்துக்குமுள்ள ஒற்றுமை முன்னம் கூறப்படுகிறது.] ஒரு பசுவை அழைத்துப் பின்பு அதற்கு உணவுகளை இட்டு நோக்க நினைப்பவர்கள் அதுக்கு போக்யமான புல்லையே அப்பசுவை வசீகரிப்பதற்கு ஸாதநமாக முன்னிட்டழைத்துக்கொண்டு, பிறகு அதற்கு இடுவதும் அந்தப் புல்லேயாம்; ஆமளவில் பலத்துக்கும் ஸாதநத்துக்கும் பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுண விக்ரஹங்களுடனே கூடிய தானே முந்துற இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்கு உபாயமாய், பின்னை எப்போதும் இவனுக்கு உபேயமும் தானேயா யிருக்கையாலே பல ஸாதநங்களிரண்டும் ஒரே வஸ்துவாயிருக்கும். ... (140)

141. ஆகையாலே ஸுகரூபமாயிருக்கும். 27

141 இத்தால், ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் ஸித்தித்தபடியென்? என்னில்; உபேயமான வஸ்துதானே உபாயமாயிருக்கையாலே அந்த உபாய வரண ரூபமான இந்த ப்ரபத்தி கஷ்டமான காரியமாயிராமல் ஸுக ரூபமாயிருக்கும். "பலஸாதநங் களுக்கு பேதமில்லை" என்ற மூலத்துக்கு மற்றொருபடியாகவும் பொருள் கூறலாம்:— அதாவது, அஞ்ஜலி பண்ணுகை முதலானவற்றையே வடிவாகவுடைய ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு எம்பெருமானை வசீகரித்தால் பிற்பாடு அவனுக்கு உகப்பாகச் செய்யும் அடிமையும் தன் ஸ்வரூபமான அஞ்சலி முதலிய வ்ருத்தி விசேஷங்களேயாகை யாலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை என்கை.] ஆக இவ்வளவால் ப்ரபத்தியின் குற்றமின்மையும் குணபூர்த்தியும் சொல்லிற்றாயிற்று. ... . (141)

142. இவனவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று. 28

142. (இவனுடைய ப்ரபத்தி உபாயமன்று; அவ்வெம்பெருமானே இவனைப் பற்றும் பற்றுதான் உபாயமென்கிற விஷயம் முகாந்தரத்தாலும் மூதலிக்கப்படு கிறது) உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்வது போலே ஸ்வாமியான அவன்தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்க வேண்டிய பரதந்த்ரனான இச் சேதநன் பலத்தைப் பெறுகிறவன் தான்போலே தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ர

ஞன அவனைப்பெற நினைக்குமளவில், அவ்வெம்பெருமானுடைய நினைவுங்கூடக் கூடாதாகில் இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் பேற்றுக்கு ஸாதநமாக மாட்டாது. ... ... [142]

143. அவனிவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று. 29

143. ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனை அவன்தானே உடைமையாய்ப் பரதந்த்ரனாயிருக்கிற இவனை ஸ்வேச்சையாலே பெற நினைக்குமளவில், பாபங்களில் முக்கியமாக எண்ணப்படும் பாதகமும் குறுக்கே நிற்கமாட்டாது, **"சிதஃ பரமசில்லாபே ப்ரபத்திரபி நோபதிஃ, விபர்யயே து நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாய பாதகம்"** என்பதை இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது. .... (143)

144. இவையிரண்டும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம். 30

144. இப்படி இவையிரண்டும் எங்கே காணலாமென்னில் ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீ குஹப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம். .. ... (144)

145. ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்குத் தீமைதானே நன்மையாய்த்து. 31

145. அவர்கள் பக்கலில் இவை கண்டபடி என்னென்னில்; பெருமாளை மீட்டுக்கொண்டு வந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையைப்பெற்று வாழ்கைக்காக வழியே பிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டு சென்று மஹத்தான ஆர்த்தியோடே அவர் திருவடிகளில் பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கல்லாமையாலே தீமையாய் முடிந்தது; பெருமாள் தாமே வந்து அங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாக அங்கீகரிக்கையாலே பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்டது. [**"யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்ய மபுண்ய மந்யத்"** என்று—எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பானது புண்யம், வெறுப்பானது பாவம் என்றிறே புண்ய பாப லக்ஷணம் ஆழ்வான் அருளிச்செய்தது.] ... ... (145)

146. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்திதானும் அபராத கோடியிலேயாய் க்ஷாமணம்பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே. 32

146. இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கல்லாதபோது அபராத கோடியிலே சேருமென்னுமிடம் கீழே சொல்லப்பட்டது; இன்னமும் இச்சேதநனுடைய முன்புற்ற சரித்திரத்தைப் பார்த்தாலும் இது அபராத கோடியிலே யாகுமென்பதை வெளியிடுவதற்காக எம்பெருமானாருடைய அநுஷ்டாந ப்ரகாரம் கூறப்படுகிறது:—]குற்றங்கட்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருக்கிற இச்சேதநன் ப்ரபத்தியைப் பண்ணவே இவனளவில் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய் விடுகையாலே ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயாயிற்று இப்ப்ரபத்தி இருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை கத்யத்தாலே பண்ணியருளின எம்பெருமானார் தமது பூர்வ வ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே அந்த ப்ரதிபத்திதானும் அபராத

கோடியிலேயாய்த் தோற்ற, "த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ" என்று தொடங்கி அபராதங்களைப் பொறுக்கைக்கு உறுப்பான ஸம்பந்த விசேஷங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு "தஸ்மாத்ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம்" இத்யாதியாலே —"இப்படி திருமுன்பே கூசாமல் வந்து நின்று ப்ரபத்திபண்ணின இவ்வபரா தத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும் படியாயன்றோ இப்பிரபத்தியின் தன்மை இருப்பது. ஆகையால் இவ்வழியாலும் இது அபராதகோடியிலே சேர்ந்ததாம். ... ... (146)

147. நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப் போந்த பார்யை லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே பர்த்ருஸகாசத்திலே நின்று என்னையங்கீகரிக்கவேணுமென் றபேக்ஷிக்குமா போலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன் பண்ணும்ப்ரபத்தி. 33

147. (இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தியானது தன் பூர்வவ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்தால் அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்பது த்ருஷ்டாந்தமுகத்தால் காட்டப்படுகிறது) நெடுநாள் கணவனோடு ஒட்டற்று வியபிசாரம் செய்த ஒரு மனைவி யானவள் 'இப்படிப்பட்ட நாம் அவன் முன்னே கூசாமற் சென்று நிற்கும்படியென்?' என்கிற வெட்கமில்லாமலும், 'இத்தனை காலமும் நாம் செய்து திரிந்ததெல்லாம் கண்டிருக்கின்றவன் "இப்போது நம்மை வந்து இப்படி அபேக்ஷிப்பதே!" என்று தண்டித்தால் செய்வதென்?' என்கிற அச்சமுமில்லாமல் அவன் முன்னே சென்று நின்று 'என்னை அங்கீகரிக்கவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்குமளவில் எவ்வளவு அபராதமுண்டோ, அப்படியே இருப்பதொன்றுய்த்து நெடுநாள் பகவத் ஸம்பந்தத்தைவிட்டு அந்யபரனாய்ப் போந்தவன் தனது பூர்வ சரிதத்தை யநுஸந்திக்க வரும் வெட்கமும், ஸ்வதந்த்ரனானவன் தண்டித்தால் செய்வதென்' என்ற அச்சமுமின்றி அவன் ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னை அங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற சரணவரணம்.

[ஆக இவ்வளவும்—அவனை இவன் தானாகப் பற்றும் பற்று உபாயமன்றென்பதும், இவனை அவன் தானாகப்பற்றும்பற்றே உபாயமென்பதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது]

148. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ரியத்திற்காட்டில் ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே வரும் பாரதந்த்ரியம் ப்ரபலம். 34

148. எம்பெருமான் ஸ்வதந்த்ரனா யிருந்தபோதிலும் அவனுக்கு அடியார் திறத்தில் பாரதந்திரியமுண்டு; அதாவது தான் அடியாரிட்ட வழக்காயிருப்பவன். இப்படிப்பட்ட ஆச்ரித பாரதந்திரியத்துக்கு இரண்டு காரணங்களுண்டு. அவையாவன—க்ருபையும் ஸ்வாதந்திரியமும். அதாவது—வேறு புகலற்றுத் தன்னை வந்து பற்றினவர்களிடத்தில் தனக்குண்டான கருணையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பரதந்த்ரனாயிருப்பது—க்ருபையாலேவரும் பாரதந்திரியமெனப்படும்; இங்ஙனன்றியே, கேட்பாரற்ற தனது ஸ்வாதந்திரியத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை அங்கீகரித்து தான் அவர்களிட்ட வழக்காயிருப்பது—ஸ்வாதந்திரியத்தாலே வரும் பாரதந்திரிய மெனப்படும். இவ்விரண்டுள் க்ருபையாலே வரும் பாரதந்திரியமானது சில ஸமயங்களில் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே தடைபட்டுப் போகவுங் கூடுமாதலாலும், ஸ்வாதந்திரியத்தாலே வரும் பாரதந்திரியத்துக்கு ஒருகாலும் தடை நேராதாகையாலும் பிற்பட்ட இப்பாரதந்திரியமே மேம்பட்டதாம். ... (148)

149. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷ னபேக்ஷித்தான். 35

149. இப்படி ப்ரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரகத ஸ்வீகாரத்தை "**யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:**" என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோபநிஷத்திலும் **ஓதிக் கிடக்கையாலே வேதபுருஷன் ஆதரிக்கப்**பெற்றஅர்த்த விசேஷம் **இது**என்க. (149)

150. அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இதுண்டாய்த்து. 36

150. இத்தலையில் விருப்பமில்லாமலிருக்கையில் இந்த எம்பெருமானுடைய **விஷயீகாரம்** ஸித்திக்கப்பெற்றவர்களுண்டோ வெனில்; பம்பா நதிக்கரையிலும் **கங்கா**நதிக்கரையிலும் பெருமாள் தானேசென்று அங்கீகரிக்கப்பெற்ற **திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இப்பரகதஸ்வீகார** முண்டானபடி காணலாம். ... (150)

151. இவன் முன்னிடுமவர்களை அவன் முன்னிடுமென்னுமிடம் அபய ப்ரதாநத்திலும் காணலாம். 37

151. இப்படி ஸ்வதந்த்ரனாய் இவர்களை அங்கீகரித்தவன், **திருவடியை அங்கீகரிக்கும்போது** இளையபெருமாளை முன்னிடுதலும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளை அங்கீகரிக்கும்போது பிராட்டியை முன்னிடுதலும் செய்தாற்போலே மற்றும் புருஷகாரத்தை **முன்னிட்டு அங்கீகரித்தவிடம்** காணலாமோவென்னில், இச்சேதநன் **தான் ஆச்ரயிக்கும்போது புருஷகாரமாக** முன்னிடுமவர்களை, **அவனும் அவர்களை அங்கீகரிக்கும் போது முன்னிடுவான்** என்னுமிடம் திருவடியையும், ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளையும் **அங்கீகரித்தவிடங்களில் மாத்திரமேயன்றியே** ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வாளை அங்கீகரித்தவிடத்திலும் **காணலாம்**. எங்ஙனேயென்னில், "புறம்புண்டான பற்றுக்களை அறுத்துக் கொண்டு நான் பெருமாளை சரணமடைந்தேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்து **நின்ற விபீஷணாழ்வாளை** அபயமளித்து அங்கீகரித்தருளும்போது **முதலிகளுக்கெல்லாம் தலைவரான** ஸுக்ரீவமஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீகரித்தது. [**திருவடியையும் விபீஷணாழ்வானையும்** அங்கீகரிக்கும்போது பிராட்டி அருகேயில்லாமையாலே **அவளைமுன்னிட்டமை** தோற்றவில்லையேயாகிலும், பிராட்டி லங்கைக்கு **எழுந்தருளுகிறபோது** ஸுக்ரீவ மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிற இடத்திலே **திருவாபரணங்களை வீசியெறிந்து** கடாக்ஷித்து வைத்துப்போகையாலும், லங்கையில் **எழுந்தருளின பின்பு விபீஷணாழ்வானைப்** பெருமாள் திருவடிகளிலே **சென்று சேரும்படி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும்** இவ்விருவரையும் பெருமாள் அங்கீகரிக்கும்போது பிராட்டியை **முன்னிட்டே** அங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேணும்.] ... ... (151)

152. இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாம் குற்றங்களை சமிப்பிக்கைக்காக. 38

152. சேதநன் நிருபாதிக சேஷபூதனாய் ஈச்வரன் நிருபாதிக சேஷியா**யிருக்கையாலே** சேதநன் தானே ஸாக்ஷாத்தாக ஆச்ரயிக்கவும் ஈச்வரன் தானே **ஸாக்ஷாத்தாக அங்கீகரிக்கவும்** அமைந்திருக்க இப்படி இருவரும் புருஷகாரத்தை **முன்னிடுவது ஏதுக்காக?** என்னில், நெடுநாளாக ஈச்வரன் பக்கல் விமுகனாய் **விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றி** அவனுடைய ஆஜ்ஞையை மீறிநடப்பதே **தொழிலாய்ப் போந்த சேதநன்** இப்படி கூடுபூரித்துவைத்த குற்றங்களைக்கண்டு **ஈச்வரன் சீறுதபடி**

பண்ணுகைக்காகச் சேதநன் ஆச்ரயண வேளையில் புருஷகாரத்தை முன்னிட வேண்டிற்று. ஈச்வரனுக்குச் சேதநனோடு ஒழிக்கவொழியாத உறவு உண்டாயிருக்க, குற்றங்களையே கணக்கிட்டு நெடுநாள் இவனை தூரத்திலே தள்ளிவைத்திருந்த தன் குற்றத்தைக் கண்டு சேதநன் வெருவாதபடி பண்ணுகைக்காக ஈச்வரன் அங்கீகார வேளையில் புருஷகாரத்தை முன்னிட வேண்டிற்று. ... (152)

153. ஸ்வரூபஸித்தியுமத்தாலே. 39

153. சேதந ஈச்வரர்களிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுவதற்குக் கீழ்ச் சொன்ன ப்ரயோஜநம் தவிர மற்றொரு ப்ரயோஜனமுமுண்டு: அதாவது - இருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டால்தான் இருவருடைய ஸ்வரூபமும் நிறம்பெறும். சேதநனுக்கு பாகவத பாரதந்திரியமும் ஈச்வரனுக்கு ஆச்ரிதபாரதந்திரியமும் ஸ்வரூபமாயிருக்கையாலே இருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டால்தான் இந்த ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும். .... (153)

154. ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்திரியம் இருவர்க்கு முண்டிறே. 40

154. (கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபத்தை உபபாதிக்கிறது.) சேதநனுக்கு பாகவதர் திறத்திலுள்ள பாரதந்திரியம் "இவர்கள் பகவானைப் பற்றியவர்கள்" என்பது காரணமாக உண்டாமதாகையாலே ஔபாதிகமுமாய், இந்த உபாதி (பகவத்ப்ராவண்யமாகிற உபாதி) நித்யமாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான (பாகவத) பாரதந்திரியமும் பகவத் பாரதந்திரியம் போலே நித்யமுமாயிருக்கும். ஈச்வரனுக்கு ஆச்ரிதர் திறத்திலுள்ள பாரதந்திரியம் ''இவர்கள் நம்மைப் பற்றியவர்கள்'' என்பது காரணமாக உண்டாமதாகையாலே ஔபாதிகமுமாய், அந்த உபாதி (ஸ்வப்ராவண்யமாகிற உபாதி) நித்யமாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான (ஆச்ரித) பாரதந்திரியமும் நித்யமுமாயிருக்கும். ... ... (154)

155. அநித்யமானவிருவர் பாரதந்த்ரியமும் குலைவதும் அத்தாலே. 41

155. (இவ்வளவேயுமன்று; இன்னமுமொரு ப்ரயோஜநமுண்டு.) சேதந ஈச்வரர்களிருவர்க்குமுள்ள அநித்யமான கர்ம பாரதந்திரியமும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுவதனுல்தான் குலையும். சேதநனுக்குக் கர்ம பாரதந்திரியமாவது— அவச்யமநுபவித்தே தீரவேண்டும்படியான நல்வினை தீவினைகளின் வசத்திலே யிழுப்புண்டு ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகை. ஈச்வரனுக்குக் கர்ம பாரதந்திரியமாவது—"அவனவன் செய்த கருமங்களின் பலனை அவனவன் அநுபவித்துத் தீரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறான்! நாம் செய்யவேண்டியது என்ன இருக்கிறது' என்று இவன் செய்த கருமத்தையே முக்கியமாக்கி அதற்கீடாகவே நடத்திக் கொண்டு போருகை. இப்படிப்பட்ட இருவருடைய கர்ம பாரதந்திரியமும் நடப்பது "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி'' என்னும் வரையில்தானுகையாலே இவற்றை அநித்யமென்கிறது. [இப்படி அநித்யமான இருவருடைய கர்ம பாரதந்திரியமும் புருஷகார புரஸ்கரணத்தால் குலைகையாவது—சேதநன் புருஷகாரத்தை முன்னிடு மளவிலே ஈச்வரனைத் திருத்தியும், ஈச்வரன் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமளவில் சேதநனை ஸமாதானப்படுத்தியும் இப்படி இரண்டு தலையும் ரக்ஷ்ய ரக்ஷகங்களாகப் பொருந்தும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே ஒழிகை.] .... (155)

156. ஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலு மில்லைசெய்யப்போகாது.42

156. நெடுநாளாக ஸ்வதந்த்ரனாய் *யாதானும்பற்றி நீங்கித்திரிந்த இச் சேதநன் இன்றைக்கன்றே இசைந்துவந்தது; ப்ரக்ருதியோடே இருக்கையாலே துர்வாஸநை மேலிட்டு, கீழ்ப்பொருந்திய ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபந்தத்தை இல்லைசெய்து பழையபடியே நீங்கிப்போகப் பார்க்குதல், கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்த்ரனுகக் கருமங் களுக்குத் தக்கபடி இவனை லீலையாலே நெடுங்காலம் விநியோகங்கொண்டு போந்த ஈச்வரன்தான் இந்த பாபத்தை இல்லைசெய்து முன்புபோலே இவனைக் கருமானு குணமாக நிர்வஹிக்கப்பார்க்குதல் செய்தாலோவென்னில், இந்த ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவ ஸம்பந்தமானது சேதந ஈச்வரர்களாகிற இருதலையுமறிய வந்ததாகமட்டுமல்லாமல் புருஷகாரமாகிற ஸாக்ஷியோடுங் கூடினதாகையாலே இது இருவராலும் அழிக்கப் போகாது. ... ... (156)

157. "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய." 43

157. "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" (திருவா. 1.7.8.) என்கிற பாட்டும் "கோலமலர்ப் பாவைக்கன்பாகிய" (திருவா. 10. 10. 7.) என்கிற பாட்டும் இவ் வர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திக்கத் தகும். [முந்தின பாட்டு—நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள் நடுவே என்னை அங்கீகரித்த பின்பு ஸர்வ சக்தனை தானும் கைவிடமாட்டான் என்கையாலே, ஈச்வரனல் இந்த ஸம்பந்தம் இல்லைசெய்யப் போகாதென்பதற்கு அப்பாசுரம் பிரமாணம். பிந்தினபாட்டு— பெரிய பிராட்டியார்க்கு நண்பனுகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே மிகவும் நண்பனுய் அருமையான காரியங்களைச் செய்துவந்து என்னேடே கலந்த உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி நழுவவிடுவேனே? என்கையாலே, புருஷகாரம் முன்னுக வந்த இந்த ஸம்பந்தத்தைச் சேதநனுலும் இல்லைசெய்ய முடியாதென் பதற்கு அந்தப் பாசுரம் பிரமாணம்.] ... ... (157)

158. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற கர்த்ரு ஸங்கோசராஹித்யத்தை நினைப்பது. 44

158. (156-வது ஸூத்ரத்தில்) "ஸாக்ஷியோடு கூடினதாக வந்த இந்த ஸம்பந்தத்தை இருவராலும் இல்லை செய்யமுடியாது" என்றது—ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தில் சேதந ஈச்வரர்களிருவர்க்குமுள்ள நித்ய பாரதந்திரியத்தைப் பற்றவாகையாலே இருவர்க்கும் புருஷகார விஷயத்திலுண்டான நித்ய பாரதந்திரி யத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிருர் மேல்—"**கர்மணிவ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்யத்தை நினைப்பது**" என்று. அதாவது—ஸ்ரீசப்தத்துக்குப் பலவித வ்யுத்பத்திகள் பண்ணும்போது, "ஸ்ரீங்—ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவில் "ஸ்ரீயதே" என்று பண்ணுகிற வ்யுத்பத்தி கர்மணி வ்யுத்பத்தி யெனப்படும். "ஸேவிக்கப்படாநின்ருள்" என்பது இதன் பொருள். சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத் தால் சேதநனுக்கு இவள் விஷயத்திலுண்டான ஸேவையும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தால் ஈச்வரனுக்கு இவள் விஷயத்திலுண்டான ஸேவையும் அவிச்சிந்ந மாய்ச் செல்லுகையாலே இப்படி இவ்விஷயத்தில் இரண்டு தலைக்குமுண்டான பாரதந்திரியத்தை இங்கே நினைப்பதென்றபடி. ... ... (158)

159. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீயம். 45

159. இப்படியிருக்கையால் இப்புருஷகாரமானது—அஜ்ஞானிகள், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி பரவசர் என்று மூவகைப்பட்ட ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்கும் அவச்யம் வேண்டும்; குற்றத்தைத் தணிக்கை முதலானவற்றுக்குப் புருஷாகாராந்வயம் வேணுமிறே.

(அன்றியே;) இப்புருஷகாரமானது அநந்ய ப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்திபண்ணு மதிகாரிகட்கு மாத்திரமேயல்ல; ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் ப்ரபத்திபண்ணுகிற ஐச்வர்யகைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகளான மூவர்க்கும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டம் தலைக்கட்டுவதற்காக ஈச்வரனை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்கள் குற்றங்களைப் பொறுத்து அவன் அங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்குப் புருஷகாரம் அவச்யம் வேண்டுமென்றதாகவுமாம். ... ... (159)

160. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும். 46

160. சேஷியானவன் போகதசையில் தனது வ்யாமோஹத்தாலே சேதநன் பக்கல் மிகவும் தாழநின்று பரிமாறுமளவில், "நாம் சேஷபூதரன்றோ; நம் சேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ" என்று நைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே இருப்பது தனக்குத்தான் தேடிக்கொள்ளுகிற சேஷத்வமாகிற நன்மையானது—நெடுநாள் "ஸ்வதந்த்ரோஹம்" என்றிருந்த தீமைபோலே அவனுடைய போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா யிருக்கும். ... ... (160)

161. அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாப்போலே. 47

161. சேஷியினுடைய விருப்பத்துக்கு உடலாய் ஆத்மாவுக்கு அலங்காரமாயிருக்கிற சேஷத்வம் போகவிரோதியாக எப்படி ஆகுமென்னில்; ஸ்திரீகள் அழகுக்காக இட்டுக்கொள்ளும் சட்டையானது நாயகனுடைய உகப்புக்கு இலக்காய் அவளுக்கு அலங்காரமுமா யிருந்ததேயாகிலும் போகதசையில் ஆலிங்கநத்திற்கு விரோதியாகிறாப்போலே இந்த சேஷத்வமும் போகவிரோதியாகக் குறையில்லை.

162. "ஹாரோபி." 48

162. அழகுக்கு உடலானது அநுபவத்துக்கு விரோதியாமென்னுமிடம் ப்ரமாணத்தாலும் ஸித்திக்கும்; ["ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோத பீருணா"] என்றாரிறே சக்ரவர்த்தி திருமகனார். அதாவது—ஸம்ச்லேஷகாலத்தில் அணைக்கைக்கு விரோதியாமென்னு மச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்தில் ஒரு முத்துவடங்கூட அணிவதில்லை என்றபடி. ... ... (162)

163. புண்யம்போலே பாரதந்த்ர்யமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு. 49

163. ஆனால் பின்னை பாரதந்திரியந்தான் நல்லதோவென்னில், கீழ் "நன்மை" என்கிற சொல்லாலே சொல்லப்பட்ட சேஷத்வமானது கீழ்ச்சொன்னபடியே நைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே பின்வாங்குகைக்கு உறுப்பாய்க்கொண்டு எப்படி போக விரோதியாயிருக்குமோ, அப்படியே போகதசையில் அவனுக்கு எதிர்விழி கொடாமல் அசித்துப்போலே கிடக்கைக் குறுப்பான வெறும் பாரதந்திரியமும் எம்பெருமானுடைய போகத்துக்கு விரோதியாயிருக்கும் ... ... (163)

164. குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி- 50

164. ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க நிரூபக குணமாயிருக்கிற சேஷத்வ பாரதந்திரியங்கள், கீழ்ச்சொன்னபடி பரானுபவத்துக்கு விலக்காகிருப்போலே—இவன் நிர்ப்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியும் சரம சரீரத்தோடே சிறிது நாள் வைத்து அநுபவிக்க இச்சிக்கிற அவனுடைய அநுபவத்துக்கு விலக்காம். ... ... (164)

165. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிராநின்றதிறே. 51

165. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷம் கழிந்தால் ஆத்ம ஸ்வரூபம் மிகவும் பரிசுத்தமாய் போக்யமாயிருக்குமன்றோ; ஆனபுன்பு, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தி அநபிமதமாகவும் தோஷம் அபிமதமாகவும் இருக்குமோவென்னில்,—லோகத்தில் விஷயப்ரவணராயிருப்பார்க்கு அபிமத விஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான ஆபரணம் அநபிமதமாய் மாலிந்ய ஹேதுவான அழுக்கு அபிமதமாயிராநின்றதிறே; அதுபோலக் கொள்க. ... ... (165)

166. 'ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநகம்' என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. 52

166. (இது லௌகிகத்தில் மாத்திரமன்றிக்கே பிராட்டி விஷயத்தில் பெருமாளுக்கும் இப்படியிருந்தமைக்கு ஸூசகமானதொரு வார்த்தை ஸ்மரிப்பிக்கப் படுகிறது.) ராவண ஸம்ஹாரமான பிறகு பிராட்டி பெருமாளைக் காண நின்றபோது ஸ்நாநம் செய்து வந்தது பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு அநபிமதமாயிருந்ததிறே, "தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலாஸி மே த்ருவம்" என்றிறே பெருமாளுடைய வார்த்தை. [பத்துமாஸம் ராவணபவநத்திலேயிருந்த பிராட்டி "சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணவேண்டுமேயன்றி ஸ்நாநம் செய்து நிற்கலாகாது" என்றிருக்கவேண்டியிருக்க, அப்படி இராமல் (பெருமாளுடைய உட்கருத்தையுமறியாமல்) சடக்கென திருமஞ்சனம் பண்ணி வந்தது அழுக்குக்கோலங்காண விரும்பியிருந்த பெருமாளுக்கு ரோஷஹேதுவாயிற்றென் றுணர்க.] ... (166)

167. "வஞ்சக்கள்வன்" "மங்கவொட்டு." 53

167. இப்படி அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கை உகப்பதுபோல, விவேகிகள் அழுக்குடம்பு என்று கழிக்கிற இந்த தேஹத்தை ஈச்வரன் விரும்பக் கண்டவிட முண்டோவென்னில் உண்டு; திருவாய்மொழியில் "வஞ்சக் கள்வன்" (திருவா. 10-7-1) என்று தொடங்கி "மங்க வொட்டு" (திருவா, 10-7-10) என்னுமளவாக ஆழ்வார் தம்முடைய திருமேனியிலே எம்பெருமான் மிக விரும்பி அநுபவித்த படிகளையும், அதுவுந்தவிர இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டு போவதாக அவன் பேராசை கொண்டிருக்கிறபடியையும் கண்டு 'பிரானே இப்படி நீ செய்யலாகாது' என்று நிர்ப்பந்தித்து இதனுடைய தோஷத்தை அவனுக்கு அறிவித்து, இப்படி ஹேயமான இவ்வுடல் இவ்விடத்திலேயே மங்கும்படி இசைய வேணுமென்று கால்கட்டி அவன் இதை விடுவித்துக்கொண்டு போம்படி வருந்தி இசைவித்துக் கொண்டபடியையு மருளிச் செய்தாரிறே ஆழ்வார். ... (167)

168. வேர்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றாதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும். 54

168. அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கை விரும்புவதுபோல் மாத்திரமல்லாமல் இவனுடைய ஞான பரிமளம் இவ்வுடலில் கமழ்கின்றமையாலும் அதைப்பற்றியும் எம்பெருமான் இவ்வுடலை ஆதரிப்பவன் : —மணத்தின் வாசியை அறிந்து குருவேர் சூடிக்கொள்பவர் மண்ணை உதறிவிட்டால் மணம் குறைந்துவிடுமென்று மண் பற்றைக் கழற்றாமல் சூடுவதுபோல, பரமபோகியான எம்பெருமானும் ஞானியான விவனை விரும்பி யநுபவிக்கும்போது இவனுடைய ஞான மணமெல்லாம் தோற்றும் படியிருக்கிற சரீரத்தோடு கூட விரும்புவன். ... ... (168)

169. பரமார்த்தனான விவனுடைய சரீரஸ்திதிக்கு ஹேது கேவல பகவதிச்சையிறே. 55

169. "எந்நாள் யானுன்னை யினிவந்து கூடுவன்" (திருவா. 3. 2. 1.) என்றும் "கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ" (திருவா. 6. 9. 9.) என்றும் சொல்லிக் கதறும்படி ஸம்ஸாரத்தில் அடிக் கொதித்து, பகவதநுபவத்தில் பெரு விடாய்ப்பட்டு அளவிறந்த ஆர்த்தி விளைந்தவனுடைய சரீரம் இந்நிலத்தில் சிலநாள் தங்கி யிருப்பதற்குக் காரணம் அவனுடைய ப்ராரப்த கருமமென்ன முடியாது ; "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று எம்பெருமான் தானே சோதி வாய் திறந்து சொன்னபடியாலே. ஆகையால் இவனுடைய சரீரம் இங் கிருப்பதற்குக் காரணம் எம்பெருமானுடைய இச்சா மாத்திரமேயாம். ... (169)

170. "திருமாலிருஞ்சோலை மலையே" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லா வற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணும்.

170. திவ்ய தேசங்களெல்லாவற்றிலும் எம்பெருமானுக்கு எவ்வளவு அபி நிவேசமுண்டோ அவ்வளவு அபிநிவேசம் ஞானியினுடைய சரீரத்தில் அவனுக்கு உண்டென்பது "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே யென்தலையே" (திருவா. 10. 7. 8.) என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தினுல் விளங்கும். ... (170)

171. அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம். 57

171. திவ்ய தேசங்களிற் காட்டிலும் ஞானிகளுடைய சரீரத்தில் எம்பெரு மான் பண்ணும் அபிநிவேசத்திற்கு வாசியு முண்டு ; எம்பெருமான் திவ்ய தேசங் களில் விரும்பி எழுந்தருளியிருப்பது தக்க உபாயங்களாலே சேதநரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காகையாலே அந்த திவ்ய தேசவாஸம் ஸாதநம்; இச்சேதநன் திருந்தி இவனுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான் வஸிக்கப்பெற்ற அது அத்திவ்ய தேசவாஸமாகிற க்ருஷியின் பயனாகையாலே ஞானிகளிடத்தில் வாஸமே பரம ப்ரயோஜநம் ["மலைமேல் தான் நின்று என் மனத்து ளிருந்தானை" (திருவா. 10. 4. 4.) "பனிக் கடலுள் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடி வந்து என் மனக் கடலுள் வாழவல்ல மாயமணாளன்" (பெரியாழ். 5. 4. 9.) இத்யாதி பாசுரங்களில் இவற்றின் ஸாதந ஸாத்யத்வங்கள் நன்கு விளங்கும்.] .... (171)

172. "கல்லும் கனைகடலும்" என்கிறபடியே இது ஸித்தத்தால் அவற்றிலாதரம் மட்டமாயிருக்கும். 58

172. ஆழ்வார்போல்வாருடைய ஹ்ருதயத்திலே எம்பெருமானுக்கு வாஸம் ஸித்தித்துவிட்டால் திருப்பாற்கடல் பரமபதம் முதலான விடங்களில் அவனுக்கு ஆதரம் மட்டமாம் என்பது "கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்த வானுடும், புல்லென் ஒழிந்தன கொல் ஏபாவம்—வெல்ல நெடியான் நிறங்கரியான் உள்புகுந்து நீங்கான், அடியேனதுள்ளத்தகம்." (பெரிய திருவந்தாதி 68.) என்ற பாட்டினுல் விளங்கும்.

173. "இளங்கோயில் கைவிடேல்" என்று இவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும். 59

173. "என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுருகைக்கு பாலாலயம் போன்றிருந்த திருப்பாற்கடல் முதலியவற்றில் ஆதரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளக்கூடாது; அவற்றைக் கைவிடக்கூடாது" என்று சேதநன் எம்பெருமானை நோக்கிப் பிரார்த்திக்க வேண்டும்படியாகும். "வெள்ளத்திளங்கோயில் கைவிடேல்" என்ற பூதத்தாழ்வாருடைய (இரண்டாந் திருவந்தாதி. 54) பாசுரங் காண்க, ... (173)

174. ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வத்தாலும் க்ருதஜ்ஞதையாலும் பின்பு அவை அபிமதங்களாயிருக்கும். 60

174. பரமபதம், திருப்பாற்கடல், அர்ச்சாவதாரங்கள் முதலிய ஸ்தானங்களிற் காட்டிலும் சேதநருடைய ஹ்ருதயமே எம்பெருமானுக்குப் பரம புருஷார்த்தமாகில், பரமபதாதிகளை எம்பெருமான் விட்டுவிட வேண்டாவோ? அவற்றையும் உகந்து வர்த்திப்பதற்கு ஹேது என்னென்னில், எம்பெருமான் தனக்கு ப்ராப்யபூதனை சேதநன் "கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினர்" [திருக்குறுந்தாண்டகம் 19] என்கிறபடியே உகந்திருக்கும்படியான ஸ்தலங்கள் என்கிற காரணத்தாலும், "இத்தேசங்களில் வாஸமன்றோ நமக்கு சேதநலாபத்தைத் தந்தது" என்கிற நன்றியுணர்ச்சியாலும் அவனுக்கு அவ்வோ தேசங்கள் அபிமதங்களா யிருக்கும். ... ... (174)

175. ஆகையாலே தோஷ நிவ்ருத்திபோலே ஆந்தரகுணமும் விரோதியாயிருக்கும். 61

175. நம் தோஷங்கள் கழிவதானது ஸ்வரூப ப்ரகாசத்திற்குக் காரணமாயிருந்தாலும் தோஷங்களையே போக்யமாக விரும்பும் எம்பெருமானுக்கு அபிமதமல்லாமையாலே அந்த தோஷ நிவ்ருத்தியானது எப்படி பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறதோ அதுபோல பாரதந்திரியமும் பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறது. (175)

176. தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே. 62

176. காமினியானவள் தன் உடம்பிலழுக்கைக் கழித்து போகத்திலே அந்வயிக்க விரும்புவதுபோல, ஸ்வதஃ பரிசுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து சேஷிக்கு போக்யமாக விநியோகிக்கப்பட

வேணுமென்று தானாகவே ஒரு நிர்ப்பந்தம் வைத்துக்கொண்டு இச்சேதநன் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற தோஷ நிவ்ருத்தி தானே தோஷத்தோடே தன்னை புஜிக்க நிற்கிற பரம புருஷனுடைய போகத்துக்கு விலக்காகையாலே தோஷ மாகுமிறே. ... ... (176)

177. "தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால் போலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று பிள்ளான் வார்த்தை. 63

177. எம்பெருமானை யொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடிக்கொள்வது தப்பு; எம்பெருமானே நமக்குத் தேடித்தரும் நன்மைதான் உபாதேயம் என்ற கருத்தை உள்ளடக்கிப் பிள்ளான் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை ஒன்றுண்டு—"தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று. தன் முயற்சியாலே தான் தனக்கு உண்டாக்கிக்கொள்ளும் நன்மையானது விலைகொடுத்து வாங்கின பால்போலே ஔபாதிகமுமாய் விரஸமுமாய் அப்ராப்தமுமாயிருக்கும். ஸ்வாமியான எம்பெருமான் தானே "இவனுக்கு இது வேணும்" என்று விரும்பி உண்டாக்கும் நன்மையானது முலைப்பால் போலே நிருபாதிகமுமாய் ஸரஸமுமாய் ப்ராப்தமுமாயிருக்கு மென்றபடி. ... ... (177)

178. அவனையொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது—ஸ்தநந்தய ப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள் கையில் நின்றும்வாங்கி காதுகனை ஆட்டு வாணியன் கையிலே காட்டிக் கொடுக்குமாபோலே யிருப்பதொன்று. 64

178. [எம்பெருமானைத் தவிர்த்துத் தான் தனக்கு நன்மைதேட முயன்றால் தனக்கு விநாசமே பலிக்கும்.] ப்ராப்தனுமாய் ஆப்தனுமானவன் இச்சேதநனுக்கு நன்மை தேடவேண்டியிருக்க அதுக்கு எதிர்த்தட்டாகத் தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது எப்படியிருக்கிறதென்றால், ஒரு சிறு குழந்தையை ரக்ஷகரான தாய்தந்தையர் கையில் நின்றும் பலாத்காரமாக வாங்கி, கொலைக்குக் கூசாதே கொன்று மாம்ஸங்களோடே கலந்து விற்றுவிடும் ஆட்டு வாணியன் கையிலே "இக்குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்" என்று கொடுக்குமா போலே யிருப்பதாய்த்து. [இத்தால், ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாசகன் என்பது சொல்லப்பட்டது. .... (178)

179. தன்னைத்தானேயிறே முடிப்பான். 65

179. தானே தனக்கு நாசகனுவனே வென்னில்; எம்பெருமான் இச்சேதநனை உய்விப்பதற்கு ஸமயம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனாகையாலே இவனுடைய விநாசத்துக்கு அவ்வெம்பெருமான் ஒருநாளும் காரணமாகமாட்டான்; தன்னை நசிப்பித்துக்கொள்ளுவான் தானேயாவன். ... ... (179)

180. தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது—அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை. 66

180. சேதநன் தன்னைத் தானே நசிப்பித்துக்கொள்ளுகையாவது என்னென்னில், அஹங்கார யுக்தனாயிருக்கையும் சப்தாதி விஷயங்களை விரும்புகையுமாம்.

181. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்சம் போலே. 67

181. அஹங்காரத்தின் கொடுமை சொல்ல முடியாதது. தீயானது தான் பட்ட விடமெங்கும் சுட்டு உருவழிக்குமாபோலே இவ்வஹங்காரமும் ஆச்ரயாசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக உருவழித்துவிடும். ... ... (181)

182. "ந காமகலுஷம் சித்தம்" "நஹிமே ஜீவிதேநார்த்தஃ" "ந தேஹம்" "எம்மா வீட்டுத் திறமும்" 68

182. "ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோஸ் ஸ்திதம்—"இத்யாதி ஜிதந்தா ச்லோகத்திலும், "நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தஃ" இத்யாதி ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்திலும், "ந தேஹம் ந ப்ராணு்" இத்யாதி ஸ்தோத்ரரத்ந (57) ச்லோகத்திலும் "எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்" என்ற திருவாய்மொழிப் (2-9-1) பாசுரத்திலும் அஹங்காரத்தின் கொடுமை சொல்லப்பட்டமை காண்க. ... (182)

183. ப்ரதிகூல விஷயஸ்பர்சம் விஷஸ்பர்சம் போலே, அநுகூல விஷயஸ்பர்சம் விஷமிச்ர போஜநம் போலே. 69

183. அஹங்காரத்தின் கொடுமை தெரிந்தது; இனி விஷயங்களின் கொடுமை எப்படிப்பட்ட தென்னில்; ப்ரதிகூல விஷயமென்றும், அநுகூல விஷயமென்றும் விஷயம் இருவகைப்படும். ப்ரதிகூல விஷயமாவது—லோக விருத்தமாயும் நரக ஹேதுவாயுமிருக்கிற நிஷித்த விஷயம். அநுகூல விஷயமாவது—லோகவிருத்தமுமல்லாமல் நரகஹேதுவுமல்லாமல் விசிஷ்ட வேஷத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கிற விஹித விஷயம். இவற்றுள், ப்ரதிகூல விஷய ஸ்பர்சமானது விஷ ஸ்பர்சம் போலேயாம்; அநுகூல விஷய ஸ்பர்சமானது விஷங் கலந்த சோற்றை யுண்பதுபோலேயாம். [ஒன்றில் ப்ராதிகூல்யம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கும்; மற்றொன்றில் மறைந்திருக்கும் என்பது வாசி.] ... ... (183)

184. அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய்கெட நினைக்குமாபோலேயும் ஆடுகிற பாம்பின்நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாபோலேயும், விஷய ப்ரவணனுய் ஸுகிக்க நினைக்கை. 70

184. இப்படி விநாச ஹேதுக்களான விஷயங்களிலே ஊன்றி ஸுகமடைய நினைப்பதானது, தண்ணீர் குடித்து தாஹம் தீரவேண்டியவன் ப்ரமத்தினலே அக்நி ஜ்வாலையை விழுங்கி தாஹம் தீர நினைப்பதுபோலவும், ஸூர்ய கிரணங்களாலே மிகவும் தபிக்கப்பட்டவன் அந்தத் தாபத்தை ஆற்றுகைக்காக கோபத்தோடு படத்தை விரித்து நின்றுடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைப்பது போலவுமாம்.

185. அசுணமா முடியுமாபோலே பகவதநுபவைக பரனுய் ம்ருதுப்ரக்ருதியாயிருக்குமவன் விஷய தர்சநந்தாலே முடியும்படி. 71

185. எம்பெருமானை அநுபவிப்பதொன்றிலேயே ஊன்றின நெஞ்சுடையனும் அவனுடைய குண ரஸத்திலே நைந்து விஷயாந்தரங்களின் பேர் காதில் விழுந்தாலும் பரிதபிக்கும்படி ம்ருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் அநந்ய போகத்வ

மாகிற ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கவல்ல விஷயங்களைக் கண்ணால் கண்ட மாத்திரத்திலே ஏங்கி முடிந்து போவன்; எப்படி போல வென்றால்; "அசுணமா" என்கிற ஒரு பறவையானது மிகவும் இனிதானவொரு பாட்டைக் கேட்டு அதனால் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாய் இளகியிருக்கிற நிலைமையில் மிகக் கொடிய பறை அடிக்கப்பட்டு அதன் ஒலி அப்பறவையின் காதில் விழுந்தால் உடனே அது மாண்டு போவது இயல்பு; அதுபோலவாம். ... ... (185)

186. "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்னக் கடவதிறே. 72

186. "ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம், பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ" (திருவாய் 6, 9, 9.) என்ற அருளிச்செயலை நோக்கினால், விஷயாந்தரங்களின் காட்சியே ஞானிகளை முடிக்கவல்லது என்னுமிடம் விளங்கும்.

187. அஜ்ஞனை விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸ்திகனைப்போலே; ஜ்ஞாநவானை விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே. 73

187. விஷயங்களினுடைய தோஷங்களையும் ஸ்வரூப விரோதத்தையும் அறியாமல் அவற்றை ஆசைப்பட்டு மேல் விழுகிறவன் வெறும் நாஸ்திகனோடு ஒப்பன்; விஷயங்களின் தோஷங்களையும் ஸ்வரூப விரோதத்தையும் அறிந்து வைத்தே அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனோடொப்பன். [சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தி இல்லாமல் தான்தோன்றியாகச் செய்து திரிகிறவன்—வெறும் நாஸ்திகனெனப்படுவன். சாஸ்த்ரங்களை ப்ரமாணமாக இசைந்து ஆஸ்திகனென்று சொல்லத் தக்கவனாயும் அந்த சாஸ்த்ர வரம்பில் அடங்காமல் தோன்றினபடியே செய்துதிரிவதுபற்றி நாஸ்திக ஸமனாயும் இருப்பவன் ஆஸ்திக நாஸ்திக னெனப்படுவன்.] ... ... (187)

188. கேவல நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும் திருத்தவொண்ணாது. 74

188. இவ்விருவர்கட்கும் வாசியுண்டோவென்னில்; உண்டு;—சாஸ்த்ரமே இல்லை யென்றெண்ணி மனம்போனபடி செய்து திரியும் கேவல நாஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ரங்களில் ஆஸ்திக்யம் பிறப்பதற்கீடான உபதேசங்களைப்பண்ணி விதி நிஷேதங்களுக்கு வசப்படும்படி அவனை ஒருகால் திருத்த முடியும்; சாஸ்த்ரங்களை அறிந்துவைத்தே பாவங்களுக்கு அஞ்சாமல் நாஸ்திகனைப்போலே மனம்போனபடி செய்து திரிகிறவனுக்குச் சொல்லித் தெரிவிக்கவேண்டிய தொன்றுமில்லாமை யாலே அவனை உபதேசத்தாலே ஒருநாளும் திருத்தமுடியாது. .... (188)

189. இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும். 75

189. அஹங்காரமும் விஷய ப்ராவண்யமுமாகிற இவையிரண்டும் தானான தன்மையாலே நின்று கெடுக்குமளவே யன்று; பாகவதாபசாரமாகிற பெரிய அநர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கும். — ... (189)

190. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவத விரோதம் பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்தபடம் போலே. 76

190. பாகவதாபசாரம் ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்குமாகில், பாகவதாபசாரமே போதுபோக்காயிருக்கும் எத்தனையோ பேர்கள் நாமரூபங்களை யுடையராய்க் கொண்டு திரியக் காண்கிறோமே, இஃது எங்ஙனே யெனில்; வெந்துபோன துணியை யொப்பர் இவர்கள். துணியானது உருவம் குலையும்படி வெந்திருக்கச் செய்தேயும் உருவுள்ளதுபோலத் தோற்றியிருக்கும்; அப்படியே இவர்களும். (190)

191. மடிபுடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவுமொத்துக் கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்துபோம். 77

191. தட்டி மடித்திருக்கிற துணி மொத்தமும் வெந்திருக்கச் செய்தேயும் உண்டையும் பாவும் முன்பு போலவே ஒத்திருக்கும்; ஒரு காற்றுவந்து சிதறவடித்த வாறே உருக்காண வொண்ணாதபடி பாறிப் பறந்துபோம். அப்படியே, பாகவதாப சாரமாகிற நெருப்பினால் வெந்தவர்கள் நாமரூபங்களோடே கூடியிருந்தாலும் எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹமாகிற காற்று அடிக்கும்போது ஒழிந்திடுவரென்று கொள்க. (உண்டை—குறுக்கிழை; பாவு—நெட்டிழை.) ... ... (191)

192. "ஈச்வரனவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறுமை" என்று ஜீயரருளிச்செய்வர். 78

192. பாகவதாபசாரப்பட்டால் எம்பெருமான் ஸஹியாமல் தண்டிப்பா னென்பதற்கு ஆப்த வசநமும் ஒன்றுண்டு;—ஈச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறுமை" என்று நஞ்சீயரருளிச்செய்வர். அதாவது—ஸங்கல்பத்தாலேயே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்கவல்ல ஸர்வேச்வரன் தன் ஸ்வரூபத்தை மாற்றிக்கொண்டு பல யோனிகளிலும் பிறந்து இரணியன், இராவணன் முதலியவர்களைக் கையாலே தொட்டுக் கொன்றதெல்லாம்— ப்ரஹ்லாதன், மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவத விஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹிக்க முடியாததாகையாலே "இவர்களை ஸங்கல்ப மாத்திரத்தினால் அழிப்பது போராது, கை தொட்டுச் சித்ரவதை பண்ணவேணும்" என்ற எண்ணத் தினாலாம் என்பது நஞ்சீயர் திருவாக்கு. ... ... (192)

193. "அவமாநக்ரியா" 79

193. "யா ப்ரீதிர் மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்பக்தேஷு ஸதா அஸ்து தே—அவமா நக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் சுபம்." என்று எம்பெருமான் தானே அருளிச் செய்தான். (இதன் பொருள்:—என்பக்கல் வைக்கும் அன்பு என் அடியவர்கள் பக்கலிலும் ஆகுக; அவர்களிடத்தில் அபசாரப்படுவது எல்லா நன்மைகளையும் குலைத்துவிடும்.) ... ... (193)

194. பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம். 80

195. அதிலே யொன்று அவர்கள் பக்கல் ஜந்ம நிரூபணம். 81

196. இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்திலுபாதாநஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம். 82

194—196. பாகவதாபசாரம் ஒருவிதமல்ல; அவர்களுடைய பிறப்பை நிரூபித்தல், அறிவை நிரூபித்தல், ஆசாரத்தை நிரூபித்தல், தேஹ நிலைமையை நிரூபித்தல், உறவினரை நிரூபித்தல், இருப்பிடத்தை நிரூபித்தல் என்றிப்படி பலபடிப்பட்டிருக்கும். நிஹீந குலங்களிலே பிறந்த பாகவதர்களை பகவத் ஸம்பந்தத்தால் வந்த மேன்மை பாராதே பிறப்பையே பார்த்து அவமதிக்கை இவ்வபசாரங்களுள் ஒன்று. எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாவதாரத் திருமேனியில் உபாதாந த்ரவ்யத்தை நிரூபிப்பதிற் காட்டிலும் இந்த பாகவத ஜன்ம நிரூபணம் மிகவும் கொடியது. .... (194—196)

197. அத்தை மாத்ருயோநி பரிக்ஷையோடொக்கும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும். 83

197. "அர்ச்சாவதாரோபாதாநவைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் — மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண:" என்று—அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநத்ரவ்ய நிரூபணத்தையும் பாகவத ஜந்ம நிரூபணத்தையும் மாத்ருயோநி பரிக்ஷைக்கு ஸமபாக சாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றதேயாகிலும் பாகவத ஜன்ம நிரூபணமென்பது அதிற்காட்டிலும் மிகவும் கொடியதேயாம். .... (197)

198. த்ரிசங்குவைப்போலே கர்மசண்டாலனுய் மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய்விடும். 84

198. இவ்வபசாரமுண்டானபோதே கர்ம சண்டாளத்வம் வந்து விடும்; இதற்கு த்ரிசங்குவே த்ருஷ்டாந்தம். ... ... (198)

199. ஜாதிசண்டாலனுக்கு காலாந்தரத்திலே பாகவதனுகைக்கு யோக்யதையுண்டு; அதுவுமில்லை யிவனுக்கு. 85

199. பிறவிச் சண்டாளனுக்கு அந்த ஜந்மத்திலேயோ மறு ஜந்மத்திலோ பகவத் கடாக்ஷம் பெற்று பாகவதனுகைக்கு உரிமையுண்டு; பாகவதாபசாரமாகிற கருமத்தாலே சண்டாளனுகும் பாவிக்கு அந்த யோக்யதையுமில்லை. ... (199)

200. ஆரூடபதிதனுகையாலே. 86

200. அதற்குக் காரணமேதென்னில், பாகவதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலேயேறி மிகக் கொடிதான பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே அடியுண்டு கீழே விழுந்தவனுகையாலே. ... ... (200)

201, இது தனக்கு அதிகாரிநியமமில்லை. 87

201. பிறவியினுலும் அறிவினுலும் தாழ்ந்தவர்கள் அவற்ருலுயர்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே அபசாரப்பட்டாலும் சரி; இவற்ருலுயர்ந்தவர்கள் இவற்ருல் தாழ்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே அபசாரப்பட்டாலும் சரி; எல்லாம் கொடியதே "தாழ்ந்தவர்கள் தாம் அபசாரப்படக் கூடாது. உயர்ந்தவர்கள் அபசாரப்படலாம்" என்பதில்லை யென்றபடி. ... — ... ... (201)

202. "தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும்" என்கையாலே. 88

202. "அமரவோரங்கமாறும் வேதமோர் நான்குமோதித், தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும், நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்பதோரளவிலரங்கே,

அவர்கள்தாம் புலையர்போலும் அரங்கமா நகருளானே!'' என்ற திருமாலைப் பாசுரம் இதற்குப் பிரமாணமாம். ... ... (202)

203. இவ்விடத்திலே வைநதேய வ்ருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது. 89

203. இதற்குச் சில இதிஹாஸங்களும் கேண்மின்;— விச்வாமித்ரனிடத்தில் வித்யைகளையெல்லாம் அதிகரித்த காலவனென்னு மந்தணன் முடிவில் "குரு தக்ஷிணை கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இந்த வித்யைகள் நிலைநில்லா" என்றெண்ணி "அடியேன் என்ன தக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கவேணும்?" என்று கேட்டான்; அதற்கு அவர், நான் உன்னுடைய பக்தியினுலும் சுச்ரூஷையினுலும் ப்ரஸந்நனுயினேன்; எனக்கு நீ ஒன்றும் ஸமர்ப்பிக்கத் தேவையில்லை" என்றார். அப்படி அவர் பலகால் சொல்லியும் காலவன் கேளாமல் "ஏதாவதொரு தக்ஷிணை நியமித்தே யாகவேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கவே, அவர் சீற்றங்கொண்டு "உடம்பெல்லாம் சந்திர மண்டலம் போலே வெளுத்து ஒரு காது பச்சையாயிருக்கப்பெற்ற எண்ணூறு குதிரைகள் கொண்டு தா" என்றார். காலவன் இதைக்கேட்டு வியாகுலனாய் என் செய்வதென்று சிந்தித்து, ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையு மளிக்கவல்ல எம்பெருமானை உபாஸிக்க முயன்ற வளவிலே முன்பே யிவனுக்கு ஆப்தனுயிருந்த கருடன் வந்து முன்னின்றான்; அவனை இவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, தன் வியாகுலத்தைச் சொல்லி இதற்கென்ன செய்யலாமென்று கேட்க; "உன்னை நான் சுமந்துகொண்டு இப்பூமண்டலமெங்கும் திரிகிறேன், இருவருமாய்த் தேடிப் பார்க்கலாம் வா" என்றான் கருடன். அப்படியே இருவருமாய்த் திரியும்போது மேல் ஸமுத்ரத்தில் ரிஷபமென்னும் மலையின்மீது இளைப்பாற நின்றவளவிலே அங்கே வஸிப்பவளும் அறிவிற் சிறந்தவளுமான சாண்டில்யை என்கிற ஒரு வைஷ்ணவியைக் கண்டு சென்று வணங்கி அவளால் ஸத்காரமும் பெற்று இவர்கள் அங்கே படுக்கும்போது "இப்படி விலக்ஷணையா யிருக்கிற இவள் விலக்ஷணமான,வொரு திவ்ய தேசத்திலே வஸிக்கலாகாதா?" என்று கருடன் நினைத்து "இவளை இங்குநின்றும் ஒரு திவ்ய தேசத்திலே கொண்டுபோய் வைக்கக்கடவோம்" என்றெண்ணி யிருக்கையில்— அந்த வைஷ்ணவி இருந்த இடத்தை இழிவாக நினைத்த இவ்வபசாரத்தாலே சிறகுகள் உதிர்ந்து ஒன்றும் செய்ய முடியாமற்போய்விட, இதைக் காலவன் கண்டு 'மாநஸமாக ஏதேனும் அபசாரப் பட்டதுண்டோ? என்று கேட்க, அவன் உண்மையைச் சொல்லி அவளிடத்திலும் பொறுமை வேண்ட, அவளது அநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோலே யானான். (இக்கதை மஹாபாரதத்தில் உத்யோக பர்வத்தில் 112-ஆம் அத்தியாயத்திலுள்ளது)

பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானென்கிற ஒரு சிஷ்யர்க்குக் கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்ததொரு வார்த்தையுமுண்டு; பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானென்பவர் ஆபிஜாத்யம் முதலியவற்றால் மேம்பட்டவராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் விநயமில்லாமல் அபசாரப்பட்டுக்கொண்டே யிருந்தார்; ஆழ்வான் இதைக்கண்டு "ஐயோ! இவர்க்கு இந்த பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாகி விநாசத்தை விளைத்திடுமே!, அதுக்கு வேலி

யிட்டு வைக்கவேணும்'' என்று திருவுள்ளம்பற்றி ஒரு புண்யகாலத்திலே நீராட்டமானபின் இவரை நோக்கி "எல்லாரும் தானம் பண்ணுகிற இக்காலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தானம் பண்ணமாட்டீரோ?'' என்ன, "அடியேன் எத்தை தானம் பண்ணுவது, எல்லாம் ஸ்வாமியினுடையதே யன்றோ'' என்ன; 'அஃது இருக்கட்டும், மநோ வாக்காயங்கள் மூன்றாலும் பாகவதாபசாரப் படாமல் வர்த்திக்கக் கடவேன் என்று நம் கையிலே உதகதானம் பண்ணவேணும்'' என்று ஆழ்வான் அருளிச்செய்ய, அப்படியே இவரும் உதக தானம் பண்ணித்தந்த பின்பு ஒரு நாள் பூர்வ வாஸநையாலே பாகவதாபசாரப்பட நேர்ந்தவாறே 'நாம் இனி முடிந்தோம்'' என்று பயப்பட்டு அன்று ஆழ்வான் ஸந்நிதிக்கு விடைகொள்ள வெள்கித் தம் திருமாளிகையிலேயே இருந்துவிட, இவர் வழக்கப்படி வருகிற காலத்தில் வரக் காணாமையாலே ஆழ்வான் இவர் திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளி வினவியருள, அவர் தமக்கு மாநஸிகமாகப் பாகவதாபசாரம் நேர்ந்தமையை விண்ணப்பம் செய்து "கரணத்ரயத்தாலும் அபசாரம் விளையாதபடி இத்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை அரிதாயிருக்கின்றது!, என் செய்வேன்?'' என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து வருந்த "இத்தனை அநுதாபம் இவர்க்கு உண்டாயிற்றே!'' என்று உகந்தருளி "மாநஸிகமான அபசாரத்திற்கு அநுதாப முண்டாகவே ஈச்வரன் பொறுத்தருள்வன், ப்ரத்யக்ஷத்தில் ராஜ தண்டனை கிடைக்குமென்ற பயத்தாலே காயிகமாக ஒருவரையும் நலியமாட்டீர்; இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு இரும்'' என்றருளிச் செய்தார். .... (203)

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறுப்போலே அவையுண்டானாலு மிழவுக்கவர்கள் பக்கல் அபசாரமே போரும். 90

204. ஒருவனுக்குப் பேறு கிடைக்க வேணுமானால் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில்லாவிட்டாலும் ஒரு பாகவதருடைய ஸம்பந்தம் கிடைத்ததாகில் அதுவே போதும் என்று ஏற்பட்டிருப்பதுபோல், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் பரிபூர்ணமாக இருந்தாலும் பாகவதாபசாரமுண்டாகில் அஃதொன்றே விநாசத்துக்கு ஹேதுவாகுமென்பதும் சாஸ்த்ர ஸித்தம். ... . (204)

205. இதில் ஜன்ம வ்ருத்தாந் நியமமில்லை. 91

205. "பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே போரும், விநாசத்துக்கு பாகவதாபசாரமே போரும்'' என்ற இவை யிரண்டிலும்—"பிறவியாலும் ஆசாரத்தாலும் உத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாகும், அவற்றால் நிக்ருஷ்டரானவர்களோடுண்டான ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது'' என்கிற நியதியும் "அவற்றால் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் விஷயத்தில் பண்ணும் அபசாரமே விநாசத்துக்கு ஹேதுவாம்; நிக்ருஷ்டரானவர் விஷயத்தில் பண்ணுமபசாரம் அப்படி விநாசத்துக்கு ஹேதுவாகாது, என்கிற நியதியுமில்லை; ஜந்மமும் ஆசாரமும் ஏதுவாயினுமாகுக. பகவத் ஸம்பந்தமுடையவர்கள் பாகவதர்கள்; அவர்களுடைய ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேது; அவர்கள் திறத்திலபசாரம் இழவுக்கு ஹேது—என்றிவ்வளவே யுள்ளது. .... (205)

296. இவ்வர்த்தம் கைசிக வ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம். 92

206. இவ்விஷயம் நிஹீந குலத்திற் பிறந்த நம்பாடுவான் சரிதையிலும், உத்க்ருஷ்ட ஜாதியிற் பிறந்த உபரிசரவஸுவின் சரிதையிலும் காணலாம். சண்டாள யோநியில் பிறந்து பகவத் பக்தர்களில் தலைவனாயிருந்த நம்பாடுவான் தான் பாடின கைசிகமென்னும் பண்ணின் பலனை ஒரு ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸுக்குக் கொடுத்து ; அதனை உஜ்ஜீவிப்பித்த விஷயம் கைசிகமாஹாத்மியத்தில் விசதம். தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் அநுவர்த்திக்கப்பட்டு மஹா வைபவ சாலியாய், தனது தவ வலிமையினால் பரிவாரங்களோடு கூட ஆகாயத்தில் திரியும் திறலுடையனான உபரிசரவஸு வென்கிற ஒரு அரசனிருந்தான்; ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் யாகத்துக்குரிய பசு விஷயமாக விவாதம் நேர்ந்த காலத்து அவ்விரு வகுப்பினரும் ஸம்சயம் தீர்த்துக்கொள்ள இவ்வரசனிடம் வந்து தம் தம் பக்ஷங்களைச் சொல்லி வினவினபோது தேவர்கள் பக்கல் பக்ஷபாதத்தாலே அவர்கட்கு அநுகூலமாக முடிவு சொல்ல, ரிஷிகள் கோபித்து "இப்படி பக்ஷபாதியான நீ கீழே விழக் கடவாய்; இனிமேல் உனக்கு ஆகாச யாத்திரை இல்லையாகக் கடவது" என்று சபிக்க, அப்படியே அரசன் அதோகதியடைந்துவிட்டானென்பது மஹாபாரதத்தில் மோக்ஷதர்மத்தில் விசதம். .... (206)

207. ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவென்று; அதுதானே யிழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே. 93

207. சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லாநிற்க, பிறப்பால் வரும் மேன்மை உபயோகமற்றது என்றிப்படி சொல்லிவிடலாமோ வென்னில், வேதங்களை ஓதி அவற்றின் பொருள்களையும் நன்குணர்ந்து எம்பெருமானைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாயிருக்குந் தன்மையினாலேயே ப்ராஹ்மண்யம் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றதேயன்றி, எக்கேடுகெட்டிருந்தாலும் ப்ராஹ்மண்யம் சிறந்ததேயாமென்று எங்கும் சொல்லப்படவில்லை; ஆகவே எம்பெருமானைப் பெறுவதற்குறுப்பான ப்ராஹ்மண்யந்தானே அவனை இழப்பதற்கு உறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாகுமே யொழிய உபாதேயமாகுமோ? ஆகாது. ... ... (207)

208. ஜன்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கு மப்ரயோஜகம். 94

208. உத்க்ருஷ்டமான பிறப்பும் அனுஷ்டானமுமே இழவுக்கு உறுப்பாய் விடில் நிக்ருஷ்டமான ஜந்மாநுஷ்டாநங்கள் பேற்றுக்கு உறுப்பாக வழியுண்டோ? என்னில், கேண்மின்; ஜந்மாநுஷ்டானங்களில் சிறந்தவர்களிலும் சிலர் பேறு பெறுகிறார்கள், சிலர் இழக்கிறார்கள்; இப்படியே ஜந்மாநுஷ்டாநங்களால் தாழ்ந்தவர்களிலும் சிலர் பெறுகிறார்கள்; சிலர் இழக்கிறார்கள்—என்பதை நாம் சாஸ்த்ரங்களில் காண்கிறோம்; ஆகையாலே ஜந்மாநுஷ்டாநங்களினுடைய சிறப்பும் தாழ்வும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் உறுப்பன்று. .... (208)

209 ப்ரயோஜகம் பகவத் ஸம்பந்தமும் தத்ஸம்பந்தமும். 95

209. பின்னை எதுதான் உறுப்பென்னில், எம்பெருமானுக்கு உரிய தொண்டாயிருக்கையாகிற பகவத் ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு உறுப்பு; அப்படிப்பட்ட பகவத் ஸம்பந்தமில்லாமை இழவுக்கு உறுப்பு. ... . (209)

210. பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானால் இரண்டு மொக்குமோ என்னில். 96

211. ஒவ்வாது. 97

212. உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம் ப்ரம்சஸம்பாவனையாலே "சரீரே" என்கிறபடியே பய ஜநகம். 98

213. அதுக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும். 99

214. அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்துக்கு இரண்டு தோஷமுமில்லை. 100

215. நைச்யம் ஜன்மஸித்தம். 101

216. ஆகையாலே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமே ச்ரேஷ்டம். 102

210—216. உத்க்ருஷ்ட ஜன்ம முடையவர்களும் நிக்ருஷ்ட ஜன்மமுடையவர்களுமான இருவகுப்பினர்க்கும் பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானால் அவ்விரு வகுப்பினர்க்கும் பாகவதத்வம் துல்யமானதன்றோ; அத்தோடே உத்க்ருஷ்ட ஜன்மமுடையவன் நிக்ருஷ்ட ஜந்மமுடையவனிற் காட்டிலும் ஜந்மப்ரயுக்தமான சிறப்பையுமுடையவனன்றோ? என்னில், உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்றும் நிக்ருஷ்ட ஜந்மமென்றும் வ்யவஹரிக்குமவர்கள் ப்ரமத்தாலே ஒன்றை ஒன்றாக நினைத்து வ்யவஹரிக்கிறார்கள். சேஷத்வத்துக்கு அநுகூலமான ஜந்மம் எதுவோ அது உத்க்ருஷ்டம்; அங்ஙனல்லாத ஜந்மம் நிக்ருஷ்டம் என்னுமிவ்வளவே சாஸ்த்ரஸித்தம்; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாவாகில் ஸ்வரூப விருத்தமான உபாயாந்தரங்களிலே இழிந்து அநர்த்தப்படுகைக்கு உடலாகவுங்கூடும்; தவிரவும், அவனுக்கு அஹங்கார யோக்யதை குறையற்றதாகையாலே, இயற்கையான நைச்யம் செயற்கையாக வேண்டி வருகின்றது. நிக்ருஷ்ட ஜன்மாவுக்கு இக்குற்றங்கள் நேரிட ப்ரஸக்தியில்லை; உபாயாந்தரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி யோக்யதையும் அஹங்காரமும் இல்லாதோடு நைச்யம் ஜந்மஸித்தமாயிருக்கும்; ஆகையாலே உத்க்ருஷ்டமான நிக்ருஷ்ட ஜந்மமே ச்ரேஷ்டதரமாகும். .... (210—216)

217. "ச்வபசோऽபி மஹீபால" 103

217. இவ்வர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணம் காண்மின்—"**ச்வபசோऽபி மஹீபால! விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:, விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதம:**" என்பதாம். எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்ட ஜந்மாவாயிருந்தானேயாகிலும் பகவத் பக்தனானவன் அந்தணனிற் காட்டில் அதிகன்; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாவான மாத்திரமன்றிக்கே உத்தமாச்ரமியுமாயிருந்தானேயாகிலும் பகவத் பக்தியில்லாதவனாவில் சண்டாளனிற் காட்டில் தண்ணியன்—என்று வர்ணாச்ரமங்களில் சரக்கறுத்து பகவத் ஸம்பந்தமே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று. .... (217)

218. நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் சமிப்பது விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தாலே. 104

218. ஆக, நிக்ருஷ்ட ஜந்மம் இன்னதென்றும் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம் இன்னதென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது; அதில் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தில் வந்த தோஷம் ஏத்தாலே தணியுமென்னில்; விலக்ஷணரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் ஸம்பந்தத்தாலே தணியும். ... ... (218)

219. ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜன்மக் கொத்தை போகவேணும். 105

219 விலக்ஷணருடைய ஸம்பந்தமுண்டாவதற்கு தன்னுடைய ஜன்மத்திலுள்ள தோஷம் கழியவேண்டுவது அவசியம். ... ... (219)

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையும் அதுக்குப் பரிஹாரமும் "பழுதிலா வொழுகல்" என்கிற பாட்டிலே யருளிச் செய்தார். 106

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையாவது ஆபிஜாத்யம் முதலியவற்றுலுண்டாகும் அஹங்காரம்; அந்த அஹங்காரமில்லாத விலக்ஷண ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் விஷயத்தில் பண்ணும் அநுவர்த்தந விசேஷம் அதற்குப் பரிஹாரம் என்பது "பழுதிலா வொழுகல்" என்கிற திருமாலைப் பாசுரத்தில் (40) விசதம். ... (220)

221. வேதகப் பொன்போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம். 107

221. ஜந்மக் கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்தமுண்டாகவே இவனும் விலக்ஷணனாய்விடுவனோவென்னில், ஆம்; வேதகப் பொன்போலே யன்றோ இவர்களோடுண்டான ஸம்பந்தம். (பல ஸித்தௌஷதங்களையிட்டுப் பலகாலுருக்கி குளிகையாகப்பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் பொன்—வேதகப் பொன்; அது ஸ்பர்சமாத்திரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னுக்கும். அதுபோலே விலக்ஷணருடைய ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனுக்கிவிடும். ... ... (221)

222. இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாதிக்ய புத்தியும் நடக்கவேணும். 108

223. அதாவது—ஆசார்யதுல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலும் மீச்வரனிலும் அதிகரென்றும் நினைக்கை. 109

222, 223. இப்படிப்பட்ட விலக்ஷண ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஆசார்ய துல்யராகவும் தன்னையும் ஈச்வரனையுங் காட்டிலும் மேற்பட்டவர்களாகவும் நினைக்கவேணும். ... ... (222, 223)

224. ஆசார்ய ஸாம்யத்துக்கடி ஆசார்ய வசநம். 110

224. ஆசார்யரோடு துல்யராக ஒருவரையும் நினைக்கக்கூடாதென்றிருக்க இவர்களை ஆசார்ய துல்யராக எப்படி நினைக்கலாமென்னில், "ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக் கண்டாற்போலே காணும்" என்று ஆசார்யன் உபதேசிக்கு மதுவே இதற்கு மூலம். ... ... (224)

225. இப்படி [illegible]யாதொழிகையு மபசாரம். **111**

225. ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் பக்கல் பிறப்பு முதலியவற்றையிட்டுத் தாழ்வு நினைப்பது அபசாரமானுப்போலே கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டும். ... ... (225)

226. இவ்வர்த்தம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் *பயிலுஞ்சுடரொளி * நெடுமாற்கடிமையிலும் *கண்சோர வெங்குருதியிலும்*நண்ணுத வாளவுணரிலும் * தேட்டருந்திறற்றேனிலும்,* மேம்பொருளுக்கு மேலில்பாட்டுக்களிலும் விசதமாகக் காணலாம். **112**

225. இவ்விஷயம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும், ''பயிலுஞ் சுடரொளி'' (திருவா. 3—7.) ''நெடுமாற்கடிமை'' (திருவா. 8—10.) என்கிற திருவாய்மொழிகளிலும், ''நண்ணுதவாளவுணர்'' (பெரிய திருமொழி 2, 6) ''கண்சோர வெங்குருதி'' என்கிற (பெரியதிருமொழி 7—4) திருமொழிகளிலும், ''தேட்டருந் திறல் தேனினை'' என்கிற (பெருமாள் திருமொழி 2) திருமொழியிலும் திருமாலையில் ''அடிமையிற் குடிமை யில்லா'' என்கிற பாசுரம் (36) முதலாக ஆறு பாசுரங்களிலும் விரிவாகக் காணத்தகும். ... . (226)

227. க்ஷத்ரியனுன விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானுன். **113**

228. விபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸநனென்றுன்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனுக நினைத்து வார்த்தை யருளிச்செய்தார். **114**

229. பெரிய வுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினுர். **115**

230. தர்மபுத்ரர் அசரீரி வாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும்கொண்டு ஸ்ரீ விதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார். **116**

231. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்களை சமிப்பித்துக் கொண்டார்கள். **117**

232. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணுதிகள் க்ருஹங்களைவிட்டு ஸ்ரீ விதுரர் திருமாளிகையிலே அமுது செய்தான். **118**

233. பெருமாள் ஸ்ரீ சபரி கையாலே யமுதுசெய்தருளினுர். **119**

227—233. இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம் சொல்லியிருந்தாலும் ''நசூத்ரா பகவத்பக்தாः விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதாः'' என்றும் ''ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநிः ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டிதः'' என்றும் சொன்ன விப்ரத்வாதிகள் அர்த்தவாதமாகுமேயொழிய அபக்ருஷ்ட ஜந்மத்திற் பிறந்தவன் அந்த சரீரத்திலேயே உத்க்ருஷ்டனுகக் கூடுமோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; அந்த சங்கை தீருமாறு சில உதாஹரணங்கள் காட்டப்படுகின்றன; க்ஷத்திரிய குலத்திற் பிறந்த விச்வாமித்ரன் தபோவிசேஷமடியாக வஸிஷ்ட வாக்யத்தாலே ப்ரஹ்மர்ஷியாய்விட்டான்; இராவணனுலே ஸ்வகுலத்தில் நின்றும் மறுத்துத் தள்ளப்பட்ட விபீஷணனை

இராமபிரான் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவனாக நினைத்து வார்த்தை சொன்னான்; [அதாவது—"ஆக்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம்=ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலமிருக்கும்படியை நமக்குச் சொல்லு" என்ற வார்த்தையில் "உன் இனத்தாருடைய" என்ன வேண்டுமிடத்தில் அப்படிச் சொல்லாமல் "ராக்ஷஸர்களுடைய" என்கையாலே, விபீஷணனை ராக்ஷஸ ஜாதீயனாக நினையாமல் திருத்தம்பிமாரைப் போலே அபிமானித்து வார்த்தை சொன்னமை விளங்கும். இதில், விபீஷணனை இராவணன் விட்டமையும் பெருமாள் அங்கீகரித்தமையும் சொல்லுகையாலே பகவதாநுகூல்ய முண்டாகவே "இவன் நம்முடையனல்லன்" என்று ஸாமாந்யர்கள் கைவிடுவர்களென்பதும், எம்பெருமான் விரும்பி மேல்விழுந்து திருவுள்ளம் பற்றுவனென்பதும் சொல்லிற்றாகிறது.]

ஜடாயுவென்னும் பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார். தர்மபுத்ரர் விதுரரை ஸம்ஸ்கரிக்கிற காலத்தில், அவருடைய ஜாதியைப் பார்ப்பதும் ஞானப் பெருமையைப் பார்ப்பதுமாய் "என் செய்வோம்" என்று வியாகுலப்படா நிற்கையில் "இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்துக்கு அர்ஹர்" என்று சொன்ன அசரீரி வாக்யத்தாலே ஸந்தேஹமற்று வைதிகோத்தமர்களுக்குச் செய்யத்தக்க ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார். ரிஷிகளெல்லாரும் நிஹீந ஜந்மாவான ஒரு தர்ம வ்யாதனுடைய வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டார்கள். கண்ணபிரான் தூதுபோம்போது பீஷ்மர் த்ரோணர் முதலான உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களின் க்ருஹங்களை விட்டு சூத்ர யோனியிற் பிறந்தவரான விதுரருடைய திருமாளிகையிலே அமுதுசெய்தான். இராமபிரான் சபரியின் கையாலே அமுது செய்தான்,

234. மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க்கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது. 120

234. ஆளவந்தாருடைய திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்த மாறனேரிநம்பி தம்முடைய அந்திம காலத்திலே "ஆளவந்தார் அபிமாநித்தருளின இந்த தேஹத்தைப் பிரகிருதி பந்துக்கள் ஸ்பர்சித்தால் என்ன செய்வது" என்று அதிசங்கை பண்ணி, (தம்மோடுகூட வேதாந்தங்களை அதிகரித்தவரான) பெரிய நம்பியைப்பார்த்து "புரோடாசத்தை நாய்க்கு இடாமல் காக்கவேணும்" என்று சொல்லித் திருநாட்டுக் கெழுந்தருள, பெரிய நம்பியும் அப்படியே பிறர்கையில் காட்டிக்கொடாமல் தாமே சரம கைங்கரியங்கள் செய்து வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இதை உடையவர் கேட்டு பெரிய நம்பியிடம் வந்து "சாஸ்த்ர வரம்பு குலையாமல் காரியம் செய்யவேணுமன்றோ? யாரையாவது கொண்டு செய்திருக்கலாமே; தேவரீரே செய்திருக்க வேணுமோ?" என்ன, அதற்கு அவர் ஸந்த்யாவந்தனத்திற்கு ஆளிடுவதுண்டோ? நான் சக்ரவர்த்தி திருமகனைக் காட்டில் சிறந்தவனோ? இவர் ஜடாயுவைக்காட்டிலும் தாழ்ந்தவரோ? *பயிலுஞ்சுடரொளி, *நெடுமாற்கடிமை முதலிய அருளிச்செயல்கள் கடலோசையோ? ஆழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்தத்தைச் சிறிது குறைவாகிலும் அநுஷ்டிக்க வேண்டாவோ?" என்றருளிச்செய்தார். .... (234)

235. "ப்ராதுர்ப்பாவை:" இத்யாதி. 121

235. "ப்ராதுர்ப்பாவை ஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயா: ஜாத்யா வ்ருத்தைரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா—கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவநத்ராணத:; அந்யேஷு வித்யா வ்ருத்தப்ராயோ பவதி விதவாகல்ப கல்ப: ப்ரகர்ஷ:" என்கிற ச்லோகமும் அநுஸந்திப்பது:—எம்பெருமான் தேவ மநுஷ்யாதி ஸஜாதியனாய்ப் பல யோநிகளிலும் அவதரிப்பதுபோல அவ்வெம்பெருமா னடியவர்களும் ஜாதியாலும் ஆசாரத்தாலும் குணத்தாலும் அப்படியே இதரர்களோடு ஒத்திருப்பர்; இதனால் இழிவு இல்லை; இழிவில்லையென்பதுமட்டுமல்ல; சிறப்புமுள்ளது. எம்பெருமானும் பாகவதர்களும் இப்படி இதர ஸஜாதீயராய் நிற்பது இந்த லோகஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவேயன்றோ. பாகவதரல்லாதவர்களிடத்திலுண்டான ஏற்றமெல்லாம் விதவைகளின் அலங்காரம் போலே நிந்தைக் குடலாமத்தனை என்றவாறு. ... ... (235)

236. பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளையுடையவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதையோபாதி யென்று சொல்லாநின்றதிறே. 122

236. பாகவதர்களல்லாவிடில் அவர்களுக்குண்டான பாண்டித்யம் முதலியவை வீணாய்விடுமோ வென்னில்; "சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸ வை ப்ராஹ்மண கர்த்தப:" என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லா நின்றது. அதாவது—பகவத் பக்தியை யுடையவனாகாமல் வேதாந்த ஜ்ஞாநம் முதலியவற்றை யுடையவன் குங்குமஞ் சுமந்த கழுதைபோல்வன் என்கை. (236)

237. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார். 123

237. பகவத் ஸம்பந்தமில்லாத ஜந்மம் முதலியவை ஸத்துக்களால் இகழப்படுமென்பது நிரூபித்தாயிற்று. இனி பகவத் ஸம்பந்தமுள்ள திர்யக் ஜந்மங்களும் ஸத்துக்களால் விரும்பப்படுமென்பது காட்டப்படுகிறது. ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தத்திலே "ஊனேறு செல்வத்து" என்னுந் திருமொழியிலே 'வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழுங் குருகாய்ப் பிறப்பேனே" என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாசுரங்களிலும் பகவத் ஸம்பந்தத்துக்கு அநுகூலமாக திர்யக்ஜந்மத்தையும் ஸ்தாவரஜந்மத்தையும் விரும்பினார். ... (237)

238. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும், கோபஜந்மத்தை யாஸ்தாநம் பண்ணினார்கள். 124

238 பிராமணர்தலைவரான பெரியாழ்வாரும் அவரது திருமகளாரான ஆண்டாளும் * அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டார்கள்.

239. கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணாமுத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதாயிருக்கும். 125

239. இப்படி நிஹீந ஜன்மங்களை ஆசைப்பட்டாலும் ஏறிட்டுக்கொண்டாலும் ஸ்வரூபத்தினுண்மை இருக்கும்படி என்? என்னில்; வந்தேறியான அவித்யை முதலிய தோஷங்கள் கழிந்துவிட்டால் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வந்துவிடும். ... (239)

240. ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும். 126

240. அஃது எப்படி உண்டாய்விடு மென்னில் :— அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்ய சரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில் ஆறியிருக்கை, விச்லேஷத்தில் ஆறியிராமை, ததேக நிர்வாஹ்யத்வம் ஆகிற ஆறு ப்ரகாரங்களாலே அவித்யாதி தோஷங்கள் மிச்சமின்றிக் கழிந்து பரிசுத்தமாகப்பெற்ற ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு இந்த ஆறு படிகளாலும் நிறைந்துள்ள பிராட்டியோடு ஸாம்யம் இயற்கையாகவே உண்டாயிருக்கும். [239, 240—இவ்விரண்டு விஷயங்களும் ப்ரஸங்காத் வந்தவை.] ... ... (240)

241. த்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷ மஹங்காரத்தாலே; அத்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷம் அஹங்கார ராஹித்யத்தாலே. 127

241. இனி. குலசேகரப் பெருமாள் முதலியவர்கள் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மங்களை விட்டு நிக்ருஷ்ட ஜந்மங்களை விரும்புவானென் என்னில் ; ஆபிஜாத்யம் ஐச்வர்யம் முதலிய ஐஹிக புருஷார்த்தங்களில் உண்டாகிற உயர்த்தியானது விச்வாமித்ராதிகளைப் போலே தான் நின்ற நிலைக்கு மேலே உத்கர்ஷத்தைத் தேடிக்கொள்ள முயலப் பண்ணுகிற அஹங்காரத்தாலே யுண்டாம் ; கைங்கர்ய ஸம்பத்தாகிற அத்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் உண்டாகிற உயர்த்தியானது படிப்படியாகக் கீழே இழியப்பண்ணுகிற அஹங்காரத்தின் ராஹித்யத்தாலே உண்டாம். .... (241)

242. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்.

242. அஹங்காரத்தில் தலைவனை பிரமனைப் பிறந்து "நேரே கடிக் கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான், கண்ணனடிக்கமலந்தன்னை அயன்" (முதல் திரு. 56) என்கிறபடியே இழந்துபோகக் காண்கிறோம். அஹங்கார ஹேதுக்கள் ஒன்றுமில்லாமல் இடக்கை வலக்கை யறியாத இடைச்சியான சிந்தயந்தியாய்ப் பிறந்து எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெற்றுவிடவும் காண்கிறோம். [ஆக, அஹங்காரமும் அஃதிலாமையும் எம்பெருமானையிழப்பதற்கும் பெறுவதற்கும் ஹேதுவாகையாலே ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்கார ஹேதுவான ஜந்மங்களை அநாதரித்து அஹங்காரமிருப்பதற்கு அவகாசமற்ற ஜந்மங்களை ஆதரித்தார்களென்றதாயிற்று.] .... (242)

243. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான வஹங்காரத்துக்கும் அதீனுடைய கார்யமான விஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும்; அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும்; அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும் ஈச்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும், ஆசார்யனைக் கண்டால், பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலேயும்,

சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து, அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும் அநுகூலர் பக்கல் அநாதரத்தையும் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள் பக்க லபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கு மென்றஞ்சி, ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும் பிறராலும் பிறப்பித்துக் கொள்ளவொண்ணாது, ஸதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாக வருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனையென்று துணிந்து தேஹ யாத்திரையிலுபேக்ஷையும் ஆத்மயாத்திரையி லபேக்ஷையும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதாபுத்தி நிவ்ருத்தியும் தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸமாராதன ஸமாப்தி ப்ரஸாதப்ரதிபத்தி யென்கிற புத்தி விசேஷமும் தனக்கொரு க்லேசமுண்டானால் கர்மபல மென்றுதல் க்ருபாபல மென்றுதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்டானத்தில் ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியும்; விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் வாஞ்சையும், உகந்தருளின நிலங்களி லாதராதிசயமும், மங்களாசாஸநமும், இதரவிஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும்; அநுகூல ஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டு போரக்கடவன். 129

243. [இனி, ப்ரபந்நாதிகாரியின் திநசர்யாவிசேஷம் சொல்லப்படுகிறது.] இப்படி எல்லாப்படியாலும் ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கவல்ல அஹங்காரத்துக்கும் அதனாலே உண்டாகக்கூடிய விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் பிறப்பிடம் தானாகை யாலே, தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலே குடல் கரித்துத் தன்னையே தனக்கு நாசகனாக நினைக்கவேணும்; அந்த அஹங்காரத்தையும் விஷய ப்ராவண்யத்தையும் துர்ப்போதனைகளாலே வளரச் செய்கிற ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்திருக்கவேணும்; அக் குற்றங்களை உபதேசாதிகளாலே போக்கவல்ல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் ஆப்த பந்துக்களைக் கண்டாற்போலே "இவர்கள் நமக்கு நல்துணையாவர்கள்" என்று ஆதரிக்கவேணும்; எப்போதும் நம்முடைய ஹிதமே பார்த்துப் போரும் ஈச்வரனைத் திருப்பதிகளிலே ஸேவிக்கப் பெற்றால் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கண்டாற்போலே பக்தி ப்ரீதி விநயங்களை யுடையனாயிருக்கவேணும்; ஜ்ஞாந பக்தி விரக்திகளை விளைத்து பகவத் விஷயத்தைக் காட்டித் தரும் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனைக் கண்டால் பெரும்பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலே மிக விருப்பத் தோடே அநுபவித்து உகந்திருக்கவேணும்; தன் சொல்வழி யொழுகும் சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலே நினைத்து உள் குழைந்திருக்க வேணும்; அஹங்காரம், அர்த்தம், காமம் இவை மூன்றின் கெடுதல்களை நன்கு சிந்திக்கவேணும்; அஹங்காரமானது அநுகூலரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் விஷயத் திலே அநாதரத்தைப் பண்ணுமென்றும்; அர்த்தமானது ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிக ளோடே உறவு பண்ணுவிக்குமென்றும், காம [விஷய ஸம்போக ஸுக]மானது— தன்னை இகழ்ந்து பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறவர்களிடத்திலும் விருப்பம் பிறப்பிக்குமென்றும் நன்கு ஆய்ந்து ஓய்ந்து உணர்ந்து பயப்படவேணும்; "சமம் தமம் முதலிய ஆத்ம குணங்கள் நம்முடைய முயற்சியாலும் கர்மவச்யராயிருக்கிற

பிறருடைய முயற்சியாலும் பிறப்பித்துக்கொள்ள முடியாது; ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹ மூலமாக வருகிற எம்பெருமானுடைய அருளாலேதான் பிறக்கவேணும்'' என்று துணிவு உண்டாகவேணும்; ''தேஹ ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான வியாபாரங்களில் விருப்பமற்றிருக்கவேணும்; பகவத் குணநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்திகளை மேன்மேலு மாசைப்பட்டிருக்கவேணும்; சோறு கூறை முதலிய ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்தி தவிர்ந்திருக்கவேணும்; தேஹம் தரித்திருப்பதற்குப் போதுமான அளவு புஜிப்பதானது எம்பெருமானுடைய திருவாராதநத்தின் ஸமாப்தி ரூபமான ஒரு ப்ரதிபத்திகர்மம் என்று நினைத்திருக்கவேணும்; இந்த சரீரத்தோடேயிருக்கிற தனக்குத் தாபத்ரயத்தினுள் ஏதேனுமொரு வருத்தமுண்டானால் ''இது அநுபவித்தே தீரவேண்டிய ப்ராரப்த கர்மத்தின் பலமன்றோ; இப்படிப்பட்ட கருமங்கள் உள்ளவை கழியும்வரையிலன்றோ இந்த சரீரத்தோடு எம்பெருமான் நம்மை வைக்கிறது; அவனை அணுகுவதற்குத் தடையானவற்றிலே ஒன்றாகிலும் கழியப்பெற்றோமே!'' என்று அநுஸந்தித்தாவது (அல்லது) ''துர்வாஸநையாலே இவ்வுடம்பை விடமாட்டாமல் சுவையற்ற விஷயங்களை யநுபவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை இதில் நின்றும் கொண்டுபோக நினைக்கிற ஈச்வரன் இந்த சரீரத்தில் நமக்கு வெறுப்பு உண்டாவதற்காகவன்றோ இப்படி துக்கங்களை அநுபவிப்பிக்கிறான்; அவனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ இது'' என்று அநுஸந்தித்தாவது தேறியிருக்கவேணும்; ப்ரபந்நனை தன்னுடைய அதிகாரத்துக்குத் தகுதியாக அநுஷ்டித்துக்கொண்டு போருகிற நல்லொழுக்கங்களைப் பேற்றுக்கு உபாயமாக நினையாதிருக்க வேணும், விலக்ஷணருடைய ஞானமும் அனுட்டானமும் நமக்கு உண்டாக வேணுமென்று ஆசைப்படவேணும்; திவ்ய தேசங்களில் அபிநிவேசம் கரைபுரண்டிருக்கவேணும்; மங்களாசாஸநத்தில் ஊற்றமுற்றிருக்கவேணும்; விஷயாந்தரங்களைக் காறி உமிழவேணும்; ''கூவிக் கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ'' என்று ஆர்த்தியோடேயிருக்கவேணும்; பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தனது சேஷத்வத்துக்குத் தகுதியாகச் செய்யும் இழி தொழில்களையும் விநயோக்திகளையும் ஸம்ஸாரிகள் விஷயத்திலே மறந்தும் செய்யாதொழியவேணும்; எம்பெருமானுடையவும் பாகவதருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுவது தவிர மற்றவற்றைக் கொள்ளக் கடவோமல்லோம் என்றிருக்கவேணும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வளர்க்கவல்ல அநுகூலரை ஒருநொடிப் பொழுதும் விட்டுப் பிரியாமலும், ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்க வல்ல ப்ரதிகூலரைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமலுமிருக்கவேணும்; ஆக இவை யித்தனையும் ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹத்தாலே விளையக் கூடியவை யாதலால் அவ்வநுக்ரஹம் பரிபக்வமாம்படி சுச்ரூஷையிலே ஊன்றி நடந்து கொண்டால் இவையெல்லாம் கைகூடும். .... (243)

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ:

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

மூன்ரும் ப்ரகரணம்

244. மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூப விருத்தமன்றோ வென்னில்; ஜ்ஞாநதசையில் ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமதசையில் தட்டுமாறிக் கிடக்கும். 1

244. [கீழ் திநசர்யையில் சொன்னவற்றில் விவரிக்க வேண்டியவற்றை விவரிக்க நினைத்து, முதலில் மங்களாசாஸநம் விவரிக்கப்படுகிறது.] எம்பெருமான் ஒரு குறையுமில்லாதவன்; ஸகல மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமானவன்; அவனைக் கொண்டு நமக்குள்ள அமங்களங்களைப் போக்கிக்கொள்வதும் இல்லாத மங்களங்களை உண்டாக்கிக்கொள்வதும் யுக்தம்; அவனால் ரக்ஷிக்கப்பெறவேண்டிய நாம் அவனுக்கு ரக்ஷையிடுவது [அதாவது—மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது] அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கும் நம்முடைய ரக்ஷ்யத்வத்துக்கும் விருத்தமன்றோ வென்னில், அன்று;—அவன் ரக்ஷகனாகவும் நாம் ரக்ஷ்யராகவும் தெளியக்கண்டு அநுஸந்திக்கையாகிற ஜ்ஞாநதசையென்றும், அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களை யநுஸந்தித்து "இவ்விஷயத்திற்கு என்னகெடுதி விளைகிறதோ!" என்று அதிசங்கை படுவதாகிற ப்ரேமதசை யென்றும் இரண்டு அவஸ்தைகளுண்டு. இவற்றுள் முந்தின ஜ்ஞாநதசையில் "களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்கிறபடியே, தன்னுடைய அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி முதலிய வற்றுக்கு அவனே கடவனென்றிருக்கையாலே ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் இடம்மாருதே யிருக்கும்; பிந்தின ப்ரேம தசையிலோ வென்னில், ஈச்வரனை ரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே, ரக்ஷ்யத்வம் ஈச்வரன் பக்கலிலும் ரக்ஷகத்வம் தன்பக்கலிலுமாய் இப்படி ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவம் மாருடிப்போம். ... ... (244)

245. அவன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால் அவனைக் கடகாகக் கொண்டு தன்னைநோக்கும், ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால் தன்னைக் கடகாகக் கொண்டு அவனை நோக்கும். 2

245. ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வ சக்தனும் ஸர்வ ரக்ஷகனுமான அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நோக்குமளவில் அவனைத் தனக்கு ரக்ஷகனாகக்கொண்டு தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாகும்; அவனுடைய ஸர்வசக்தித்வம் முதலிய குணங்களை மறந்து அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை நோக்குமளவில், அவனுக்குத் தன்னை ரக்ஷகனாகக் கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி அவனை ரக்ஷிக்கலாகும். (245)

246. இவ்வர்த்தம் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் விச்வாமித்ரன் ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள் திருவடி மஹாராஜர், ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸ்ரீவிதுரர் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம். 3

246. இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு கலங்கி, ரக்ஷகனை அவனுடைய சக்திவைபவத்தை மறந்து தான் அவனை ரக்ஷிக்கப் பார்க்கையாகிற இவ்வர்த்தம் அநுஷ்டாநத்தில் எங்கே கண்டோமென்னில்: **தசரத சக்ரவர்த்தி, ஸீதாபிராட்டி,** விச்வாமித்திரன், தண்டகாரண்ய வாஸிகளான **ரிஷிகள், திருவடி, ஸுக்ரீவ மஹாராஜர்,** நந்தகோபர், விதுரர், பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாஸர் முதலானவர்கள் பக்கலிலே கண்டோம்; இவர்கள் அதிசங்கையாலே பெருமாளுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினமை ஸ்ரீ ராமாயண, ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராண, **ஸ்ரீ மஹாபாரதாதிகளிலே** காணத்தக்கது. ... ... (246)

247. இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் அதிசங்கை பண்ண இருவரையு மதிசங்கைபண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே. 4

247. விஷய வைலக்ஷண்யம் எல்லாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டும்; பெருமாள் ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி குஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளினவன்று இளைய பெருமாள் பாங்காக அமைத்த பர்ணசயனத்திலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, இச்சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு விளையுமோவென்று அதிசங்கை பண்ணின இளைய பெருமாள் முதுகிலிட்ட அம்பருத்தூணியும் கையிற்பிடித்த வில்லுமாய் உலாவிக்கொண்டு நிற்க, இதைக் கண்ட குஹப்பெருமாள் "ஒரு தம்பி தாயைக் கொண்டு பெருமாளை நாட்டிலிருந்து காட்டிலே துரத்தினுன்; இத்தம்பி தனியிடத்திலே என்ன செய்யப்பார்க்கிருனே தெரியவில்லை" என்று இளையபெருமாள் பக்கலிலும் அதிசங்கை பண்ணி "இவன் அப்படி ஏதேனுமொரு தீங்குசெய்யில் இவனையே தீர்த்து விடக்கடவோம்" என்று தானும் வில்லுமம்புமாய்க்கொண்டு உடன் நிற்க, குஹப்பெருமாளுடைய ஏவல் தொழிலாளர் "இவர்களிருவருமாகக் கூடிப் பெருமாளுக்கு என்ன தீங்கு விளைவிக்க நினைக்கிருர்களோ" என்று அதிசங்கை பண்ணித் தனித் தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்தார்களன்றே. .... (247)

248. ஒருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும் பாடாயிற்றிது 5

248. குஹப்பெருமாளும் அவருடைய ஏவலாளரும் பெருமாளை அன்றே முதலாகக் கண்டார்களே யொழிய அதற்கு முன்பு கனவிலும் கண்டார்களில்லையே; ஒருநாள் திருமுக மண்டலத்தை ஸேவிக்கப் பெற்றவர்களையும் எம்பெருமானுடைய வடிவழகு இப்பாடு படுத்துமாயிற்று. ... ... (248)

249. இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே யென்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை. 6

249. மங்களாசாஸநத்தில் ஆழ்வார்களுக்குள்ள ஊற்றத்தை நோக்குங்கால், கீழே சொல்லப்பட்ட மங்களாசாஸநபரர்களெல்லாரும் பகவத் விஷயத்தில் ப்ரேமமற்ற நம்முடைய வகுப்பிலே சேர்ந்தவர்கள் என்ன வேண்டியிருக்கும். (249)

250. ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார். 7

250. மங்களாசாஸநத்தில் மற்ற ஆழ்வார்களெல்லாம் ஒருதட்டும் பெரியாழ்வார் ஒருதட்டுமாயிருப்பர். .... (250)

251. அவர்களுக்கிது காதாசித்கம்; இவர்க்கிது நித்யம். 8

251. பெரியாழ்வார்க்கு ஏற்றமென்னென்னில்; மற்ற **ஆழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸநம்** எப்போதுமின்றிக்கே ஏதோவொரு **தசையில் தேடிப்பிடிக்க வேண்டியிருக்கும்**; பெரியாழ்வார்க்கோ வென்னில் **அது நித்யமாய்ச் செல்லும்.**

252. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும். 9

252. அதற்குக் காரணமேதென்னில்; எம்பெருமானுடைய **ஸௌந்தர்ய மானது** மற்ற **ஆழ்வார்களுடைய** நெஞ்சையும் கண்ணையும் கொள்ளைகொண்டு **ஆழங்கால்** படுத்தும்; ஆகையாலே அவர்கள் வடிவழகிலே ஆழ்ந்து ஈடுபட்டுப் **பேசுகிறமாத்திரமே** யுள்ளது; அங்ஙனன்றிக்கே பெரியாழ்வார் ''இவ்வடிவழகுக்கு **என்ன** தீங்கு வருகிறதோ!'' என்று அஞ்சி மேன்மேலும் மங்களாசாஸநம் **பண்ணும்படி** அந்த வடிவழகையே மேட்டு நிலமாகக்கொண்டு **அதிலே தரித்து நிற்பர்.** ... ... (252)

253. அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபய வ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரையேற்றும். 10

253. பகவச் சேஷத்வம், பாகவத சேஷத்வம் என்கிற **இரண்டும் ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும்** ஸ்வரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும், எம்பெருமானுடைய **வடிவழகானது** மற்ற **ஆழ்வார்களுக்குச்** சில ஸமயங்களில் அந்த **ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடுகின்றது**; ''மின்னிடை மடவார்கள்'' என்கிற **திருவாய்மொழியிலும், "ஏர்மலர்ப்பூங்குழல்"** என்கிற பெருமாள் **திருமொழியிலும் "காதில் கடிப்பிட்டு" என்கிற** பெரிய **திருமொழியிலும்** விளம்ப ரோஷத்தாலே **எம்பெருமானையும் அடித்துத் துரத்துகிற** பாசுரங்கள் (மற்ற **ஆழ்வார்களிடத்தில்**) காண்கையாலே **பகவச்** சேஷத்வம் குலையக் காண்கிறது. ''உங்களோடெங்களிடையில்லை'' **(திருவா.** 8-2-7) என்றும், "வெஞ்சிறைப்புள்" (திருவா. 1-4-1.) **என்றும் பாகவதர்களை வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவிக்கக் காண்கையாலே பாகவத சேஷத்வமும் குலையக்காண்கிறது. இப்பெரியாழ்வார்க்கோ** வென்னில் **அப்படி யில்லை**; எம்பெருமானுடைய வடிவழகானது **இவர்க்கு** பகவத் பாகவத **சேஷத் வங்களை** ஒருபோதும் அழிக்கிறதில்லை; பின்னையோவென்னில்; **''உன்சேவடி செவ்வி** திருக்காப்பு'' என்று பகவத் விஷயத்துக்கும் **''மங்கையும் பல்லாண்டு'' "சுடராழியும் பல்லாண்டு''** ''அப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டு'' என்று **பாகவத விஷயத்துக்கும்** மங்களாசாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே உபய **சேஷத்வமும் வளர்வதற்கு** ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைத் தளிர்ப்பிக்கும். ... ... (253)

254. பயநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவது ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது, அதீத காலங்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது ப்ராப்திபலமு மிதுவே யென்பது அநிமிஷரைப்பார்த்து உறகலுறகல் என்பதாய்க் கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும். 11

254. எம்பெருமானுடைய நிகரற்ற பராக்ரமம், திவ்யாயுதங்களோடே **கூடியிருத்தல்** முதலியவற்றைக் கண்டு நிர்ப்பயராயிருக்கவேண்டியிருக்க, **'இவற்றுக்கும்** என் வருகிறதோ!' என்று பயப்படுதலும், ப்ரதிகூலர்களான ஐச்வர்யார்த்தி **கைவல்யார்த்தி** முதலானவர்களையும் மங்களாசாஸநத்துக்கு அநுகூலராக்கிக் **கொள்ளுதலும்,** என்றைக்கோ கழிந்த ஹிரண்ய வதம், ராவண வதம் முதலிய **வற்றை** இன்று சிந்தித்து வயிறெரிந்து காப்பிடுதலும், பரமபதத்திலும் மங்களா **சாஸநமே** பலன் என்று சொல்லுதலும், ஒருகாலும் உறங்காத நித்ய ஸூரிகளையும் **நோக்கி 'உறகலுறகலுறகல்'** (பெரியா. 5-2-9) [கண் மூடாமலிருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கள்] என்று பலகாலும் சொல்லுவதுமாய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநமே போது போக்காயிருப்பது இப் பெரியாழ்வாரொருவர்க்கேயாம். (254)

255. அல்லாதவர்களைப் போலே கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமையைத் தவிர்க்கை யன்றிக்கே ஆளுமாளாரென்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பாஷ்யகாரருமிவருமுபதேசிப்பது. 12

255. ஆழ்வார்களில் மற்ற ஆழ்வார்களுடைய உபதேசத்திற்காட்டில் இப் பெரியாழ்வாருடைய உபதேசத்திற்கும், ஆசார்யர்களில் மற்ற ஆசார்யர்களுடைய உபதேசத்திற்காட்டில் எம்பெருமானாருடைய உபதேசத்திற்கும் வாசியுண்டு; (அதாவது) மற்றவர்கள் உபதேசித்தது—உபதேசம் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளின் தனிமையையும் உபதேசம் பண்ணுகிற தங்களுடைய தனிமையையும் போக்கி அவர்களுக்கும் தங்களுக்கும் துணையுண்டாக்கிக் கொள்வதற்காகவாம்; பெரியாழ்வாரும் எம்பெருமானாரும் உபதேசிப்பது எம்பெருமானுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாம். "ஆளுமாளார் ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார் தாம், வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை" (திருவா. 8-3-3) என்றாற்போலே எம்பெருமானைத் துணையற்றிருப்பவனாக நினைத்து அவனுக்குத் துணைவர் உண்டாக வேணுமென்றே ஆள்களைத் திருத்திச் சேர்க்குமவர்களா மிவர்கள். ... (255)

256. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே. 13

256. மற்ற ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை ஸேவிப்பதனாலும் அவனை அநுபவிப்பதனாலுமே தங்களுக்கு ஸத்தையுள்ளதாகவும் அவனுக்குக் கைங்கரியம் பண்ணினால்தான் தங்களுக்குத் தழைப்பு உள்ளதாகவும் நினைத்திருப்பர்கள்; இவ்வாழ்வார்க்கு அவையெல்லாம் மங்களாசாஸநத்தாலே. ... ... (256)

257. உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணுமுறக்கமுமின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும். 14

257. கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான திருப்பதிகளில் எழுந்தருளியுள்ள எம்பெருமானுடைய நிலைமையை அநுஸந்தித்தால் நாமெல்லாரும் "அபாயங்களுக்கு இடமான இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலே எழுந்தருளி நிற்கிற நிலைக்கு என்ன தீங்கு நேரிடுமோ!" என்னும் வயிற்றெரிச்சலாலே உண்ப

தையும் உறங்குவதையுங்கூட விட்டொழிந்து இவ்வாழ்வாருடைய மங்களாசாஸந யாத்ரையையே தொழிலாகக் கொள்ள வேண்டும். ... ... (257)

258. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபாநுகுணம். 15

258 ஆகவிப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவசியகர்த்தவ்ய மான காரியமாயிருக்கிற இந்த மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேருவதேயாம்.

259 அநுகூலராகிறார் ஜ்ஞானபக்தி வைராக்யங்கள் இட்டுமாறினாற்போலே, வடிவிலே தொடைகொள்ளலாம்படியிருக்கும் பரமார்த்தர். 16

259. [243-ஆம் ஸூத்ரத்தில்—அநுகூல ஸஹவாஸமும் ப்ரதிகூல ஸ்ஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் வேணுமென்கிற விஷயம் இனி விவரிக்கப்படுகிறது.] ஸஹவாஸயோக்யரான அநுகூலர் யாரென்னில்; ஜ்ஞானம் பக்தி விரக்தி ஆகிய இவை நான்கும் விளங்கப்பெற்று ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியுமுள்ளவர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள். 259)

260. ஒரு செய் நிரம்ப நீர் நின்றால் அசல்செய் பொசிந்து காட்டுமாபோலே இவையில்லாதார்க்கு இவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே உருவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கும். 17

260. இப்படிப்பட்ட அநுகூலர்களுடைய ஸஹவாஸத்தால் ஏது ஸித்திக்கு மென்னில், ஒரு வயலிலே நீர் நிரம்பியிருந்தால் நீரில்லாமல் வாடிக்கிடக்கிற அசல் வயலும் வாட்டமற்றுப் பொசிந்து கிடப்பதுபோல, ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்க ளில்லாமையாலே ஸ்வரூபம் வாடிக்கிடப்பவர்களுக்கும் இவர்களுடைய ஸஹவா ஸத்தாலே இவற்றில் சிறிது அந்வயமுண்டாகி இவை நேராக இல்லாமையாலுண் டான வாட்டம் தீரும்படியாயிருக்கும். .... (260)

261. ஆறுநீர் வரவணித்தானால் அதுக்கீடான அடையாளங்களுண்டாமா போலே ப்ராப்தி யணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக்கடவதாயிருக்கும் 18

261. அவ்வளவு மாத்திரமேயன்று; வற்றிக்கிடக்கிற ஆற்றில் வெள்ளம் வரப்போகிறதானால் அதற்கு முன்னே தத்ஸூசகமான மணல்பொசிவு முதலான அடையாளங்கள் உண்டாவதுபோல, எம்பெருமானுடைய ப்ராப்தி ஸமீபிக்கும் போது இவர்களுக்கு இந்த ஜ்ஞாந பக்தி விரக்திகள் தன்னடையே விளையவும் பெறும். ... . (261)

262. இவற்றைக்கொண்டு சரம சரீரமென்று தனக்குத்தானே அறுதியிடலாயிருக்கும். 19

262. இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்து வருகிற ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களைக்கொண்டு, "இனிமேல் நமக்கு ஸம்ஸார ஜந்மமில்லை; இதுவே நமக்குக் கடைசியான சரீரம்" என்று தன் மனஸ்ஸுக்கே நிச்சயித்துக்கொள்ளலா யிருக்கும். ... ... (262)

263. ப்ரதிகூலராகிறர் தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யசேஷபூதரும் உபாயாந்தரநிஷ்டரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும். 20

263. [அநுகூலர்களைப்பற்றி விவரித்தாயிற்று; இனி, ஸஹவாஸத்துக்குத் தகாத ப்ரதிகூலர்களைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது. ப்ரதிகூலரென்பவர்கள் யாரென்னில், தேஹமே ஆத்மா என்றிருப்பவர்களும், தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட ஆத்மா வுண்டென்று இசைந்தாலும் தனக்குத்தானே அரசன் என்று கொண்டு ஒரு விஷயத்திலும் சேஷப்படுவதற்கு இசையாதவர்களும், சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தாலும் தகாத விடங்களிலே சேஷப்பட்டிருப்பவர்களும், தகுந்த பகவத் விஷயத்தில் சேஷப்பட்டுவைத்தே பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயமாக கர்ம ஜ்ஞாநாதி உபாயாந்தரங்களைப்பற்றி நிற்பவர்களும், உபேயமான கைங்கரியத்தை ஸ்வபோக்யமாக நினைத்திருப்பவர்களுமாவர். ... ... (263)

264. இவர்களுக்கு உத்தேச்யரும் உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும். 21

265. தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு உத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாயமர்த்தம், உபேயமைஹிகபோகம்; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்தேச்யர் ஸ்வர்க்காதிபோகப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம்; உபேயம் ஸ்வர்க்காதிபோகம். அந்ய சேஷ பூதர்க்கு உத்தேச்யர் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், உபாயம் தத்ஸமாச்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம்; உபாயாந்தரநிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன், உபாயம் கர்மஜ்ஞாந பக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம்; ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன் *நெஞ்சினால் நினைப்பானவனென்கிறவன்; உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம். 22

264, 265 [இவர்களுடைய ப்ராதிகூல்யம் நன்கு விளங்குமாறு இவர்களுடைய உத்தேச்யர் உபாயம் உபேயம் என்னுமிவை வேறுபட்டிருக்கும்விதம் உபபாதிக்கப்படுகிறது] கீழ்ச்சொன்ன தேஹாத்மாபிமாநிகள் ஸ்வதந்த்ரர் அந்ய சேஷ பூதர் உபாயாந்தர நிஷ்டர் ஸ்வப்ரயோஜநபரர் என்னுமிவர்களுக்கு உத்தேச்யரும் உபாயோபேயங்களும் பரஸ்பரம் வேறுபட்டே யிருக்கும்; தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு தேஹத்தை நன்ருக வளர்த்துக்கொண்டு போகிற மநுஷ்யர் உத்தேச்யர்; பொருள் உபாயம்; இவ்வுலகத்துச் சிற்றின்பங்கள் உபேயம். தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு—ஸ்வர்க்கம் முதலிய ஆமுஷ்மிக போகங்களைக் கொடுக்கிற அக்நி இந்திரன் முதலிய தேவதைகள் உத்தேச்யர்; பலனை விரும்பிச் செய்கிற யாகம் முதலிய கர்மாநுஷ்டாநம் உபாயம்; ஸ்வர்க்காதி லோகங்களின் அநுபவம் உபேயம். அந்ய சேஷ பூதர்களுக்கு ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவர்கள் உத்தேச்யர்; அந்த தேவதைகளின் ஆராதநம் உபாயம்; அவர்களோடு போகம் ஒத்திருக்கையாகிற தத்ஸாயுஜ்யம் பலன்; உபாயாந்தரங்களில் ஊன்றினவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமியான எம்பெருமான் உத்தேச்யன்; கருமம் ஞானம் பக்தி என்னுமிவை உபாயம்; பகவானை அனுபவித்தல் உபேயம்; உபாயாந்தரங்களை விட்டு ப்ரபத்தியிலே இழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன் உத்தேச்யன்; அவனை உபாயமாக நினைத்துத் தான் பற்றின பற்று உபாயம்; தனக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம் உபேயம். — ... (265)

266. முதல் சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக் கிலக்கு, மற்றையிருவருமநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு. 23

266. ஆகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஐந்து வகையான அதிகாரிகளில், பகவத் விஷய ஸம்பந்தம் அடியோடு இல்லாத முந்தின மூவரும் [தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யசேஷபூதரும்] எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹத்துக்கு இலக்கானவர். மற்ற இருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கு இலக்கானவர். ... (266)

267. மூவருடைய கர்மமநுபவ விநாச்யம், நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்த விநாச்யம்; அஞ்சாமதிகாரிக்குப் புருஷகார விநாச்யம். 24

267. நிக்ரஹத்துக்கு இலக்காகச் சொல்லப்பட்ட முந்தின மூவருடைய புண்யபாபரூப கருமங்கள் அநுபவித்தே தொலையக்கடவன; அநுக்ரஹத்துக்கு இலக்காகச் சொல்லப்பட்ட இருவரில் உபாயாந்தரநிஷ்டனான அதிகாரிக்கு—(கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாய விசேஷங்களில் ஒன்றை அநுஷ்டித்தால் அத்தை ப்ராயச்சித்த ஸ்தாநத்திலேயாக்கி எம்பெருமான் ஸர்வ கர்மங்களையும் கழிக்கிறபடியாலே) ப்ராயச்சித்தத்தாலே தொலையக்கடவன; ப்ரபத்திநிஷ்டனான ஐந்தாவது அதிகாரிக்கு—(ஆச்ரயிக்கிறபோது எல்லா அபராதங்களையும் பொறுப்பதற்கு உறுப்பாகப் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டு ஆச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காக இவனுடைய அபராதங்களையெல்லாம் பொறுத்து அங்கீகரித்து இவனுடைய ஸகல கருமங்களையும் தள்ளிவிடுகையாலே) புருஷகாரத்தாலே தொலையக்கடவன.

268. உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும்; கார்யகாலத்தில் உபயநிரபேக்ஷமாயிருக்கும். 25

268. ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் புருஷகாரத்தை எதிர்பார்த்திருப்பனாகில் 'தான் இதரநிபேக்ஷமான உபாயம்' என்பதற்கு ஹாநிவாராதோவென்னில்? சரணவரணமாகிற ஸ்வீகாரகாலத்தில் ஸ்வீகரிக்கும் புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கிற புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருந்தாலும், ஸ்வீகரித்த பிறகு தான் அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகையாகிற காரியம் செய்தருளுங்காலத்தில் அவ்விருவரையும் அபேக்ஷியாமல் தானே செய்து தலைக்கட்டிவிடுவன்; காரியம் செய்யும்போது துணைதேடினால்தான் நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கு ஹாநி வருமென்று கொள்க. ... ... (268)

269. ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோவென்னில்; 26

270. இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை. 27

271. ஆகையாலே தோஷமில்லை. 28

272. விஷய தோஷத்தால் வருமவையெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிறேயிருப்பது. 29

273. "ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" "கதமத்ய திச்சதி." 30

269—273. (கீழ் 263ஆம் ஸூத்ரத்தில் ப்ரதிகூலர்கள் இன்னாரின்னாரென்று சொல்லும்போது ஸ்வப்ரயோஜநபரரையும் பொதுவாக ப்ரதிகூலரென்று சொல்லியிருக்கிறது.) அநுகூலர்களான ஆழ்வார்களிடத்திலும் சிற்சில பாசுரங்

களில் ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வம் உண்டாயிருப்பதாகக் காண்கிறோம்; "ஓதிநாமம் குளித்து உச்சிதன்னுலொளி மாமலர்ப் பாதம் நாளும்பணிவோம் நமக்கே நலமாதலில்" (பெரிய திருமொழி 9, 3, 9) என்றும் "நாம் கண்டுகந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே" (திருவா. 6, 9, 2) என்றும் "கண்டுநானுன்னையுகக்கக் கருமுகைப்பூச் சூட்ட வாராய்" (பெரியாழ்வார் 2, 7, 9) என்றும் இப்படிப்பட்ட பல பாசுரங்களாலும் *மடலூர்வேனென்கை முதலியவற்றுலும் ஆழ்வார்களுக்கும் ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வ முண்டாயிருப்பதாகக் காண்கிறோமே; ஆனபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்த்தால் ஆழ்வார்களையும் அப்படி நினைக்கவேண்டி வருமேயென்னில், வாராது; "ப்ரதிகூலராகிருர்" என்று தொடங்கிச் சொன்ன வாக்கியத்திலுள்ள ஸ்வப்ரயோஜந சப்தத்திற்கு அர்த்தம்—அநுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு இருப்பிடமான சேதநனுடைய அவித்யை, ருசி, வாஸநை முதலியவற்ருல் வந்த ஸ்வப்ரயோஜநமே யொழிய விஷயதோஷத்தால் வரும் ஸ்வப்ரயோஜநமன்று; ஆழ்வார்களுக்குள்ள ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வம் விஷயதோஷத்தால் வருமதேயொழிய அவித்யாதி தோஷத்தால் வருமதன்று. விஷய தோஷமாவது—அநுபவத்துக்கு விஷயபூதனை அவனுடைய விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகிற தோஷம். வயிர வுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும்படியான அவனுடைய வடிவழகில் ஈடுபாட்டாலே ஆழ்வார்கள் வாக்கிலே ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வஸூசகமான பாசுரங்கள் வருகின்றனவேயன்றி அவித்யாதி தோஷங்களால் வருகின்றனவன்று. மேற்சொன்ன விஷயதோஷத்தால் வரும் ஸ்வப்ரயோஜன பரத்வம், அதற்கு ஹேதுவான ப்ராவண்யம், அது ஸித்திப்பதற்கான வ்யாபாரங்கள் ஆகிற இவையெல்லாம் ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விடமுடியாத வையாயிருக்கும். *மற்றிருந்தீர்கட்கறியலாகா மாதவ னென்பதோரன்பு தன்னை உற்றிருந்தேனுக்குரைப்பதெல்லாம் ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை* (நாச்சியார் திருமொழி, 12, 1) என்று ஆண்டாளும், *தவாம்ருதஸ்யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி?" (ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 27) என்று ஆளவந்தாரும் அருளிச்செய்கையாலே விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்ந்தவர்களை மீட்கமுடியாதென்று தோற்றுகையாலே விஷய தோஷத்தால் வருமது அவர்ஜநீயமென்னுமிடம் ஸித்தம். (273)

274. இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும் போதைக்கு வஸ்தவ்யமாசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்; வக்தவ்யமாசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்; ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்; பரிக்ராஹ்யம் பூர்வாசார்யர்களுடைய வசநமுமநுஷ்டாநமும்; பரித்யாஜ்யமவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமு மபிமாநமும்; கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும். 31

274. ஆகக்கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவ விசேஷங்களெல்லாம் நல்ல ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹத்தாலே கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்துவரும் போதைக்கு, ப்ரபந்நன் வஸிக்கவேண்டுமிடம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்; வாய்விட்டுச் சொல்லவேண்டுவது ஆசார்யனுடைய வைபவமும் தன்னுடைய தாழ்வும். காலக்ஷேபத்துக்கும் *போகத்துக்கு முறுப்பாக ரஹஸ்யமா யநுஸந்தித்துக்கொண்டு

போரவேண்டுவது குருபரம்பரையும் த்வயமும். பரிக்ரஹிக்கவேண்டுவது ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் முதலான பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளும் அவற்றுேடிணங்கிய அநுஷ்டாநங்களும். விடவேண்டுவது அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அவர்களுடைய அபிமாநத்துக்குப் பாத்திரமாயிருக்கையும். செய்யவேண்டுவது ஆசார்ய கைங்கரியமும் பகவத்கைங்கரியமும். ... ... (274)

275. கீழ்ச்சொன்ன பகவத் கைங்கர்ய மறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே. ஆசார்ய கைங்கர்யமறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்ய வசநத்தாலும். 32

275. பகவத்கைங்கரியத்தை நாம் எப்படி அறிவது; பகவான் நமக்கு இப்போது வாய்திறந்து ஒன்றையருளிச் செய்யாமையாலே எதுகொண்டு அறிவது? என்னில், ச்ருதி ஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்த்ரமுகத்தாலே அறியவேணும். ஆசார்ய விஷயத்தில் சுச்ருஷை பண்ணவேண்டிய விதங்களையறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலும் நம்மால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு அருளிச்செய்கிற ஆசார்யனுடைய திருவாக்கினுலும்.

276. கைங்கர்யந்தானிரண்டு. 33

277. அதாவது இஷ்டம் செய்கையு மநிஷ்டம் தவிருகையும். 34

278. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணுச்ரமங்களையு மாத்மஸ்வருபத்தையு மவலம்பித்திருக்கும். 35

276—8. இஷ்டமானதைச் செய்வதென்றும் அநிஷ்டமானதைத் தவிருவதென்றும் கைங்கர்யம் இருவகைப்படும். எது இஷ்டம்? எது அநிஷ்டம்? என்னில், அது வர்ணுச்ரமங்களைப் பொறுத்திருக்கும்; ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பொறுத்திருக்கும். ஸ்வவர்ணுச்ரமங்களுக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை இஷ்டம்; அவற்றுக்கு விருத்தங்களைச் செய்கை அநிஷ்டம். ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை இஷ்டம்; அதற்கு விருத்தமானவற்றைச் செய்கை அநிஷ்டம்.

279. புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணுனிறே. 36

279. வர்ணுச்ரம விருத்தங்களையும் ஸ்வரூப விருத்தங்களையும் செய்வது அநிஷ்டமென்று இவனுக்குச் சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான் வேணுமோவென்னில், வேண்டா; புண்யமானது பகவதநுக்ரஹ ஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கச் செய்தேயும் மோக்ஷவிரோதி என்னுமத்தாலே அப்புண்ணியத்தைச் செய்வதற்குங் கூட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவானுடைய நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவாக சாஸ்திர ஸித்தமாய், நரகஹேதுவென்று ஸாமாந்யருங்கூடச் செய்யாத பாபத்தைச் செய்ய எண்ணவும் மாட்டானே. ... ... (279)

280. இவன் புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும். அவனுக்கது கிடையாது; இவனது செய்யான். 37

280. "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜநஃ பரமம் ஸாம்யமுபைதி." என்று ஓதிக்கிடக்கையாலே பாபம்போலே புண்யமும் பகவத்ப்ராப்திக்கு இடையூருயிருக்கையாலே, ப்ரபந்நாதிகாரியானவன் புண்யத்தையும் பாபமென்றிருப்பன்; ஆச்ரிதவத்ஸலனுன எம்பெருமானுேவென்னில் தோஷபோக்யனுகை

யாலே, இவ்வதிகாரி ஏதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணிநுலும் அதைக் குற்றமாக நினையாதே நற்றமாகவே நினைத்துக்கொண்டிருப்பன். அவன் அப்படி யிருந்தாலும் இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயமற்று நியதனாய் வர்த்திக்கையாலே, குற்றத்தை நற்றமாகக்கொள்ளு மெம்பெருமானுக்கு அது ஆசைப்பட்டிருப்பது மாத்திரமேயொழிய, கிடைக்கமாட்டாது. ... ... (280)

281. கைங்கர்யந்தான் பக்திமூல மல்லாதபோது ப்ரீதிமூலமாய் வரவேணும். 38

282. அதுவுமில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வயமின்றிக்கே யொழியும். 39

281, 2. கைங்கர்யருசி பக்தியடியாக உண்டாகவேணும்; ஒருகால் அப்படி உண்டாகாவிட்டாலும், "கைங்கர்யமில்லாதபோது சேஷத்வம் குலைந்துவிடுமே" என்கிற அச்சமடியாகவாவது உண்டாகவேணும். அப்படியுமுண்டாகாவிடில். சேஷத்வமாகிற அதிகாரத்திலும், சேஷியின் க்ருபையாகிற உபாயத்திலும், அவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற உபேயத்திலும் அந்வயம் ஒழிந்துவிடும். (281,2)

283. கைங்கர்யந்தன்னை பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்கவேணும். 40

284. அதாவது—தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை. 41

285. கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும். 42

283—5. இப்படி அவச்யகர்த்தவ்யமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யத்தைப் பண்ணுமளவில், த்ருஷ்ட பலன்களிலோ அத்ருஷ்ட பலன்களிலோ ஏதேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாகக் கருதாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகக் கருதிப் பண்ணவேணும். கைங்கர்யத்தை ஸாதநமாக்காமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக்குகையாவது —கைங்கரியம் பண்ணுகிற தான் அதற்குப் பலனாக அவனிடத்திலே ஒன்றை வேண்டாதே இதுவே பேறாகச்செய்யா நின்றுகொண்டு, கைங்கர்யங் கொள்ளுகிற அவ்வெம்பெருமானை "தாஸ் ஸர்வாச் சிரஸா தேவः ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்" என்கிறபடியே தன்னுடைய பூர்த்தியைப் பாராமல் ஸாபேக்ஷனாய் விரும்பிக் கைக்கொள்ளும்படி பண்ணுகை. ... ... (283—285)

286. ஸ்ரீவிதுரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது. 43

287. மடிதடவாத சோறும் சுருநாறுத பூவும் சுண்ணும்பு படாத சாந்துமிறே யிவர்கள் கொடுத்தது. 44

286, 7. விதுரரும் மாலாகாரரும் கூனியும் எப்படி கிஞ்சித்கரித்தார்களோ அப்படி கிஞ்சித்கரித்தால்தான் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறும். கண்ணபிரானுக்கு விதுரர் அன்னமளித்ததும், மாலாகாரர் புஷ்பம் ஸமர்ப்பித்ததும், கூனி சந்தனம் தந்ததும் அநந்ய ப்ரயோஜநமாகவிறே. ... ... (286, 7)

288. கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்க வேணும். 45

289. முன்பே நாலுதசை யுண்டு. 46

290. அதாவது ஜ்ஞாநதசையும் வரணதசையும் ப்ராப்திதசையும் ப்ராப்யாநுபவதசையும். 47

288—90. கைங்கர்யம் பண்ணுகிற ஸமயத்தில் ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறச் செய்துகொள்வது போலவே கைங்கர்யத்துக்கு முந்தின நிலைமைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்கிக்கொள்ளவேணும். கைங்கர்ய நிலைமைக்கு முன்னே எத்தனை நிலைமைகளுண்டென்னில்; ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஞானம் பிறந்து செல்லுகையாகிற ஜ்ஞாநதசை, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனைத் தனக்கு உபாயமாக வரிப்பதாகிற வரணதசை, ஸம்ஸாரத் தொல்லைகளை விட்டொழிந்து அவன் திருவடிகளை யடைதலாகிற ப்ராப்திதசை, அவனைக்கிட்டி அநுபவித்தலாகிற ப்ராப்யாநுபவதசை என்பன நான்கு தசைகளுண்டு. இந்த நாலு தசைகளுமுண்டானபிறகு பரம புருஷார்த்தமான கைங்கர்ய தசையுண்டாகும். ... ... (288—90)

291. ஜ்ஞாதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும்; வரணதசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்திதசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்யாநுபவதசையி லபிநிவேசத்தை முன்னிடும். 48

291. கீழ்ச்சொன்ன நான்கு தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்கும் விதமேதென்னில், முதலதான ஜ்ஞாநதசையில், ஆசார்யன் மேன்மேலும் தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணும்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கவேணும்; ஸித்தோபாய ஸ்வீகார தசையில் "நோற்ற நோன்பிலேன்", "நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை அநுஸந்திக்க வேணும்; மூன்ருவதான ப்ராப்தி தசையில், பெற்றபோது பெறுகிறேமென்றிராதே 'கூவிக்கொள்ளுங் காலமின்னங் குறுகாதோ' (திருவா. 6, 9, 9) இத்யாதிப்படியே துடிப்பைத் தெரிவிக்கவேணும்; நான்காவதான அநுபவதசையில், பெருவிடாயனுக்குக் குடித்த தண்ணீர் ஆராதாப்போலே அனுபவித்தவளவில் த்ருப்தி பிறவாமல் மேன்மேலும் தனக்கு விளைந்து செல்லுகிற அநுபவ ஆசையை வெளியிடவேணும். ஆக இப்படிச் செய்வதே அந்தந்த தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுவித்தலாம். (291)

292. அஜ்ஞாநம் போவது ஆசார்யஜ்ஞாநத்தாலே, அபூர்த்திபோவதுஈச்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்திபோவது அருளாலே; அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே. 49

292. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை விஜ்ஞாபித்தால் ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தால் அந்த அஜ்ஞானம் அகன்றுவிடும். ஸித்தோபாய வரணதசையில் தன்னிடத்தில் ஒரு கைம்முதலுமில்லாமையை விஜ்ஞாபித்தால், ஒரு கைம்முதலையும் எதிர்பாராமல் காரியஞ் செய்யுமவனை எம்பெருமானுடைய ஸஹகாரி நிரபேக்ஷத்வமாகிற பூர்த்தியாலே அந்த ஆகிஞ்

சந்யம் அற்றுப்போம். ப்ராப்தி தசையில் காலவிளம்பம் பொறுக்கமாட்டாத ஆர்த்தியை விஜ்ஞாபித்தால் ஆர்த்தியைக்கண்டு எழும் அவனது க்ருபையாலே அந்த ஆர்த்தி தொலையும்; அநுபவ தசையில் அபிநிவேசத்தை வெளியிட்டால் அவ்வபிநிவேசம் மேன்மேலும் அநுபவத்தால் தீரும். ... ... (292)

293. அஜ்ஞானத்துக்கடி அபராதம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடி அலாபம், அபிநிவேசத்துக்கடி அழகு. 50

293. கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞாநம் முதலியன நான்கும் உண்டாவதற்குக் காரணம் யாதென்னில், அநாதிகாலமாக க்ருத்யங்களைச் செய்யாமையும் அக்ருத்யங்களைச் செய்கையுமாகிற அபராதம் அஜ்ஞானத்துக்கு மூலம், பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கக் கூடியதொன்றும் தன்னிடத்திலில்லாமையை வெளியிடுவதற்கு உறுப்பான அபூர்த்தியானது ஆகிஞ்சந்யத்துக்கு மூலம். ப்ராப்ய வஸ்துவை விரைவில் கிட்டப்பெறுமையாகிற அலாபமானது ஆர்த்திக்கு மூலம். அநுபவித்த வளவால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் ஆசைப்படப்பண்ணுகிற அவனுடைய வடிவழகானது அபிநிவேசத்துக்கு மூலம். ... ... (293)

294. ஆர்த்தியு மபிநிவேசமு மிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம். 51

294. இவற்றுள் ஆர்த்தியும் அபிநிவேசமும் இருக்கும் விதம் அர்ச்சிராதி கதியென்னும் ரஹஸ்யக்ரந்தத்திலே விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது அங்கங்கேகாண்க.

295. இவன்தனக்கு நாலுதசைபோலே நாலுகுணமுமுண்டு. 52

296. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும். 53

295, 6. இவ்வதிகாரிக்கு நாலு தசையுண்டென்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்டது போல நான்கு குணங்களுமுண்டு; அவை—ஜ்ஞாநம், அஜ்ஞாநம், சக்தி, அசக்தி என்பனவாம். ... ... (295, 6)

297. இதுதானவனுக்குமுண்டு. 54

297. இந்த நான்கு குணங்கள் எம்பெருமானுக்கு முண்டு. ... (297)

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம். சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம். அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம். 55

298. எம்பெருமானுக்குள்ள நான்கு குணங்களுக்கும் விஷயங்கள் எவை? இவ்வதிகாரிக்குள்ள நான்கு குணங்களுக்கும் விஷயங்கள் எவை? என்னில், கேண்மின்:—ஸர்வஜ்ஞனை எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம்—இவனுடைய அத்வேஷம் முதலிய குணம். அவனுடைய அஜ்ஞானத்துக்கு விஷயம் இவனுடைய அக்ருத்யகரணம் முதலிய தோஷம். அவனுடைய அகடித கடநா ஸாமர்த்தியமாகிற சக்திக்கு விஷயம்—இவனுடைய அநிஷ்டங்களையெல்லாம் போக்கி இஷ்டத்தைக் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணம், அவனுடைய அசக்திக்கு விஷயம்—தோஷங்களைக் கண்டு இவனைச் சீறிக் கைவிடுகை.

(அதாவது எம்பெருமான் இவனுடைய குணலேசத்தையே காண்பன்; தோஷங்களைக் காணமாட்டான்; இவனை ரக்ஷிப்பதிலேயே தனது சக்தியை விநியோகிப்பன்; இவனைச் சீறிக் கைவிடும் விஷயத்தில் அசக்தனாகவேயிருப்பன் என்றபடி.) (298)

299. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யதோஷம்; சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம்; அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம். 56

299. இனி சேதநனுடைய நான்கு குணங்களுக்கும் விஷயங்களாவன:— இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் ஆசார்யனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள்; இவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் ஆசார்யனுடைய சரீரதோஷங்கள். இவனுடைய சக்திக்கு விஷயம் ஆசார்யனுக்கு உகப்பாகச் செய்யும் கைங்கர்யம். அசக்திக்கு விஷயம் சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களான காரியங்களைச் செய்தல். (ஆசார்யனுடைய குணங்களையே இவன் அறியவேண்டுமென்றும், தோஷங்களை ஒருகாலும் அறியலாகாதென்றும், ஆசார்ய கைங்கர்யத்திலேயே தன்னுடைய சக்தியை உபயோகிக்க வேணுமென்றும் நிஷித்தாநுஷ்டானங்களில் அசக்தனாயிருக்க வேணுமென்றும் சொன்னபடி.) ... ... (299)

300. நிஷித்தாநுஷ்டாநம் நாலுபடியாயிருக்கும் 57

301. அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும். 58

300, 1. அக்ருத்யகரணம், பகவதபசாரம், பாகவதாபசாரம், அஸஹ்யாபசாரம் என நிஷித்தம் நான்கு விதம். ... . (300, 1)

302. அக்ருத்யகரணமாவது—பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதார பரிக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் அஸத்ய கதநம் அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் தொடக்கமானவை. 59

303. பகவதபசாரமாவது—தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும் ராமக்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும், வர்ணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிரூபணமும் ஆத்மாபஹாரமும் பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் தொடக்கமானவை. 60

304. பகவத்த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும் அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவும் அயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும் பகவானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும். 61

305. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும் விரோதம். 62

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷயமென்ருல் அஸஹமாநனாயிருக்கையும் ஆசார்யாபசாரமும் தத்பக்தாபசாரமும். 63

302—6. பிராணிகளைப் பீடித்தல், அயோக்யர்களைத் துதித்தல், பரஸ்த்ரீகளைப் பரிக்ரஹித்தல், பிறர் பொருளைக் களவு செய்தல், பொய் சொல்லுதல், பக்ஷிக்கத் தகாதவற்றை பக்ஷித்தல் முதலியன அக்ருத்யகரணமாம், எம்பெரு

மானே தேவதாந்தரங்களோடு துல்யமாக நினைப்பது, ராமக்ருஷ்ணுதி அவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயத்வபுத்தி பண்ணுதல், வர்ணுச்ரமங்களுக்குத் தகாத விதமாக எம்பெருமானுக்கு உபசாரங்கள் பண்ணுதல், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநத்ரவ்யத்தை ஆராய்ந்து இகழ்தல், ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய புத்தியுடைமை. எம்பெருமானுடைய அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கு அர்ஹமானவற்றை அபஹரித்தல் முதலியன பகவதபசாரமாம். பகவானுடைய த்ரவ்யத்தைத்தானே நேரில் அபஹரிப்பதும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்குத் துணையாயிருப்பதும், அவர்களிடமிருந்து சிலவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதும், எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்துவதும், அஹங்காரமடியாகவும் அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணுகிற விரோதம் பாகவதாபசாரமாம். பகவத் விஷயம் பாகவத விஷயமென்றால் ஒரு காரணமுமின்றியே பொருமை கொண்டிருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கல் அபசாரப்படுகையும், ஆசார்யபக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளிடத்தில் அஸூயை கொண்டிருக்கையும் முதலானவை அஸஹ்யாபசாரமாம். ... ... (302—6)

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய் உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும். 64

307. ஆகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட அபசாரங்களெல்லாம் மேன்மேலும் ஒன்றைவிட ஒன்று க்ரூரங்களுமாய், இவ்வாத்மாவினுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு மேன்மேலும் க்ருஷிபண்ணுகிற எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கும் அவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்கும் விலக்காயுமிருக்கும். .... (307)

308. தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாருடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம். 65

308. [இனி, ஸதாசார்ய லக்ஷணம் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம் இவ்விருவருடைய பரிமாற்றம் ஆகிய இவை நிருபிக்கப்படுகின்றன.] கீழே சொல்லப்பட்ட அதிகாரிலக்ஷணங்களெல்லாவற்றாலும் குறைவற்றிருக்கு மதிகாரியானவன், தன்னை வந்து பணிந்து நன்மை யுபதேசிக்கக் கேட்கும் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்குங் காலத்தில், உபதேசிக்கிற தன்னையும் உபதேச பாத்ரனை சிஷ்யனையும் உபதேசத்தின் பலனையும் விபரீதமாகக் கருதுவதானது கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட நிஷித்தங்களெல்லாவற்றிற்காட்டிலும் மிகவும் கொடிது ... ... (308)

309. தன்னை மாருடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாருடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. பலத்தை மாருடி நினைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையும் சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும், பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹவாஸத்தையும் பலமாக நினைக்கை. 66

309. தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலனையும் விபரீதமாகக் கருதுகையாவது என்னென்னில், உபதேசிக்கும்போது ஸாக்ஷாத் தன்னுடைய ஆசார்யனே உபதேசிப்பதாகவும் தான் ஸ்வாசார்யனுக்குக் கரணபூதனாகவும் நினைத்துக் கொண்டு உபதேசிக்கவேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாமல் தன்னையே இவனுக்கு ஆசார்யனென்று நினைப்பதானது தன்னை மாருடி நினைக்கையாம். இப்போது

உபதேசங் கேட்கிற இவனையும் தன்னைப்போலவே ஸ்வாசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக நினைக்கவேண்டியிருக்க அப்படி நினையாமல் தனக்கே சிஷ்யனென்று நினைப்பதானது சிஷ்யனை மாறுடி நினைக்கையாம். உபதேசம் பண்ணுமளவில் இவ்வாத்மா திருந்தி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளாகவேணுமென்னுமிதுவே பலமாக உபதேசிக்கவேண்டியிருக்க அந்தப் பலனைக் கருதி உபதேசியாமல், இவனால் நேரக்கூடிய த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையாவது, இவன் ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டு உஜ்ஜீவித்துப்போவன் என்பதையாவது, ஓராத்மாவைத் திருத்துவதானது நந்தவனமமைத்தல் முதலியனபோலே பகவத் கைங்கர்யமாகுமென்றுவது, நமக்கு ஸஹவாஸத்துக்கு உபயுக்தனாவனென்றுவது கருதி உபதேசித்தல் பலனை மாறுடி நினைக்கையாம். (இதன் தெளிவை மேலே காண்க) ... ... (309)

310. நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; சேஷபூதனை சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்; ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவனம் ஸித்திக்கும்; ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும்; உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸத்திக்கும். 67

310. கருதக்கூடாதென்று கீழ் மறுத்த நான்கு பலன்களும் எவ்விதமாக ஸித்திக்குமென்னில், சுச்ரூஷை முதலிய த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநம் சிஷ்யனுடைய நினைவாலே ஸித்திக்கும்; எம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும். இவன் ஹிதோபதேசம் பண்ணி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே இது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ? என்றநுஸந்தித்திருக்கிற ஸ்வாசார்யனுடைய நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் சித்திக்கும். 'நெடுநாளாக அஹங்கார மமகாரங்களாலே கெட்டுப்போனவென்னை நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரித்துத் திருத்தி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகனன்றோ' என்கிற உபகார ஸ்மிருதியாலே சிஷ்யனானவன் ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியமாட்டாமல் கூடி நடக்கையால் தத்ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்கும். ... 310

311. ஸாக்ஷாத்பலமும் ஆசார்யத்வமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; தன் நினைவாலும் ஈச்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும். 68

311. உபதேசபாத்ரமான இந்த சிஷ்யன் திருந்தி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளாகுகையாகிற ஸாக்ஷாத்பலன் எப்படி ஸித்திக்குமென்னில், உபதேஷ்டாவான தான் விப்ரதிபத்தியொன்றுமில்லாமல் இதுவே பலமாக நினைத்து உபதேசிக்கவே அவன் அப்படி திருந்தி மங்களாசாஸநாதிகாரியாய் விடுவன். தன்னை ஆசார்யனாக நினைத்துக்கொள்ளக்கூடாதென்றால் பின்னை தனக்கு ஆசார்யத்வம் எப்படி ஸித்திக்குமென்னில், "இப்படி தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலனையும் மாறுடி நினையாமல் உள்ளபடி அநுஸந்தித்து உபதேசிக்கும் பரிபாகமுடையனான இவன் இவனுக்கு ஆசார்யன்" என்று எம்பெருமான் நினைப்பிட்டருளுகையாலே அந்த ஈச்வரன் நினைவாலே இவனுக்கு ஆசார்யத்வமுண்டாகும். ... ... (311)

312. இப்படி யொழிய உபதேசிக்கில் இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை. 69

312. இப்படியல்லாமல், க்ரூர நிஷித்தமாக அடியிற்சொன்ன விபரீத வுணர்ச்சியோடே உபதேசித்தால் உபதேசிப்பவனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை; உபதேச சுத்தி யில்லாமையாலே உபதேசம் கேட்பவனுக்கும் சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூப ஸித்தியில்லை. ... ... (312)

313. ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன்பக்கல் க்ருபையும் ஸ்வாசார்யன் பக்கல் பாரதந்த்ரியமும் வேணும். 70

313. ஆசார்யனுக்கு முக்கியமாக இரண்டு குணங்கள் வேண்டியவை; உஜ்ஜீவிக்க விரும்பி வந்துசேர்ந்த சிஷ்யன்மீது ஐயோவென்றிரங்கி அவன் உய்வதற்கான உபதேசங்களைப் பண்ணுகைக் குறுப்பான க்ருபையும், தன்னை உபதேசகர்த்தாவாக நினையாதே ஸ்வாசார்யனுக்குக் கரண பூதனுக அநுஸந்திப்பதற் கீடான ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ரியமும். ... ... (313)

314. க்ருபையாலே சிஷ்யன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்; பாரதந்த்ரியத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும். 71

314. இவ்விரண்டு குணங்களாலும் என்னபலிக்குமென்னில், சிஷ்ய விஷயத்திலுள்ள க்ருபையினுலே நாளுக்கு நாளும் அவன் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையினுலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும். ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ரியத்தாலே தன்ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும். ... ... (314)

315. நேரே ஆசார்யனென்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனை. 72

316. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரங்களுமான பகவன்மந்த்ரங்களை யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை. 73

317. பகவந் மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ரங்களென்கிறது பலத்வாரா. 74

318. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களென்கிறதும் அத்தாலே. 75

319. இதுதான் ஔபாதிகம். 76

320. சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே. 77

315-20. திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தை 'இது ஸம்ஸார நிவர்த்தகம்' என்னும் ப்ரதிபத்தியுடனே உபதேசிக்குமவனே ஸாக்ஷாதாசார்ய னெனப்படுவன். ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்குமவையாய் க்ஷுத்ரங்களுமாயிருந்துள்ள இதரமந்த்ரங்களை உபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லை. க்ஷுத்ர தேவதைகளின் மந்த்ரங்களையன்றோ க்ஷுத்ரமந்த்ர மென்னலாம், பகவந்மந்த்ரங்களை க்ஷுத்ர மென்னலாமோ வென்னில், அர்த்தம் காமம் ஸந்தாநம் கல்வி முதலிய க்ஷுத்ர பலன்களைத் தருமவையென்னுங் காரணத்தாலே க்ஷுத்ரமந்த்ர மென்கிறதத்தனை. க்ஷுத்ர பலன்களைக் கொடுக்குமவை யென்பதுபற்றியே ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்குமவை யென்றதும். ஆனல் பகவந்மந்த்ரங்களுக்கு க்ஷுத்ரபல ப்ரதத்வம் இயற்கையாகவுள்ளதன்று; பகவந்மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷ ப்ரதாந சக்தியு முண்டு; இருந்தாலும் ப்ரக்ருதி வச்யனை சேதனனுடைய க்ஷுத்ரபல ருசியாலே

அவற்றுக்கு க்ஷுத்ரபலப்ரதத்வம் வருகையாலே இது ஔபாதிகம். ஐச்வர்ய காமர்க்கு கோபால மந்த்ராதிகளும், புத்ர காமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும், வித்யா காமர்க்கு ஹயக்ரீவ மந்த்ராதிகளும், விஜய காமர்க்கு ஸுதர்சந நாரஸிம்ஹாதி மந்த்ரங்களும் இப்படி நியமேந க்ஷுத்ரபலன்களையே கொடுத்துக்கொண்டு வருவதானது சேதநருடைய ருசிக்கீடாக "இன்ன மந்த்ரங்கள் இன்ன பலன்களைத் தரக்கடவன" என்று எம்பெருமான் நியதமாகக் கல்பித்து வைக்கையினுலிறே. அதுதான் சேதநருடைய ருசிக்குத் தகுதியாகக் கல்பித்ததாகையாலே அவற்றுக்கு அவை ஸ்வாபாவிகமல்லவென்றும் ஔபாதிகமென்றும் சொல்லக் குறையில்லை. *

[இனி ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது]

321. சிஷ்யனென்பது ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும் பலஸாதந சுச்ரூஷையும், ஆர்த்தியும், ஆதரமும் அநஸூயையும் உடையவனே. 78

321. ஐச்வர்யம் கைவல்யம் முதலிய இதர பலன்களில் வெறுப்பும், பேற்றுக்கு உபாயமானவற்றைக் கேட்க விருப்பமும் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் நின்றும் கடுகப் போகப் பெறுமையாலான ஆர்த்தியும் ஆசார்யனிடத்தில் அளவு கடந்த ஆதரமும், பிறர் மினுக்கம் பொறுமையில்லாமையுமுடையவன் சிஷ்யனெனப்படுவான். .... (321)

322. மந்த்ரமும் தேவதையும் பலமும் பலாநுபந்திகளும் பலஸாதநமும் ஐஹிகபோகமுமெல்லா மாசார்யனே யென்று நினைக்கக்கடவன். 79

322. இப்படிப்பட்ட சிஷ்யனானவன் ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் எப்படிப் பட்ட ப்ரதிபத்தியை வஹிக்க வேணுமென்னில், திருமந்த்ரம் அதனால் ப்ரதிபாதிக் கப்படுகிற தேவதை, அதனருளால் கிடைக்கக்கூடிய கைங்கர்யமாகிற பெரும் பேறு, அப்பேற்றை யநுஸரித்த அவித்யாதி நிவ்ருத்திபூர்வக ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப் பாவம் முதலியன, அப்பேற்றுக்கு ஸாதநமானவை, புத்ர தார க்ருஹ க்ஷேத்ராதி ரூபங்களான இஹலோக போகங்கள் ஆகிற இவையெல்லாம் நமக்கு ஆசார்யனே யென்று கொள்ளக்கடவன் .... (322)

323. "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரு மருளிச்செய்தார். 80

323. இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ச்லோகத்தா லருளிச்செய்தார். (323)

324. இதுக்கடி உபகார ஸ்ம்ருதி. 81

324. இப்படி எல்லாம் ஆசார்யனேயென்று அநுஸந்திப்பதற்கு மூலம் யாதெனில், நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்யஸூரிகளுடைய அநுபவத்துக்கு உரியனும்படி பண்ணின உபகார ஸ்ம்ருதி யேயாம். .... (324)

325. உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்தநில மீச்வரன்பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை. 82

325. உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடியும் முடிவெல்லையுமுண்டு; இச் சேதநன் முந்துற அநுஸந்திப்பது ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே அவ்வாசார்யன்பக்கல் நன்றிபாராட்டுதல் முதலடியாம்; ஆசார்யனுடையகௌரவம் நெஞ்சில் படப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக் கொண்டுவந்து சேர்த்த ஈச்வரன் பண்ணின க்ருஷிகளைப் பிறகு அநுஸந்திக்க நேருகையாலே எம்பெருமான் பக்கல் நன்றி பாராட்டுதல் முடிவெல்லையாகும். இத்தால்—பகவத் விஷயத்தை யுபகரித்த ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்க இழிந்தால் அவனுடைய வைபவம் நெஞ்சிலே பட்டுக் கனியக்கனிய, "இவ்வாசார்யனை நாம் பெற்றது எம்பெருமானாலேயன்றோ" என்று எம்பெருமானைப்பற்றின நன்றி பாராட்டுதலிலே சென்று தலைக்கட்டுமென்றதாயிற்று. .... (325)

[ஸதாசார்யனுடையவும் ஸச்சிஷ்யனுடையவும் பரிமாற்றமிருக்கும்படி என்னென்னில். அது சொல்லப்படுகிறது.]

326. சிஷ்யனு மாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக் கடவர்கள். 83

326. சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு ப்ரிய ஹிதங்களிரண்டையும் நடத்தக் கடவன்; அப்படியே ஆசார்யனும் சிஷ்யனுக்கு ப்ரிய ஹிதங்களிரண்டையும் நடத்தக் கடவன். ... ... (326)

327. சிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்; ஈச்வரனைக் கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறுடி நடத்தக்கடவன். 84

327. இருவரும் இரண்டையும் பரஸ்பரம் நடத்திக்கொள்ளுகிற க்ரமம் என்னென்னில், சிஷ்யனானவன் ஆசார்யனுக்கு ப்ரிய ஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில் தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக "ஆசார்யனுடைய முகமலர்த்தியே புருஷார்த்தம்" என்று நினைத்துத் தனது கிஞ்சித்காரம் முதலியவற்றாலே தான் ஆசார்யனுக்கு ஸர்வகாலமும் ப்ரியமானதை நடத்திவரக் கடவன்; மங்களா சாஸநபரனாகையாலே "இவ்விபூதி ஸ்வபாவத்தால் திருவுள்ளத்தில் ஒரு கலக்கமும் வாராதிருக்க வேணும்" என்றும், அப்படி ஏதேனும் ஒன்று வந்த காலத்தில் "இத்தைப் போக்கித் தந்தருளவேணும்" என்றும் ப்ரார்த்தித்து எம்பெருமானைக் கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன். ஆசார்யனானவன் சிஷ்யனுக்குத் தான் நேரில் ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன். (அதாவது) தான் ஹிதைகபரனாகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூபஹாநி வாராதபடி நியமித்து நல்வழியில் நடத்திக்கொண்டு போருகையாகிற ஹிதத்தைத் தான் நடத்தவேணும்; சரீர தாரணத்துக்கு வேண்டிய ஸாமக்ரிகளின் குறைவினால் சிஷ்யன் மிகவும் நலங்குமளவில் "இருந்த நாளைக்கு இவன் நலங்காமல் இவையுமவனுக்கு உண்டாம்படி திருவுள்ளம் பற்றியருள வேணும்" என்று ப்ரார்த்தித்து எம்பெருமானைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக் கடவனென்கை. ... ... (327)

328. சிஷ்யன் உகப்பிலே யூன்றிப்போரும்; ஆசார்ய னுஜ்ஜீவனத்திலே யூன்றிப்போரும். 85

328. இப்படி செய்து போருமிடத்தில் இருவர்க்கும் இரண்டும் துல்ய ப்ரதாநமாயிருக்குமோ வென்னில், இல்லை; சிஷ்யன் சேஷபூதனாகையாலே சேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே ஊற்றமாயிருக்கக் கடவன்; ஆசார்யன் பரம க்ருபாளுவாகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனைவிவன் ஸம்ஸாரக் கடலில் நின்றுங் கரையேறி உஜ்ஜீவிப்பதிலே ஊற்றமாயிருக்கக் கடவன். ஆகையாலே சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமாம். ... (328)

329. ஆகையால் சிஷ்யனுசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக்கு இலக்காகை யொழிய ரோஷத்துக் கிலக்காகைக் கவகாசமில்லை. 86

329. சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய உகப்பிலேயே ஊன்றியிருக்க வேண்டியவனை பின்பு இவன் அவ்வாசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாயிருப்பதொழிய அநிஷ்டங்களைச்செய்து நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாயிருக்க அவகாசமேயில்லை. (329)

330. நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அது ஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்குமுபாதேயம். 87

330. பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தோடே யிருக்கிறவிவனுக்கு எப்போதும் ஒரே தன்மையாக இருக்க முடியுமோ? ஏதேனும் கலக்கங்களுண்டாகாதோ? அது காரணமாக நிக்ரஹிக்கப்பெறவும் நேரிடுமன்றோ? என்னில், அப்படி நிக்ரஹிக்க நேர்ந்தால் அந்த நிக்ரஹம் இரண்டு தலைக்கும் உபாதேயமாகும்; ஏனென்னில், சிஷ்யன் அநிஷ்டங்களைச் செய்து ஆசார்ய நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனை இவனை நல்வழிப்படுத்துகைக்கு உறுப்பாய்க்கொண்டு ஹிதரூபமாயிருக்குமதாகையாலே "இப்படி நம்மை நிக்ரஹிக்க நேர்ந்ததே!" என்று சிஷ்யனும் வருந்தவேண்டாமல் "இவனை இப்படி நிக்ரஹிக்க நேர்ந்ததே!" என்று ஆசார்யனும் வருந்தவேண்டாமல், இது மேன்மேலும் நன்மைக்குத்தானே உறுப்பாவதென்று கொண்டிருக்க ப்ராப்தம். ... . (330)

331. சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம். 88

331. நிக்ரஹம் இப்படி உபாதேயமாகில் நிக்ரஹத்தின் காரணமான அபராதமும் உபாதேயமாகாதோவென்னில், ஆகாது. தன்னுடைய ப்ரமாதத்தால் நிக்ரஹமுண்டானுல் அதை வெறுக்காதிருக்கவேணுமென்று சொல்லிற்றத்தனை யொழிய, மறுபடியும் அந்த நிக்ரஹத்துக்குக் காரணமான அபராதத்தைச் செய்தல் வேண்டுமென்றதன்று. நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யமேயாம். ... . (331)

332. நிக்ரஹந்தான் பகவந் நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்க்கதம். 89

332. ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபமாகப்பண்ணுகிற நிக்ரஹமானது தன்னுடைய விரோதிகள் கழிவதற்குக் காரணமாகக் கூடியதாகையாலே "கொடிய வாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக் கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு" (பெரிய திருமொழி 5, 8, 3) என்னப்பட்ட பகவந்நிக்ரஹம் போலே இதுவும் புருஷார்த்த கோடியிலே உட்புகுந்து நிற்கும். ... . (332)

333. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன்; சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன். 90

333. [ஆசார்ய சிஷ்யர்களுக்கு ப்ரதாநக்ருத்யமாகக் கீழ்சொன்ன ஹிதகரண ப்ரியகரணங்களின் ஸ்வரூபம் இனி விவரிக்கப்படுகிறது.] ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தை எவ்விதத்திலும் பழுதுபடாதபடி நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவன்; சிஷ்யன் ஸ்வாசார்யனுடைய திருமேனியை உசித கைங்கர்யங்களாலே நோக்கிக்கொண்டு போரக்கடவன். ... . (333)

334. இரண்டுமிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய் பகவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும். 91

334. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும், சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய திருமேனியைப் பேணுகையுமாகிற இரண்டும் இருவர்க்கும் ஸ்வரூபமாயிருப்பதோடு பகவத் கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்; (எப்படி பகவத்கைங்கர்யமாகிறதென்னில்:) எம்பெருமானுக்கு போக்யமாயிருக்கவேண்டிய (சிஷ்யனுகிற ஒரு ஆத்மாவினுடைய) ஸ்வரூபம் அப்படி போக்யமாக விநியோகப்படாமல் கிடந்தது; அது அப்படிப்பட்ட விநியோகத்துக்கு உரியதாம்படி திருந்துமாறு (ஆசார்யன்) பேணிக்கொண்டு போருகையானது பகவத் கைங்கர்யமாக ஆகுமன்றே. அப்படியே, "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" (திருவாய்மொழி 10-7-4) என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்குப் பரம போக்யமாயிருக்கிற ஆசார்ய விக்ரஹத்தை (சிஷ்யன்) பேணிக்கொண்டு போருகையானது பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே இதுவும் பகவத் கைங்கர்யமாயிருக்கும். .... (334)

335. ஆசார்யனுக்கு தேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி; சிஷ்யனுக்கு ஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி.

335. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணவேணுமென்றும் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணவேணுமென்றும் இப்படி ஒரு நியமம் பண்ணவேணுமோ? ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹ ரக்ஷணத்திலும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திலும் அந்வயமுண்டானுல் என்ன கெடுதி? என்னில், ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ரையில் தான் உபேக்ஷையாயிருக்க, சிஷ்யனைவன் "இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம்" என்று அதைப் பேணிக்கொண்டு போரவேணுமே தவிர, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தானே ரக்ஷிக்கையாகிறவிது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி. சிஷ்யன் தான் ஆசார்யனிடத்திலே ந்யஸ்தபரனுனபின்பு தன் ஸ்வரூபத்தை அவ்வாசார்யன் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போகக் கண்டிருக்கையொழிய தன் ஆத்ம ரக்ஷணத்தைத் தான் பண்ணத்தேடுவது சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி. ஆகையால் மறந்தும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணமும் ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹ ரக்ஷணமும் கர்த்தவ்யமன்று. ... (335)

336. ஆசார்ய னுத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் அஹங்காரம் விரோதி; சிஷ்யன் தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோதி. 93

336. ஆசார்யன் தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே சிஷ்யனுடைய ஆத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமளவில் "நான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன்" என்று அஹங்காரம் வஹிக்கலாகாது. அது ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ரியமாகிற தன்னதிகாரத்துக்கு விரோதி; சிஷ்யனனவன் பொருள் முதலியவற்ருலே ஆசார்யனுடைய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமளவில் "என்னுடைய திரவியங்களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன்" என்று மமகாரம் வஹிக்கலாகாது. அது "சரீரம் அர்த்தம் பிராணன் முதலியவையெல்லாம் ஆசார்யனுக்கு சேஷ பூதம்" என்றிருக்கக்கடவ தன் அதிகாரத்துக்கு விரோதி. .... (336)

337. ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன்; சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன்வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன். 94

337. "சரீரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸத் குருப்யோ நிவேதயேத்" [சரீரத்தையும் பொருளையும் பிராணனையும் ஸதாசார்யனிடத்தில் ஒப்பிக்க வேண்டியது] என்கிறபடியே சிஷ்யனுடைய ஸர்வஸ்வமும் அடியிலேயே தனக்கு ஸமர்ப்பிதமாகையாலே, ஸ்வதேஹ ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக அவன் காலோசிதமாய்க் கிஞ்சித்கரிக்குமவற்றை அவனுடையதென்னும் நினைவின்றியே தன்னுடையதென்றே வாங்கி விநியோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியவன் ஆசார்யன். தனக்கு ஓர் உடைமையின்றியே எல்லாம் ஆசார்ய சேஷமாகையாலே ஸ்வதேஹ ரக்ஷணத்துக்காகத் தான் விநியோகப்படுத்திக் கொள்ளுமவற்றை ஆசார்யனுடைமை என்கிற ப்ரதிபத்தியோடே விநியோகங் கொள்ளவேண்டியவன் சிஷ்யன். ... . (337)

338. ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கொள்ளக் கடவனல்லன். சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கொடுக்கக் கடவனல்லன்.

338. சிஷயன் தன்னுடையதாக அபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை ஆசார்யன் அங்கீகரிக்கலாகாது. சிஷ்யன் "ஸ்வகீயம்" என்று அபிமாநித்திருக்கும் வஸ்து விஷத்தோடொக்குமாகையாலே அப்படிப்பட்ட வஸ்துவை ஆசார்யனுக்கு இடுவது விஷமிடுவது போலாகுமாதலால் அஹங்காரமமகாரமாகிற விஷந்தீண்டின வஸ்துவை சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கக் கடவனல்லன். .... (338)

339. கொள்வில் மிடியனும், கொடுக்கில் கள்ளனும். 96

340. கொள் கொடையுண்டாகில் ஸம்பந்தம் குலையும். 97

339, 40. சிஷ்யன் தன்னுடையதாக அபிமாநித்திருக்கும் பொருளை ஆசார்யன் ஸ்வீகரித்தால், "எம்பெருமான் யோகக்ஷேம நிர்வாஹகனுயிருக்கும் போது நமக்கு என்னகுறை?" என்றிருக்கும் பூர்ணனை தான் தேஹ யாத்திரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்ரனுய்விடுவன். சிஷ்யன் என்னுடையதென்று புத்தி பண்ணி ஒன்றை ஆசார்யனுக்குக் கொடுத்தால், ஏற்கெனவே ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதான பொருளிலே மமகாரம் பாராட்டினபடியாலே ஆசார்ய

னுடைய ஸொத்தைக் களவாடின பாபியாய்விடுவன். இப்படி முறைகேடான கொள்கொடை யுண்டானபோது சிஷ்யாசார்யத்வரூப ஸம்பந்தமும் குலைந்துபோம்.

341. இவன் மிடியனுகையாலே கொடான், அவன் பூர்ணனுகையாலே கொள்ளான்,

341. சிஷ்யனனவிவன் "எல்லாம் ஆசார்யனுடையது; நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கக் கூடியது ஒன்றுமில்லை" என்றிருக்கும் அகிஞ்சநனுகையாலே "ஆசார்யனுக்கு நாம் ஒன்றை ஸமர்ப்பிக்கிறோம்" என்கிற எண்ணத்துடன் ஒன்றும் கொடுக்கமாட்டான். ஆசார்யனனவன் "எம்பெருமான் ஸகல யோகக்ஷேம துரந்தரனுய்க்கொண்டு நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினி என்ன குறையுண்டு" என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனுகையாலே சிஷ்யனுடைய மமகார துஷ்டமானவை யொன்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான். .... (341)

342. அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.
இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது. 99

342. சிஷ்யனுடைய மமகார துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக்குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்ய ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; சிஷ்யனனவிவனுக்கு ஸ்வகீயமென்னும் புத்தியோடே ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்யதையில்லாத ஆகிஞ்சந்யத்தாலே சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது. .... (342)

343. ஆனல் சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோவென்னில். 100

344. ஆசார்யன் நினைவாலே யுண்டு. 101

345. அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள். 102

343—5. இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை யில்லையாகிலும் நன்றியறிவுள்ள சிஷ்யன் மஹோபகாரகனை ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லையோவென்னில், ஸ்வரூபஜ்ஞனை சிஷ்யனுடைய நினைவால் ஒருகாலுமொன்றுமில்லை; தன்னுடைய க்ருஷி பலித்ததென்று மகிழும் ஆசார்யனுடைய நினைவாலே யுண்டு. அது ஏதென்னில், ஸ்வரூப யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநமும் அதற்கேற்ற உபாயாத்யவஸாயமும் உபேயப்ரேமமும், இவை மூன்றுக்கும் தகுதியான நல்லநுஷ்டாநமுமாம் .... (343—5)

346. ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது பகவத் த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும் பகவத்போஜநத்தை விலக்குகையும் குருமந்த்ர தேவதா பரிபவமும். 103

347. பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்த்ரியமும் அந்ய சேஷத்வமும்; பகவத்போஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை.

348. அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம். குரு பரிபவமாவது கேட்டவர்த்தத்தின்படி யனுஷ்டியாதொழிகையும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையும்; மந்த்ர பரிபவமாவது அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியும் விபரீதார்த்த ப்ரதிபத்தியும்; தேவதாபரிபவமாவது கரணத்ரயத்தையும் அப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரணவமாக்கதொழிகையும். 105

346—8 ஆசார்யனுடைய திருவுள்ள வுகப்புக்காக சிஷ்யன் **தவிரவேண்டுவது**—பகவானுடைய த்ரவ்யத்தை அபஹரிக்கையும், பகவானுடைய போஜனத்தை விலக்குகையும், குரு மந்த்ர தேவதா பரிபவமும். பகவானுடைய த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையாவது—ஸ்வதந்த்ரனு யிருக்கையும் அந்ய சேஷப்பட்டிருக்கையும். **பகவானுடைய** போஜநத்தை விலக்குகையாவது—ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் எம்பெருமானுக்கு தாரகமாயிருக்கையாலே அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு இடமில்லாதபடி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே தான் முயலுகை. ஸர்வரக்ஷகனை அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் **ப்ரபந்நபரித்ராண** மென்னும் ரஹஸ்யத்திலே சொல்லப்பட்டுள்ளது கண்டுகொள்க. குரு பரிபவமாவது—குருவின்பக்கல் கேட்ட அர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியாதிருப்பதும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிப்பதுமாம். மந்த்ர பரிபவமாவது—உபதேசித்த அர்த்தத்தை மறந்துபோவதும், விபரீதமான அர்த்தங் கொள்ளுதலுமாம். தேவதா பரிபவமாவது—மன மொழி மெய்களை இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும் பகவத் விஷயத்தில் ப்ரணவமாக்காதிருப்பதுமாம். .... (345—8)

349. இவனுக்கு சரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் "என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று உபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும். 106

349 இவ்வதிகாரிக்கு ஆயுள் உள்ளவரையில் மஹோபகாரகனை **ஆசார்யன் பக்கலில்** "என்னுடைய தீய மநஸ்ஸைப் போக்கினுய்; அநந்ய ப்ரயோஜநமாக அநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணும் மநஸ்ஸைத் தந்தாய்" என்று நன்றியறிவு நடந்து தீரவேணும். .... (349)

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கை. 107

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஏதென்னில், தன்னுடைய குணங்களையும் பகவத் பாகவத தோஷங்களையும் நினைக்கையாம். சமதமாதி ஆத்மகுணங்கள் தனக்கு உண்டானாலும் 'நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்" என்று தன் வெறுமையை அநுஸந்திக்க வேண்டியிருக்க, "இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதுண்டு" என்று தனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் பெருமையாக நினைப்பதும் தீமை; ராம க்ருஷ்ணாதி யவதாரங்களி லெம்பெருமானிடத்திலும் பாகவதர்களிடத்திலும் மேலெழுந்தவாரியாகத் தோற்றும் தோஷங்களை நினைப்பதும் தீமை. ... (350)

351. தோஷம் நினையாதொழிகிறது குணம்போலேயுண்டாயிருக்கவன்று, இல்லாமையாலே. 108

351. ஆனுல், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க அதை நினைக்கக் கூடாதென்கிருப்போலே, பகவத் பாகவத விஷயங்களிலும் சில தோஷமுண்டாயிருக்க அதை நினைக்கக் கூடாதென்கிறதோ வென்னில், தோஷம் நினைக்கக் கூடாதென்றது—முதலிலே இவ்விஷயங்களில் தோஷமேயில்லாமையாலே. .... (351)

352. தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது பரதோஷமன்று, ஸ்வதோஷம். 109

352. இங்ஙனன்றியே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷமுண்டென்று நினைக்கில், அவர்கள் பக்கல் தனக்குத் தோற்றுகிற தோஷம் அவர்களுடைய தோஷமன்று, அதைக் காண்கிற தன்னுடைய தோஷமேயாம். ... (352)

353. ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்; 110
354. ஸ்வதோஷத்தாலும் பந்தத்தாலும். 111

353, 4. அசலிடத்திலுள்ளதாகத் தோற்றுகிறவது தன் தோஷமாக எப்படியாகுமென்னில்: கண்தோஷ முள்ளவனுக்கு இரண்டு சந்திரன் என்று தோற்றுவது போலவும், பித்த தோஷமுள்ளவனுக்குச் சங்கு மஞ்சள் நிறமாகத் தோற்றுவது போலவும் தோஷமற்ற விஷயங்களிலும் தோஷம் தோற்றும்படியான துர்வாஸநை யாகிற தன் தோஷத்தாலும், மக்களுடைய தோஷம் தாய்தந்தையருடையதாக ஆகிருப்போலே அவர்களுக்குண்டான தோஷம் தன்னதாம்படி அவர்களோடு தனக்குண்டான உறவின் கனத்தாலும். ... ... (353, 54)

355. ஸ்வதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும் 112

355. இரண்டு சந்திரனென்று காண்கைக்கு ஹேதுவான கண்தோஷ மில்லாதபோது ஒரு சந்திரனே தோற்றுவதுபோல, பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் காண்கைக் கடியான தன் மனக்குற்றமில்லாதபோது அவர்களிடத்தில் குணாநுஸந்தாநமே நடக்கும். [அது நடவாவிடில் ஸ்வதோஷமுண்டென்று கொள்க.] ... . (355)

356. நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமே தோஷமாம். 113

356. குணாநுஸந்தானம் நடவாவிடில் தோஷாநுஸந்தாநமேயன்றோ நடப்பது; அந்த தோஷ ஜ்ஞாநந்தானே இவனுக்கு பகவந்நிக்ரஹ ஹேதுவான தோஷமாம். .... (356)

357. இதுதனக்கு அவஸரமில்லை. 114

358. ஸ்வதோஷத்துக்கும் பகவத் பாகவத குணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே. 115

357, 58. இதெல்லாம் சொல்லவேண்டுவது இதற்கு அவகாசமுண்டானாலன்றோ; ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும் பகவத் பாகவத குணாநுஸந்தாநத்துக்குமே காலம் போருகையாலே பகவத் பாகவத தோஷ சிந்தநத்திற்கு அவஸரமே யில்லை. ... ... (357, 58)

359. ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக்கடவன். 116
360. அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம். 117
361. *இறைப்பொழுது மெண்ணோம்* என்கையாலே அதுதான் தோன்றுது. 118
362. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக. 119

359—62. ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தேஹாத்ம புத்தி முதலான தோஷங்களைக் கண்டால் அந்த தோஷங்களையிட்டு அவர்களை யிகழ்ந்து "இவர்களுக்கும் நமக்கும் என்ன சேர்த்தி" என்றிராமல் அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்று அநுஸந்தித்திருக்கக் கடவன்.

அதற்குக் காரணமேதென்னில், நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்த ஜ்ஞாநம். எல்லார்க்கும் ஈச்வரனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்குமவர்களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே தனக்கு அவர் ஜநீயரான ப்ரக்ருதி பந்துக்களுக்கு வந்த தோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமா போலே ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷமென்றே நினைக்கக் குறையில்லையாம். *மருவினிய தண்ணூர்ந்த கடன்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரை எண்ணுதேயிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணேமே* என்று "கேவலம் தேஹ போஷணுதிகளே போதுபோக்காயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினைக்க மாட்டோம்" என்கையாலே ஸம்ஸாரிகளின் தோஷம் இவ்வதிகாரிக்குத் தோன்றுவதற்கே வழியில்லை. ஆனுல். *சொன்னல் விரோதம்* ஒரு நாயகம்* *கொண்ட பெண்டிர் மக்கள்* இத்யாதிகளான திருவாய்மொழிகளிலே ஆழ்வார்க்குமுட்பட ஸம்ஸாரிகளின் குற்றம் தோன்றியிருக்கிறதே யென்னில், அந்த தோஷங்களில் நின்றும் அவர்களை விலக்குவதற்காகத் தோன்றினவத்தனை. ... **(359-62)**

363. பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள்குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப் போலே, தனக்குப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன். 120

363. ஏகாக்ஷி ஏககர்ணி முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளால் பத்துமாஸம் ஏகரீதியாக நலிவுபட்டிருந்த பிராட்டி, இவர்கள் அப்படி செய்த குற்றத்தை பகவானுன பெருமாளிடத்திலும் பாகவதனுன திருவடியிடத்திலும் அணுமாத்ரமும் அறிவியாதாப்போலே, தன் விஷயமாகப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் விஷயத்திலாவது பாகவத விஷயத்திலாவது மறந்தும் விண்ணப்பம் செய்யக்கடவனல்லன்.

364. அறிவிக்க வுரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்னுநின்றதிறே. 121

364. எம்பெருமான் *எதிர்சூழல் புக்கு* என்கிறபடியே தன்னுடைய சீல ஸௌலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரிகளைத் தப்பாமலகப்படுத்திக் கொள்ளுவதாக இவ்விபூதியில் வந்தவதரித்து இங்குள்ள ஸம்ஸாரிகளைச் சூழ்ந்துகொண்டு "எனக்கு நீங்கள் அடியாராக வேண்டும்" என்றபேக்ஷித்தவளவில் *த்வம் மே* என்ருல் *அஹம் மே* என்கிற ஸம்ஸாரிகள் வணங்காமுடித் தனத்தினுல் அநாதரவுகாட்டி அடியவர்களாக ஆகாவிட்டாலும் அதனுல் திருவுள்ளத்தில் சிறிதும் வருத்தங்கொள்ளாமல் "நாம் அபேக்ஷித்தபடியே இந்த ஸம்ஸாரிகளெல்லாரும் அடியவர்களாக ஆய்விட்ட பக்ஷத்தில் இந்த லீலாவிபூதி ஆளற்று அழிந்து போய்விடுமன்றே? இஃது அழியாதபடி நோக்குவதற்கு இவர்கள் அமைந்தார்கள்" என்று தேறி மகிழ்ந்தே செல்வன்; ஏகாந்தமான ஸங்கதிகளை யெல்லாம் கூசாமல் சொல்லுகைக்குரிய பிராட்டிமாரிடத்திலும் இப்பரிபவத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள

வாய் திறக்கமாட்டான்; "ஸம்ஸாரிகள் என்னை அலக்ஷியம் பண்ணிக் கைவிட்டார்கள்" என்று ஒருபோதும் சொல்லமாட்டான் என்று பெரியதிருவந்தாதியில் "சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால் தோன்றாது விட்டாலும் வாழ்ந்திடுவர் பின்னும் தம்வாய்திறவார்" என்ற பாசுரத்திற் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி எம்பெருமானுட்பட ஸம்ஸாரிகளின் தோஷங்களை ஸர்வஜ்ஞர்களான பிராட்டியிடத்திலும் நித்யஸூரிகளிடத்திலும் மறைப்பனென்றால், பின்னை என்சொல்லவேணும். (364)

365. குற்றம் செய்தவர்கள்பக்கல், பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும். 1 2

365. குற்றம் செய்தவர்கள் விஷயத்திலே (1) பொறுமையும் (2) க்ருபையும் (3) சிரிப்பும் (4) உகப்பும் (5) உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும். (அதாவது) (1) அவர்கள் செய்த குற்றத்திற்குத் தாம் ஒரு பதில் தீங்கு செய்யவாவது நெஞ்சிலே வருந்தி யிருக்கவாவது கூடாது. (2) "நாம் பொறுத்திருந்தாலும் இவர்களை எம்பெருமான் தகுந்தபடி தண்டிக்கப்போகிறானே, ஐயோ! இதுக்கு என்னபண்ணுவோம்" என்று இரங்கியிருக்கவேணும். (3) நம்முடைய பரலோக கதிக்கு இவர்களால் ஒரு கெடுதலும் செய்யமுடியாது, இஹலோக விரோதங்கள் ஏதாவது செய்யக்கூடும்; அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால் அதை ஒரு ஹாநியாக நினைத்து நாமும் தங்களைப்போல வருத்தப்படுவோமாக நினைத்திருக்கிறார்களே! இப்படியும் ஒரு மூடபுத்தி இவர்களுக்கு இருக்குமோ என்று சிரிக்கவேண்டும். (4) அவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களுக்கு இலக்கான ஸ்வசரீரத்தைத் தனக்கு சத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநி பண்ணும் த்ருஷ்ட பதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கவேண்டியவனாகையாலே, தன்னுடைய சத்ருவிஷயமாக ஒருவன் பரிபவங்கள் பண்ணும்போதும் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்கும்போதும் தான் உகக்குமாபோலே அவர்களிடத்தில் உகந்திருக்கவேணும். (5) "நம்முடைய தோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் நிலைமையிலே அவற்றை நமக்கு நினைப்பூட்டி இவர்கள் நமக்குப் பண்ணுமுபகாரம் என்னே!" என்று நன்றி பாராட்டவேணும். ... ... (365)

(ஸச்சிஷ்யலக்ஷண ப்ரகரணம் முற்றிற்று)

[இனி பகவந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணம்]

366. ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது. 123

366. [கீழ் 358.ஆம் ஸூத்ரத்தில்—ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும் பகவத் பாகவத குணாநுஸந்தாநத்துக்குமே காலம் பர்யாப்தமாய்ப் போகுமென்று சொல்லிற்று; அதில் பாகவத குணாநுஸந்தாநம் விவக்ஷிதாம்சத்துக்கு உபயுக்தமல்லாமையாலே அதைவிட்டு, அதுக்கு உபயுக்தமான ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநமும் பகவத் குணாநுஸந்தாநமுமாகிற இரண்டையு மங்கீகரித்துக்கொண்டு அவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜநம் இன்னதென்று சொல்லப்படுகிறது.] தன்னுடைய தோஷங்க

ளான அநாத்ம குணங்களையும் அவற்றுக்கு மூலமான அவித்யாதிகளையும் அநுஸந்திப்பதானது—“இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடில் என்ன செய்வோம்” என்கிற பயத்துக்கு ஹேதுவாம். எம்பெருமானுடைய தயை, க்ஷமை முதலிய குணங்களை அநுஸந்திப்பதானது கீழ்ச்சொன்ன பயம் கழிவதற்கு ஹேதுவாம், ... (366)

367. பயாபயங்களிரண்டும் மாறுடில் அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும். 124

367. கீழ்ச்சொன்னபடி யல்லாமல், “நெடுநாளாகவே கருமங்களை ஒரு வியாஜமாக்கி நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளினவனன்றோ இவன்; ஸ்வதந்த்ரனான இவன் இன்னமும் இப்படியே செய்தால் நாமென்ன செய்வது?” என்று ஈச்வரன் படியை நினைத்து பயப்படுகையும்; “முன்புபோலல்லாமல் நமக்கு இப்போது ஆத்ம குணங்களுண்டாகையால் பேறுதப்பாது” என்று தன் படியை நினைத்து பயம் கெடுகையுமாமளவில் தன்னுடைய அவிவேகமே வெளிப்படும். தான் தனக்கு நாசகனென்று பயப்படுகையும் ஈச்வரனே ரக்ஷகனென்று பயங் கெட்டிருக்கையுமன்றோ விவேகிக்ருத்யம். .... (367)

368. ஆனல் “நலிவானின்ன மெண்ணுகின்ருய்” “ஆற்றங்கரைவாழ் மரம் போலஞ்சுகின்றேன்” என்கிற பாசுரங்களுக்கு அடியேன்னென்னில்: 125

369. பந்தாநுஸந்தாநம். 126

370 ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாய் முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிக பந்துவாய் சக்தனுயிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தால் அப்படிச் சொல்லலாமிறே. 127

368—70. இப்படியானுல்; ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை நோக்கி *உண்ணிலாவிய ஐவரால் குமைதீற்றி என்னையுன்பாத பங்கயம் நண்ணிலா வகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்ருய் * (திருவாய் 7-1-1) என்றும், *மக்கள் தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்றின்னம் ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்* (திருமொழி 11-8-1) என்றும் எம்பெருமான்படி பயஹேதுவாக அருளிச் செய்ததற்குக் காரணமேதென்னில், லாப நஷ்டங்களிரண்டும் அவனாலே யென்ன லாம்படி நிருபாதிகரக்ஷகனை அவனோடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தை யநுஸந்திக்கவே இப்படி சொல்லிற்ருயிற்று. ஸம்பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே இப்படி தன்னுல் வருமவற்றை அவன் குறையாகச் சொல்லலாமோவென்னில், விளையாட்டுக்காகத் தெருவிலே ஓடித்திரிகிற குழந்தை அங்கேயிடறிக் கால்நொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து தனக்கு இத்துன்பம் வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து அவள் முதுகிலே குத்துவது வழக்கம்; அதுபோலே, ஒழிக்க ஒழியாத வுறவை யுடையவனுமாய், இச் சேதநனுடைய கருமத்தோடு ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற ஸகலமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே, கருமாநுகுணமாக ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களாலே இவன் படுகிற நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு ஸமர்த்தனுயிருக்கிற எம்பெருமான் நலிவுபட விட்டுவைத்து விலக்காதொழிந்தால் “அவன் இவற்றை யிட்டு நலிவிக்கிருன்” என்னலாமன்றோ. .... (370)

371. ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினளென்னக் கடவதிறே. 128

371. விலக்காத மாத்திரமே கொண்டு அவன் செய்தா னென்னலாமோ வென்னில், கிணற்றின் கரையிலே குழந்தை யிருப்பதைக்கண்ட மாதாவானவள் அப்போதே ஓடிச்சென்று கிணற்றங்கரையில் நின்றும் வாங்காவிட்டால் கிணற்றிலே குழந்தை விழுந்தவளவில் "தாய் அப்போதே சென்று எடுத்திருந்தால் குழந்தை விழுந்திருக்குமோ? கிணற்றங்கரையிலிருப்பை இவள் அநுமதி பண்ணியிருந்ததனு லன்றோ விழுந்தது; ஆனபின்பு இவளன்றோ தள்ளினுள்" என்றும் உலகம் சொல்லக்கடவதன்றோ. ... ... (371)

372. இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப் போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று. 129

372. ஆனுல், 'அப்ரதிஷித்தம் அநுமதம் பவதி' என்கிற நியாயத்தாலே விலக்காததுவே அநுமதி செய்ததாக முடிந்தபின்பு, இவன் இழப்பதற்கு அவனு டைய அனுமதிதான் ஹேதுவோ வென்னில், அன்று; ரக்ஷ்யபூதனை இவனு டைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷமாத்ரமாகையாலே பேற்றுக்கு எப்படி ஹேதுவன்றோ, அப்படியே ரக்ஷகனை எம்பெருமானுடைய ஸம்ஸார அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று; தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுரூபமான சாஸ்த்ர மர்யாதை ஜீவிப்பதற்காக "காலக்ரமத்தில் அங்கீகரிப்போம்" என்று இவனுடைய ருசியை எதிர்பார்த்திருக்கு மிருப்பாமத்தனை. .... (372)

373. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம். 130

373. இரண்டும் இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம். பரதந்த்ரனை இவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யத்வாநுமதியானது ஸ்வரூபத்திற்காட்டில் வேறுபட்டதன்று; ஸ்வதந்த்ர னை அவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்ய வஸ்துவை ரக்ஷிப்பதில் தன்னுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தகுதியாக நிர்வஹிப்பதற்கான ஸம்ஸாராநுமதியானது ஸ்வாதந் த்ரிய வேஷமாகையாலே ஸ்வரூபம் என்கை. ... (373)

374. இழவுக்கடி கர்மம்; பேற்றுக்கடி க்ருபை. 131

374. ஆனுல், லாபநஷ்டங்களுக்குக் காரணம் எவையென்னில், * முன் செய்த முழுவினை * என்னும்படி அநாதிகாலமாகத் திரட்டப்பட்ட இவனுடைய கருமமே பகவத் விஷயத்தை நெடுநாளாக இழப்பதற்கு ஹேது; இப்படி யிழந்து கிடந்தவிவன் அவ்விஷயத்தைப் பெறுகைக்கு ஹேது * விதிவாய்க்கின்று காப்பா ரார் * என்னும்படி இருகரையுமழியப் பெருகும் பகவத் க்ருபையாம். ... (374)

375. மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறுப்பாம். 132

375. லாபநஷ்டங்களுக்கு ஹேது இன்னவை யென்பதைக் கீழ்ச்சொன்ன படியே கொள்ளாமல், ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியமே இழவுக்கடி யென்றும், சேதநனுடைய ஸத்குணமே பேற்றுக்கு அடியென்றும் மாறுபாடாகக் கொண்டால், ஈச்வரன் கைவாங்குகையாலே அவன் திருவடிகளைப் பெறுமல் இழந்துபோவதற்கு உடலாய்விடும். ... . (375)

376. எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினுயென்கை எடாமைக்குறுப்பிறே. 133

376. ஊழ்வினையின் பயனுக ஆழ்ந்த கிணற்றில் விழ்ந்தவொருவனை அருகே நிற்பானெருவன் கருணையாலே எடுக்க நினைக்குமளவில், தான் கிணற்றில் விழுகிறபோது அவன் கூடவிருந்தானென்பது மாத்திரமே கொண்டு அவன்தன்னைத் தள்ளினுனுக நினைத்து "இக்கிணற்றில் என்னைத் தள்ளினவன் நீயேயன்றே" என்றுல் "நாம் செய்யாத காரியத்தை இவன் ஆரோபிக்கிருனே!" என்று சீற்றமுண்டாகி அவனைக் கிணற்றில் நின்றுமெடாமல் ஒதுங்கிப் போவதற்கு உறுப்பாவதுபோல், தன்னுடைய கருமத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்துகிடக்கிற தன்னை எடுக்க நினைக்கிற பரமக்ருபாளுவான ஈச்வரனைப் பார்த்து "இத்தனை காலமும் ஸம்ஸாரத்திலே என்னைத் தள்ளிவிட்டு வைத்தவன் நீயே" என்றுல் சீறிக் கைவாங்கிப் போவதற் குறுப்பாகும். [ஆகையாலே இழவுக்கு அடி ஈச்வர ஸ்வாதந்திரிய மென்று கொள்ளலாகாது.] ... ... (376)

377. சீற்றமுளவென்ற வநந்தரத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைத் தாமே யருளிச்செய்தாரிறே. 134

377. நாம் ஸம்ஸாரியாய் இழந்துபோவதற்குக் காரணம் ஈச்வர ஸ்வாதந்திரியமே என்று சொன்னுல் எம்பெருமானுக்குச் சீற்றம் பிறக்குமென்பது திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செயலாலும் ஸித்தம்; "இன்னம் மக்கள் தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல் என்று—ஆற்றங்கரைவாழ்மரம்போ லஞ்சுகின்றேன்" என்று முதலிலே சொல்லி, அதற்கு அடுத்தபடியாகவே •சீற்றமுள• என்று சொன்னுரிறே. [•மாற்றமுள• என்ற முதற்பாட்டிலே, ஈச்வரன் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிருனுகச் சொன்னதானது கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கிற ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் எடுக்கைக்கு இடம் பார்த்திருக்குமவனுடைய திருவுள்ளம் சீறுகைக்கு ஹேதுவென்பது •சீற்றமுள• என்கிற அடுத்த பாசுரத்தினலே தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.] ... . (377)

378. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னென்னில், அருளும் ஆர்த்தியும் அநந்யகதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும். 135

378. •சீற்றமுள• என்ற பின்பும் • ஆகிலும் செப்புவன் • என்று பின்னையும் அந்தவார்த்தையையே கூசாமல்சொன்னுரே; அஃது எப்படிகூடுமென்னில்; அவன்

சீற்றத்தை ஜீவிக்கவொட்டாத அவனுடைய க்ருபையும், சீற்றங்கண்டு அஞ்சி வாய்மூடி யிருக்கவொட்டாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸார ஆர்த்தியும், சீறித் தள்ளிலும் வேறு புகலில்லாமையாகிற அநந்யகதித்வமும் அப்படி சொல்லப்பண்ணும். .... (378)

379. சீறினும் காலைக்கட்டிக் கொள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே. 136

379. இப்படி அநந்யகதித்வம் முதலியவை உண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம்பிறக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்னில்; சீறித்தள்ளினாலுங்கூட அணுகிச்சென்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாளுவா யிருப்பானொருவன் விஷயத்திலே நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே – (379)

380. "க்ருபயா பர்யபாலயத்" "அரிசினத்தால்." 137

380. "ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம், வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்" என்ற ஸ்ரீராமாயண வசநத்தாலும் * அரிசினத்தா லீன்றதாய் அகற்றிடினும் மற்றவள் தன் அருள் நினைந்தேயழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே * என்ற குலசேகரப் பெருமாளருளிச் செயலாலும் "சீறினும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம்படியிருப்பவ னெம்பெருமான்' என்னுமிடம் ஸித்தம். (380)

ஸ்ரீவசநபூஷண தாத்பர்ய ஸாரத்தில் மூன்றாம் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீமல்லோககுரவே நமஃ

நான்காம் ப்ரகரணம்

381. த்ரிபாத் விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவா நிற்க, அது உண்டது உருக் காட்டாதே, தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்குமா போலே, ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய், இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே, இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குக் கரண களேபரங்களைக் கொடுத்து, அவற்றைக்கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து, கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்க ளென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே, அகவாயிலே அணைத்துக்கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்று விடாதே, ஸத்தையை நோக்கியுடன்கேடனாய், இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே, அநுமதி தானத்தைப்பண்ணி உதாஸீநரைப் போலேயிருந்து மீட்கைக் கிடம்பார்த்து, நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையும் காணாதே நெற்றியைக் கொத்திப் பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணா தொழிந்தால் அப்ராப்யமென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது; தனக்கேற இடம்பெற்ற வளவிலே, என்னூரைச் சொன்னாய் என்பேரைச்சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப் போலே சிலவற்றை யேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வாணியன் பொன்னை உரைகல்லிலே யுரைத்து மெழுகாலே யெடுத்து கால் கழஞ்சென்று திரட்டுமா போலே, ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறும், யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிக மென்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு தானே யவற்றை ஒன்றுபத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும். 1

381. [கீழ் 366-ஆம் ஸூத்திரத்தில் "பகவத் குணாநு ஸந்தாநம் அபய ஹேது" என்றதை விளக்குதற்காக ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ் ஜீவநத்துக்குப் பண்ணும் க்ருஷி பரம்பரை பேசப்படுகிறது] ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே எம்பெருமான் நித்யர்களோடும் முக்தர்களோடும் கூடிப் பரிபூர்ணாநுபவம் பெருநிற்கச்செய்தேயும் அதனால் அப்பெருமான் சிறிதும் மகிழாது, பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற ஒரு தகப்பனார் ஒரு மகன் மாத்திரம் தேசாந்தரத்திலிருக்க மற்ற எல்லாப் புத்திரர்களோடுங் கூடி வாழாநின்றாலும் அதனால் மகிழ்ச்சியடையாமல் தேசாந்தரத்திலுள்ள புத்திரனது பிரிவையே நினைத்துப் பரிதபித்திருக்குமாபோலே எம்பெருமானும் ஸம்ஸாரி களான அஸ்மதாதிகளின் பிரிவையே நினைத்துப் பரிதாபமுற்று நம் மோடே கலந்து பரிமாறுவதற்காகக் கரணகளேபரங்களை நமக்குத் தந்தருளி அவற்றைக்கொண்டு நாம் காரியம் செய்யும்படியான சக்தி விசேஷங்களையும் நமக்குக் கொடுத்து, மிகவும் அஹங்காரிகளான நம்மெதிரில் தான் பிரத்யக்ஷமாக வந்து நின்றால் நாம் பொறாமைகொண்டு ஆணையிட்டாகிலும் தன்னைத் துரத்தி விடுவோமென்றெண்ணி ஒருவர் கண்ணுக்குந் தோற்றாதபடி, உறங்குகிற குழந்தை

யைத் தாயானவள் முதுகிலே அணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே எம்பெருமான் ருனும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மை விடமாட்டாமல் அந்தர்யாமியாயிருந்து தொடர்ந்துகொண்டு நம்மை யொருகாலும் கைவிடாமல் ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு நமக்குத் துணையாய்ப் போருமளவில், நாம் கெட்ட காரியங்களிலே கைவைத்தோமாகில் நம்மைத் திருப்பமாட்டாமல் அநுமதிபண்ணி உதாஸீநரைப் போலேயிருந்து திருப்புகைக்கு இடம் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, நாம் செய்கிற தீமைகளிலே ஏதேனுமொரு தீமையாவது [1]நன்மையென்று பேரிடக் கூடியதாயிருக்குமோவென்று பார்த்துவந்து, அப்படிப்பட்ட தீமைகளைக் கண்டு பிடித்து "என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என்னடியாரை ரக்ஷித்தாய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்" என்றிப்படி சில ஸுக்ருதங்களை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு, தட்டானிடத்தில் யாரேனும் பரீக்ஷைக்குக் காட்டின பொன்னை அவன் உரைகல்லிலே உரைத்து ஒன்றும் சோராதபடி மெழுகாலே ஒத்தியெடுத்து நாள்வட்டத்திலே "கால் பொன்னாயிற்று, கழஞ்சு பொன்னாயிற்று" என்று திரட்டுமாபோலே சேதநருடைய ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறும் "விடாயைத் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்" என்றாற்போலே உண்டாக்குகிற †யாத்ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைத் தானே கல்பித்தும் அப்படி கல்பித்தவற்றை ஒன்றை அநேகமாக்கியும் நடத்திக்கொண்டு போருவன். .... (381)

382. லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்க மொழியக் காணலாம். 2

382. இப்படிப்பட்ட அஜ்ஞாத ஸுக்ருத மடியாக எம்பெருமான் அங்கீகரித்தருள்வதென்பது ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் லலிதா சரிதம் முதலியவற்றில் விரிவாகக் காணத்தகும். [அதாவது—விதர்ப்ப ராஜனுடைய பெண்ணும் காசி மன்னனுடைய மனைவியுமான லலிதை யென்பவள் தன் சக்களத்திகளான முந்நூறு ஸ்த்ரீகளிற் காட்டில் மிக்க அழகுடையவளாயும் கணவனை நன்கு வசப்படுத்திக் கொண்டவளாயும் இரவும் பகலும் பகவத் ஸந்நிதியில் திருவிளக்கெரிக்கை முதலிய கைங்கரியங்களில் ஊற்றமுற்றவளாயு மிருக்கிறபடியைக் கண்டு "உனக்கு மாத்திரம் இப்படிப்பட்ட அழகு முதலியவை வாய்த்திருப்பதற்கும் கைங்கர்ய ப்ராவண்ய முண்டாயிருப்பதற்கும் என்ன காரணம்?" என்று ஸபத்நிகள் கேட்க, அவள் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணத்தோடே பிறந்தவளாகையாலே சொல்லத்தொடங்கி, ஸௌவீர ராஜ புரோஹிதனான மைத்ரேயன் தேவியாற்றங்கரையிலே ஓரெம்பெருமான் ஸந்நிதியை நிருமித்து அங்கே நாள்தோறும் ஸகல கைங்கரியங்களையும் பண்ணிக்கொண்டிருந்து கார்த்திகை மாஸத்திலே அந்த எம்பெருமான் ஸந்நிதியி

---

† விஷயப்ரவணனாய் வேசிகளைப் பின்தொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்படுகை, வயலில் பட்டிமேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் துரத்திக்கொண்டு போகும்போது அது ஒரு கோவிலை ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக்கொண்டு ஓடுகிறவளவிலே அதை விடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே தானும் அக்கோவிலை வலஞ்செய்கை; (சிசுபாலாதிகளைப்போலே) நிந்தைசெய்வதற்காகவாவது திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலியன.

லேற்றின திருவிளக்கு அணையப்போகிறபோது அந்தக் கோயிலிலே ஒரு பெண்ணெலியாய்க் கொண்டிருந்த நான் அத்திருவிளக்கில் திரியைக் கவ்விக்கொண்டு போவதாக நினைத்துச் சென்று கவ்வினவளவிலே ஒரு பூனை கத்தின குரலைக்கேட்டு அஞ்சி நான் மரணமடைய, அப்போது பயத்தாலே நடுங்குகிற என் மூஞ்சியாலே அந்தத் திரி தூண்டப்பட்டு முன்புபோலே அத்திருவிளக்கு பளபளத்தெரிய, செத்துப்போன நான் விதர்ப்பராஜனுக்கு மகளாய் ஜந்மாந்தர ஸ்ம்ருதி முதலியவற்றோடே பிறந்தேனென்றும், அந்த அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தின் பலனை எனக்கு இவ்வேற்றங்களெல்லாமுண்டாயின வென்றும் சொல்லித் தலைக்கட்டினுள். ஸுவ்ரதோபாக்யாநம் முதலியவையும் இங்ஙனே பலவுண்டு.] .... (382)

383. அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளாதந்தானென்றிருப்பர்கள். 3

383. இங்ஙனே யாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸுக்ருதங்களை எம்பெருமான் தானே கல்பித்துக் காரியம் செய்து போருகையாகிய இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தின் வாசியறியாதவர்கள் இதை யநுஸந்தித்து ஈடுபடாமலிருப்பர்கள்; "இப்படி உபகரித்தருளுவதே!" என்று தலைசீய்த்து ஈடுபட வேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாமல், உபகரித்தானென்கிற மாத்திரத்தை அநுஸந்தித்து விடுவர்கள் அவிவேகிகள். (வாளா என்றது—நெஞ்சு ஊன்றுதே யென்றபடி.) ... (383)

384. ஜ்ஞானவான்கள் "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" "எந்நன்றிசெய்தேனே வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" "நடுவே வந்துய்யக்கொள்கின்ற நாதன்" "அறியாதன வறிவித்தவத்தா நீசெய்தன வடியேனறியேனே" "பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி யடிமை கொண்டாய்" "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றீடுபடாநிற்பர்கள். 4

384. இதன் வாசியறிந்தவர்கள் எங்ஙனே ஈடுபடுவர்களென்னில்; "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" (திருவாய் 10-8-9) "எந்நன்றி செய்தேனே வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" (திருவாய். 10-6-8) "நடுவே வந்து உய்யக் கொள்கின்ற நாதன்" (திருவாய். 1-7-5) "அறியாதன அறிவித்த அத்தா! நீ செய்தனவடியேனறியேனே" (திருவாய். 2-3-2) "பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்" (திருவாய். 5-3.3) "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்" (திருவாய் 2-7 8) "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" (திருவாய். 2-7-7) என்று ஈடுபடுவர்கள். ... ... (384)

385 பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த வளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

385. இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமாக வொரு ஐதிஹ்யமுமுண்டு; அதாவது—எம்பெருமானார் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பாட்டை ப்ரதீக்ஷித்துக் கொண்டு பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே, ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர், "கீழ்க்கழிந்த

காலமெல்லாம் ஆர்வாசலிலே யாருடைய புறப்பாட்டை எதிர்பார்த்திருந்தோமோ தெரியாது; இன்று ப்ராப்தசேஷியான பெருமாளுடையபுறப்பாட்டைப்ரதீக்ஷித்திருக்க என்னஸுக்ருதம் பண்ணினேமோ!'' என்று ப்ரஸங்கிக்க, அதன்மேலே ''நித்யஸம் ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு ஒருநாளிலே பகவத்விஷயத்தில் ருசி பிறப்பதற்கு ஏது காரணம்?'' என்று விசாரியாநிற்கச்செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்று சிலரும் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்று சிலரும் சொல்ல, அவ்வளவிலே அங்கிருந்த கிடாம்பிப் பெருமாள் ''நமக்கு பகவத் விஷயம் போலே ஸுக்ருத தேவரென்றும் ஒருவர் ஆச்ரயணீயருண்டோ?'' என்ன; பிள்ளை திருநறையூரரையர் ''ஸுக்ருதமென்று சொல்லுகிறதும் அந்த எம்பெருமானையே'' என்றாராம். இத்தால்—அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமுண்டாயிற்றாகிலும் அது புருஷார்த்த ஹேதுவன்று; அத்தை வ்யாஜ மாக்கி அங்கீகரிக்குமெம்பெருமானே புருஷார்த்த ஹேது என்றதாயிற்று. (385)

386. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக்கொண்டு கடாக்ஷியாநிற்கும். 6

386. ஆகக் கீழ்ச் சொன்னபடியே, ஸர்வ முக்திப்ரஸங்காதிகள் வாரா மைக்காக இச்சேதநன் அறியாமலே விளையுமவையான சில ஸுக்ருத விசேஷங் களையே எம்பெருமான் இவனை யங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணுவான். (386)

387. இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன்தன்னை முநலிலே அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது. 7

387. இப்படி அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு கடாக்ஷிக்குமளவில் அங்கீகாரம் ஸஹேதுகமாகாதோவென்னில்; ஆகாது. இந்த யாத்ருச்சிகம்முதலியஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக்குண்டாம்படி ஆதியிலே கரண களேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்தவன் எம்பெருமானுகையாலே, கடாக்ஷ ஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களும் அவனுடைய க்ருஷி பலமே யாம். [ஸ்ருஷ்டிப்பது சேதநருடைய கருமங்களுக்குத் தகுதியாகவன்றோவென்னில்; ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும், அவரவர்களுடைய கர்ம பரிபா கத்துக்குத் தகுந்தபடி வெவ்வேறு காலங்களிலே ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டியிருக்க, ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தது அநுக்ரஹ காரியமென்பர்.] (387)

388. அதுதன்னை நிரூபித்தால் இவன்தனக்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டாதபடியா யிருக்கும் 8

388. அசித்தோடு வாசியற்றுக் கிடக்கிற தசையிலே உஜ்ஜீவநத்துக்குக் கருவியான கரண களேபரங்களைப் பேரருளாலே அவன் தந்தபடியை அநுஸந்தித் தால் இவனுக்குத் தன் உஜ்ஜீவந விஷயத்தில் அவன் செய்தபடி பார்த்துக்கொண் டிருப்பது தவிர, தான் ஒரு முயற்சி பண்ணவேண்டாதபடியாயிருக்கும். (388)

389. பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரி முளைத்து பலபர்யந்தமாமாபோலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படி யாயிற்று பத்தியுழுவன் பழம் புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்த கட்டளை. 9

390. அவைதானெவை யென்றால்; 10

391. பூர்வக்ருத புண்யா புண்ய பலன்களை சிரகாலம் புஜித்து, உத்தரகாலத்தில் வாஸனை கொண்டு ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை யென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே, நாமார்? நாம் நின்ற நிலையேது? நமக்கினிமேல் போக்கடியேது? என்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு; அவையாதல் முன்பு சொன்னவையாதல். 11

389—91. [ஈச்வரஸ்ருஷ்டியாலிவனுக்கு விளையும் அங்கீகாரப் [1]பற்றுசுகள் யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்கள் மாத்திரமேயன்று; இன்னும் சிலவுண்டு.] புதிசாகத் தரிசு திருத்தினதல்லாமல் பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க் கொண்டு போருகிற க்ஷேத்திரத்தில் உழுவனவன் அதுக்கென்று ஒரு க்ருஷியும் பண்ணு திருந்தாலும் உதிர்ந்த தானியமே முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமா போலே, மேலே சொல்லப்புடுகிற நிரூபண விசேஷங்களோ கீழே சொன்ன யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களோ இச்சேதநர் பக்கலிலே தன்னடையே விளையும்படியாகவன்றோ [2]பத்தியுழுவன்* என்று சொல்லப்படுகிற ஈச்வரன் அநாதி ஸம்ஸாரத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்தி நடத்திப்போருவது. [நிரூபண விசேஷங்களாவன:—முன்பு செய்யப்பட்ட புண்ய பாபரூப கருமங்களினுடைய பலன்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங்காலம் அனுபவித்து, "இனிமேல் பூர்வகர்மவாஸனையினால் ஏதாவது புண்ய பாபரூப கருமங்களில் கைவைக்கலாகுமே யொழிய வேறில்லை" என்ன வேண்டும்படி கரும ஸம்பந்தமற்றுக் கருமபலாநுபவத்தினின்றும் கையொழிந்து நிற்குமளவிலே "நாம் தேஹமேயோ? தேஹத்திற் காட்டில் வேறுபட்டுள்ளோமோ? ஸ்வதந்த்ரரோ? பரதந்த்ரரோ? நாம் ஆர்? 'என்றும் "நாம் நசிக்கும்படி நின்றோமோ, பிழைக்கும்படி நின்றோமோ? நாம் நின்ற நிலை ஏது?" என்றும், "இப்படி நின்ற நமக்கு இனிமேல் ஈடேறுகைக் குறுப்பான போக்கடி ஏது?" என்றும் தன்னடையே உண்டாவன சில நிரூபண விசேஷங்கள்.] ... (389—91)

392 "யதாஹி மோக்ஷகா: பாந்தே" என்று தொடங்கி இத்துனுடைய க்ரமத்தை பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று. 12

392. இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகார க்ரமம் சாஸ்த்ரத்தில் எங்கே சொல்லிற்றென்னில் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரத்தில் அஹிர்ப்புத்நிய ஸம்ஹிதையில் "யதா ஹி மோக்ஷகா: பாந்தே பரிப்ரமுபேயுஷி, நிவ்ருத்த மோக்ஷஹேதோர்யோகாஸ் ததா ஸந்த உதாஸதே. அநுக்ரஹாத்மிகாயாஸ் து சக்தே: பாதக்ஷணே ததா, உதாஸதே ஸமீபூய கர்மணீ தே சுபாசுபே' இத்யாதிகளாலே சொல்லிற்று. [அதாவது—* நுண்ணுணர்வின் நீலார் கண்டத்தம்மான் * என்கிறபடியே ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது

1. பற்றுசு=வ்யாஜ ரூபமான ஹேது.

2. "பத்தியுழவன் பழம் புனத்து" என்பது நான்முகன் திருவந்தாதியில் 23-வது பாசுரம். ஸம்ஸாரமாகிற நிலத்திலே, பக்தியாகிற க்ருஷியைச் செய்பவனும் எம்பெருமான்.

ஸூக்ஷ்மதர்சியாயிருக்கும் ருத்ரனை ஸ்ரீ நாரதபகவான் சென்றநுவர்த்தித்துத் தன் ஸம்சயங்களெல்லாம் கேட்க; அப்போது அவன் நிர்ணயித்துக்கொண்டு வருகையில், பதினோராமத்யாயத்தில் இவன் பண்ணின ப்ரச்நத்துக்கு உத்தரமாக, ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ஹேதுவாக நிக்ரஹசக்தியென்றும் அநுக்ரஹ சக்தியென்றும் இரண்டுசக்திகள் ஸர்வேச்வரனுக்குண்டென்று சொல்லி, அதில் நிக்ரஹ சக்தியாலே ஜீவாத்மாவானவன் ஸ்வஸ்வரூபாதிகள் மறைந்து ஸம்ஸாரியாய் வருகிறானென்பதை விரிவாகச் சொல்லி, பிறகு அநுக்ரஹ சக்தியாலே ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் முக்தனாகிறபடியைச் சொல்லி வருமளவிலே, ["யதாஹி மோக்ஷக: பாந்தே" என்று தொடங்கி அத்யாய சேஷத்தாலே] வழிப்போக்கன் ஓரிடத்தில் மூட்டையை வைத்து மறைய நின்றவளவில், கள்ளர்கள்வந்து அந்த மூட்டையைக் கொள்ளை கொள்ள முயன்றபோது மூட்டைக்காரன் வந்து மூட்டையைக் கைப்பற்றினவளவில் அக்கள்ளர்கள் விலகி யொழிவது போல, எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹசக்தி இவன் பக்கலிலே வந்தவாறே, இவ்வாத்மாவைத் தன் வழியே இழுப்பதாக நின்ற புண்ய பாப கருமங்களிரண்டும் இவனை வந்து மேலிடாமல் விலகியொழியும்; அந்த அநுக்ரஹ சக்தி தன்பக்கல் வந்து சேர்ந்தபின் இச்சேதநன் மோக்ஷ ருசியுடையனாய் விவேகியாய் சாஸ்த்ரங்களிலூற்றமுடையனாய் ஸதாசார்யனைப் பணிந்து ஸத்தை பெறுமவனாய் அடைவிலே ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டுப் பரமபதத்தை யடைந்திடுவானென்று சொல்லித் தலைக்கட்டினான்.] ... . (392)

393. "வெறிதேயருள் செய்வர்" என்றிவ் வர்த்தத்தை ஸ்பஷ்டமாக அருளிச்செய்தாரிறே. 13

394. "செய்வார்கட்கு" என்று அருளுக்கு ஹேதுஸுக்ருத மென்னுநின்றதே யென்னில்; அப்போது "வெறிதே" என்கிற விடம் சேராது. 14

393, 4. இப்படி சாஸ்த்ரம் சொன்னதுமாத்திரமல்லாமல், நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரே பாத்திரரான ஆழ்வாரும் இவ்வர்த்தத்தைத் தெளிய வருளிச் செய்தார்,—*வெறிதே யருள்செய்வர்* (திருவாய். 8-7-8) என்னுந் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தாலே. (நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்பது இதன் பொருள்) இதில் ஒரு சங்கையுண்டு; எடுத்த பாசுரத்தில் "அருள் செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து" என்று சொல்லி யிருப்பதால் அருளுகைக் குறுப்பாகத் திருவுள்ள முகக்கும்படி சில உபாயங்களை அநுஷ்டிக்குமவர்களுக்கு அவன் க்ருபை பண்ணுவனென்று பொருள் படுதலால் சேதநனுடைய ஸுக்ருதமே க்ருபைக்கு ஹேதுவென்றதாகிறதே யென்பர் சிலர்; "செய்வார்கட்கு" என்கிற பதத்திற்கு அவ்விதமான பொருள் கொண்டால் "வெறிதே" என்று முன்னே சொன்னது சேரமாட்டாதாகையால் அது பொருளன்று; செய்வார்கட்கு = எம்பெருமான் தானே அருள்செய்ய நினைக்கப் பெறுமவர்களுக்கு என்பதே பொருத்தமான பொருள். .. (394)

395. பகவதாபிமுக்யம் ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே பகவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது, அத்வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலே யென்னில்; இந்த பல விசேஷத்துக்கு அத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணாது. 15

395. எம்பெருமான் விஷயத்தில் சேதநனுக்கு அத்வேஷம் என்பதொன்றும் ஆபிமுக்கியம் என்பதொன்றுமாக இரண்டு உண்டே; இவற்றுள் ஆபிமுக்கியமானது இவனுடைய யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்கள் மூலமாகவல்லாமல் பகவத்க்ருபையாலேயே பிறக்கிறதென்றும், அதற்கு முதற்படியான அத்வேஷம் யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதம் மூலமாகப் பிறக்கிறதென்றும், சிலர் சொல்லுவதுண்டு; அப்படி சொல்லவொண்ணாது. ஆத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையாயும் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு வேர்ப்பற்றாயுமிருக்கிற அத்வேஷத்திற்கு மிகவும் க்ஷுத்ரமான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்பது உசிதமன்று; அத்வேஷத்துக்கும் பகவத் க்ருபையே காரணமென்று கொள்ளவேணும். ... (395)

396. சாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதே யிருக்கிற வித்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறபடி யென்னென்னில், நாமன்று, ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும். 16

396. சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டும் சேதநன் அறிந்து அநுஷ்டித்ததுமான காரியத்தையன்றோ ஸுக்ருதமென்னலாம்; இதைச் செய்யென்று சாஸ்த்ரங்களாலும் விதிக்கப்படாமல், இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினேனென்று தத்கர்த்தாக்களான நம்மாலுமறியப்படாமலிருக்கிற இந்த யாத்ருச்சிகாதிகளை ஸுக்ருதமென்று நாம் எப்படி வ்யவஹரிக்கலாமென்னில்; இதற்கு ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறோமல்லோம்; ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டு வைத்தானென்று ஆசார்யர்களருளிச் செய்வர்கள்.

3 7. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருத்தம் போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்றுமுண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தரபயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம். 17

397. இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகார விஷயத்தில் ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களில் ஒன்றோடொன்று விருத்தம்போல ஸாமாந்யஜ்ஞானிகளுக்குத் தோற்றும் பாசுரங்களும் சிலவுண்டு; அவற்றுக்குச் சொல்லவேண்டும் ஸமாதாநங்களும் மற்றும் சில விஷயங்களும் விரிவு பெரிதுடைத்தாமென்று இங்கே சொல்லப்படாமல் விடப்பட்டன. அருளிச் செயல்களிலும் மற்றுமுள்ள ப்ரமாணங்களிலும் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமே நிலைநாட்டப் பட்டிருக்கிறதென்று கொள்க. ... (397)

398. ஆகையால் இவன் விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷி பண்ணின ஈச்வரனை யநுஸந்தித்தால் எப்போதும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்குமித்தனை. 18

398. ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷிபண்ணும் வகை இது வாகையாலே இச்சேதநன் தன் பக்கல் விமுகனாயிருக்கும் நிலைமையிலுங்கூட

இவன் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணிப்போந்த குணக்கடலான அவனை யநுஸந்தித்தால் "இப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் கர்மாநுகுணமாக இனி ஸம்ஸாரியாக்கிவிடான்" என்று விச்வஸித்து ஒருநாளுமஞ்சாதே மார்பிலே கைவைத்து உறங்கலாம். ... ... (398)

399. "எதிர் சூழல் புக்கு" 19

399. "எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே யருள்கள் செய்ய, விதி சூழ்ந்ததாலெனக்கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே" (திருவாய். 2-7-6) என்கிற பாசுரத்தால் ஆழ்வார், நம்மை அகப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே எம்பெருமான் ஸர்வவ்யாபியாய் நிற்பதாக அநுஸந்திக்கையாலே இப்படியே ஸகல சேதநர் விஷயத்திலும் உஜ்ஜீவனத்துக்காக எம்பெருமான் தானே க்ருஷிபண்ணுகிறானென்பது ஸ்பஷ்டமாகும். ... . (399)

400. ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப்போலே வ்யாப்தியும். 20

400. ஆழ்வாரை அகப்படுத்திக் கொள்வதற்காக எம்பெருமான் ஸர்வவியாபியாக இருக்கவேணுமோ வென்னில்; ஒருவனைப் பிடிக்கவேண்டியவன் அவனைத் தவருமல் அவசியம் பிடிக்கவேணுமென்னும் விருப்பத்தாலே அவ்வூரை முழுதும் வளைந்துகொள்வது போல, ஓர் ஆத்மாவை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் வியாபித்து நிற்கும்படி. ... (400)

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாக வென்றிறே ஜ்ஞாநாதிகரநுஸந்திப்பது. 21

401. எம்பெருமானுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்டியையும் அவதாரங்களையும் தங்களுக்காகச் செய்தவை யென்றே ஞானிகள் நினைப்பர்; அப்படியே ஸர்வ வ்யாபியாய் நிற்கும் நிலையும் தங்களை யகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியேயென்று நினைத்திருப்பர்கள். ... . (401)

402. கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும். 22

402. இப்படி ஜீவன்விமுகனான தசையிலும் ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலியவற்றாலே இவனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷிபண்ணிப் போருகிறது தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயன்றோ; அப்படிப்பட்ட க்ருபையின் பலன் இவனுக்கு அவசியம் அநுபவிக்கத் தக்கதேயாம். தான் செய்த புண்ய பாபரூப கர்மங்களின் பலன் எப்படி அனுபவித்தே அறவேண்டுமோ, அப்படியே நித்ய ஸம்ஸார ஹேதுவான கருமத்தைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாக்க வல்ல அவனுடைய க்ருபையின் பலனும் இவனுக்கு இச்சையில்லாமற்போனாலும் அவசியம் அநுபவித்தே விடவேணும். ... ... (402)

403. க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் தகைய வொண்ணுதபடி யிருகரையுமழியப் பெருகும். 23

403. இப்படிப்பட்ட க்ருபை அநாதியாயிருக்கச் செய்தே சேதநனுடைய கருமங்களாலும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தாலும் தகையப்பட்டதன்றோ

வந்தது; இன்னமும் அப்படியானாலோ வென்னில்; கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்த்ரனை ஈச்வரன் இச்சேதநனைக் கருமங்களுக்கிணங்க நடத்திக் கொண்டுபோகுமளவில் க்ருபாகுணம் இருவர் ஸ்வாதந்திரியத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமேயொழிய, இவனை அவன்தானே மேல்விழுந்து அங்கீகரிக்கும்படி க்ருபை பெருகத் தொடங்கினால் ஒன்றாலும் தடுக்கவொண்ணாதபடி "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" (திருவாய் 5—1—1) என்கிறபடியே இருவர் ஸ்வாதந்திரிய ரூபமான இரண்டு கரையும் உடைந்து அழிந்து ஒருமட்டில் நில்லாமல் மேன்மேலும் பெருகாநிற்கும்.

404. பயஹேது கர்மம்; அபயஹேது காருண்யம். 24

404. [கீழ் "ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது" என்ற (366) ஸூத்ரத்தில் பயாபயஹேதுக்களாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷாநுஸந்தாந பகவத் குணாநுஸந்தாநங்களுள் கர்ம காருண்யங்கள் ப்ரதாநங்களாகையாலே அவை உபபாதிக்கப்பட்டன கீழ்; இனி அவ்விஷயம் உபஸம்ஹரிக்கப்படுகிறது.] ஈச்வரனே உபாயமென்றிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு "இன்னமும் ஸம்ஸாரம் தொடருமாகில் என்ன செய்வோம்" என்று அச்சமுண்டாவதற்கு ஹேது—அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரியாய் வருவதற்குக் காரணமாய்ப்போந்த ஸ்வகர்மங்களை ஸ்மரிப்பதாம்; இனி ஸம்ஸாரம் நம்மருகும் வரமாட்டாது, மரணமானால் வைகுந்தம் திண்ணம் என்று நிர்ப்பயனாயிருக்கைக்கு ஹேது—கர்மத்தைப் பாராமலங்கீகரித்து ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்துத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்குறுப்பான அவனது நிர்ஹேதுக க்ருபையை ஸ்மரிப்பதாம். ... (404)

405. பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறிப் ப்ராப்தியளவும் நடக்கும். 25

405. இப்படி பயப்படுகையும் பயங்கெடுகையும் இவனுக்கு எதுவரையில் நடக்குமென்னில்; இருள் தருமா ஞாலத்திலே யிருக்கையாலே அநாதி காலம் ஸம்ஸார ஹேதுவாய்ப் போந்த ஸ்வகர்மத்தை அநுஸந்திப்பதும், அத்தைப் பாராதே அங்கீகரித்த பகவத் க்ருபையை அநுஸந்திப்பதுமாய் இருக்குமிவ்வதிகாரிக்கு—கருமங்களை நினைக்கும்போது பயமும் க்ருபையை நினைக்கும்போது அபயமுமாய் இரண்டும் மாறிமாறி பகவத் ப்ராப்திவரையில் நடக்கும். .... (405)

406. நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அபயஹேது. 26

406. இப்படி பகவத் ப்ராப்தி வரையில் பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடப்பானேன்? எம்பெருமானுடைய குணத்தை விச்வஸித்து எப்போதும் நிர்ப்பயனாயே யிருக்கவொண்ணாதோ வென்னில்; அவனுடைய அருளாலே நிவர்த்திக்கப்படவேண்டியவையான அவித்யா கர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்கள் கிடக்கையாலே இவற்றால் இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடுமோ என்கிற பயம் தொடர்ந்தேவரும்; "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான அவனுடைய அருளைப்பற்றின ஞானம் அபயஹேதுவானாலும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கிடைக்குமளவும் பயமும் அபயமும் நடுநடுவே கலசிச்செல்லும். (406)

[இனி, சரமப்ராப்ய ப்ராபகப்ரகரணம்]

407. ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத்தான் பற்றினபோதிறே இப்ப்ரஸங்கந்தானுள்ளது.

[இப்பிரபந்தத்தில் முதலிலே பிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு மோக்ஷஸித்திக்கு நிரபேக்ஷஸாதநமென்று சொல்லி, உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரன் கருமங்களடியாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்ய மடியாக முக்தனுக்கவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே அவனை உபாயமாகப் பற்றி யிருப்பார்க்கு ஸ்வகர்மாநு ஸந்தாநத்தாலும் தத்க்ருபாநுஸந்தாநத்தாலும் உண்டாகிற பயாபயங்கள் முடிவுவரையில் மாறிமாறி நடக்கும்படியும் சொல்லப்பட்டது. இனிமேல், "ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்ய மயீம் தநும்" என்றும், "திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி" (ஞானஸாரம் 38) என்றும் சொல்லுகையாலே அந்த ஸித்தோபாயத்திற்காட்டில் வெளிப்பட்டதன்றியே அதனுடைய எல்லை நிலமாய், ஸம்ஸார மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கையன்றியே மோக்ஷத்துக்கு மாத்திரம் ஹேதுவாய், ஒருகாலும் அஞ்சவேண்டாதே எப்போதும் பயமற்றிருக்கும்படியான சரமோபாயம் ஸதாசார்யாபிமாநமே யென்று ஸர்வஜ்ஞரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக அநுஸந்தித்தும் உபதேசித்தும் போந்த ரஹஸ்யார்த்தம் அனைவருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி உபபாதிக்கப் படுகிறது.]

407. கருமங்களுக்கிணங்க ஸம்ஸாரியாக்கவும் அருளுக்கிணங்க ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப் பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனை உபாயமாகப் பற்றினபோதிறே பயாபயங்களிரண்டும் மாறி மாறி நடக்குமென்கிற இப் ப்ரஸங்கந்தானுள்ளது. (ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினால் எப்போதும் நிர்ப்பயனாயே யிருக்கலாம்.) .... (407)

408. உண்டபோ தொருவார்த்தையு முண்ணாதபோ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே. அவர்கள் பாசுரங் கொண்டன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது. 28

409. அவர்களைச் சிரித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக்கடவோம். 29

408, 9. ப்ரமாணத்தைக் கொண்டன்றோ ப்ரமேயம் நிச்சயிக்கத்தக்கது; இவ்வர்த்தம் எதுகொண்டு நிச்சயிக்கக் கடவதென்னில்; மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவர்களாய் ப்ரதமபர்வத்திற்காட்டில் சரமபர்வத்துக்குள்ள ஏற்றமெல்லாம் தெளியக்கண்டு பேசினார்களேயாகிலும் சரமபர்வத்தில் (மாத்திரம் ஊன்றினவர்களன்றியே, ப்ரதமபர்வத்திலும் ஊன்றி அதைப்பெற்று அநுபவித்துக் களிக்கும் போது ஒன்றைச் சொல்லுவது அது பெறுமல் வருந்தும்போது ஒன்றைச் சொல்லுவதாய் ஒரு நிலையிலே நில்லாதவர்களான ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே உபாயமென்கிற இவ்வர்த்தத்தை நிச்சயிப்பது; பின்னை யார் பாசுரங் கொண்டு நிச்சயிப்பதென்னில் :—"மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே,

தேவுமற்றறியேன்'' (கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு 2) என்று ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப்பற்றி வேறொரு தெய்வமறியாதவராய் ஒரே நிலையில் நின்று, ஆழ்வார்களுடைய படிகளைப் பார்த்து "இவர்களேன் இப்படி ப்ரதமபர்வத்திலும் சரமபர்வத்திலும் தோள்மாறுகின்றனர்'' என்று அவர்களைப் பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீ மதுரகவியாழ்வாருடைய பாசுரமான கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிச்சயிக்கக்கடவோம். (408, 9)

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம். 30

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் பலத்துக்கும் தகுந்திருக்கவேணுமிறே உபாயம். ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தால் பகவச்சேஷத்வமும் பஹிரங்கமென்னும்படி பாகவத சேஷத்வமேயிறே வடிவாயிருப்பது; இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த பலன் எதுவென்று நிருபித்தால் பகவத் கைங்கர்யம் ப்ரதமாவதியாய் பாகவத கைங்கர்யமே சரமாவதியாயிருக்கும். ஆக, ஸ்வரூபத்தினுடையவும் பலத்தினுடையவும் உண்மை இதுவாகையாலே இவ்விரண்டுக்கும் பொருத்தமான உபாயம் ததீயரேயன்றோ ஆகவேண்டும்; அந்த ததீயர்களுள், முதலடியிலே தன்னை யங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி மஹோபகாரகனை ஸ்வாசார்யனுக்கு சேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்பாயும் தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லை நிலமாயுமிருக்கும். இந்த ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற பலன் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யமாம். ஸ்வரூப பலன்கள் இவையானால் இவையிரண்டுக்கும் பொருந்தின உபாயம் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளேயாகவேணும். .... (410)

411. வடுகநம்பி ஆழ்வானையு மாண்டானையு மிருகரைய ரென்பர். 31

411. ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீ மதுரகவிகளிருந்தாப்போலே "உபாயோபேயங்களிரண்டும் உடையவர் திருவடிகளே'' என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி அவரை விட்டு எம்பெருமானைக் கண்ணெடுத்தும் பாராதிருந்த வடுகநம்பி கூரத்தாழ்வானையும் முதலியாண்டானையும் இருகரையரென்று சொல்லுவர்; அதாவது இவ்விருவரும் எம்பெருமானர் திருவடிகளே உபாயோபேய மென்றிருந்தாலும், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு அடிக்கொதித்து அதனால் வந்த ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கிச் சிலபோது பெருமாள் பக்கலிலுஞ் சென்று பல்காட்டுவது தத்வைலக்ஷண்யம் கண்டவாறே அங்கே ஊன்றிப் போருவதாகிற இவ்வளவைக் கொண்டு "எம்பெருமானர் திருவடிகளையே உபாயோபேயமாகக்கொண்டிருக்கிற இவர்கள் தேவுமற்றறியேனென்றிருக்கவேண்டாவோ? அப்படியிராமல் சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிற இவர்கள் இருகரையர்'' என்பர். ... ... (411)

412. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதமபர்வம் ஆசார்ய கைங்கர்யம்; மத்யமபர்வம் பகவத் கைங்கர்யம்; சரமபர்வம் பாகவத கைங்கர்யம். 32

412. பலத்தில் ப்ரதமபர்வம் மத்யமபர்வம் சரமபர்வம் என்று மூன்று பர்வாக்களுண்டு; ஆசார்யனுடைய உகப்புக்குறுப்பான †பகவத்கைங்கர்யம் முதற் பருவம்; பகவானுடைய உகப்புக்குறுப்பான பாகவத கைங்கர்யம் நடுப்பருவம்; ஆசார்ய கைங்கர்யத்தின் ஏற்றமறியுமவர்களான பாகவதர்களெல்லார்க்கும் உகப்பாகப் பண்ணும் ஆசார்ய கைங்கரியம் சரமபர்வம். ... ... (412)

413. ஸ்வரூப ப்ராப்தியை சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, ப்ராப்திபல மாய்க் கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறப்போலே ஸாத்யவிவ்ருத்தியாய்க் கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது. 33

413. இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே சரமபர்வமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாதிருக்கச்செய்தே இது வருகிற வழி என்னென்னில்; "பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே" என்று ஆத்மாவினுடைய அஸாதா ரணாகாரத்தின் ஆவிர்ப்பாவமாகிற ஸ்வரூபப்ராப்தியையே பேருக சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருந்தாலும், இப்படி ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபனன ஆத்மா சேஷத்வத்தைக் கொண்டே நிருபணீயனாகையாலே சேஷிவிஷயத்தில் கிஞ்சித்கரித்தே நிறம்பெற வேண்டியிருக்கையாலே அந்த ஸ்வரூபப்ராப்தியின் பலனைக்கொண்டு பகவதநு பவஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் வருகிறப்போலே, சேஷியான பகவானுக்குத் தன் விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரிப்பதிற் காட்டிலும் தன்னடியார் விஷயத்தில் கிஞ்சித் கரிப்பது மிகவுமுகப்பாகையாலே, முற்சொன்ன பகவத் கைங்கர்யமாகிய பலத்தின் வ்ருத்திரூபமாய்க் கொண்டு மத்யமபர்வமான பாகவதகைங்கர்யம் வரக்கடவதாய், அந்த பாகவதர்களெல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷயகிஞ்சித்காரத்திற்காட்டிலும் ஆசார்ய விஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமே உகப்பாகையாலே, அந்த பாகவத கைங்கர்யத்தின் விசேஷ வ்ருத்திரூபமாய்க்கொண்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யம் வரக் கடவது. ... ... (413)

414. இதுதான் துர்லபம் 34

415. விஷயப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை போலன்று, ப்ரதமபர்வத்தைவிட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை. 35

416. அங்கு தோஷதர்சநத்தாலே மீளலாம்; இங்கது செய்யவொண்ணாது. 36

414—6. இந்த சரமபர்வ நிஷ்டை எளிதில் உண்டாகக் கூடியதன்று; விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றியிருப்பவன் அவற்றின் தோஷங்களைக்கண்டு வெறுத்

† இந்த பகவத் கைங்கர்யத்தை ஆசார்ய கைங்கர்ய சப்தத்தாலே மூலத்திற் சொன்னது—ஆசார்யப்ரீதிவிஷயமான பகவத்கைங்கரியம் ஆசார்யகைங்கரிய மென்னத் தகுமாகையாலே. மேலிரண்டும் இங்ஙனமே கண்டுகொள்வது.

துக் காரியுமிழ்ந்து பகவத்விஷயத்திலே வந்து சேரலாம். விலக்ஷணவிக்ரஹ யுக்தமாய் ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனை பகவத்விஷயத்திலே தோஷம் காணமுடியாதாகையாலே இதைவிட்டு சரமபர்வத்திலே ஊன்றுவது மிக அருமை.

417. தோஷமுண்டானாலும் குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்கும். 37

417. க்ஷுத்ரவிஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்றும் பகவத் விஷயத்தில் சொல்லலாவதில்லையேயாகிலும், தன்னிடத்தில் ஆழ்ந்தவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸம்ச்லேஷஸுகத்தை நித்தியமாக நடத்தாதே பிரிந்து பிரிந்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே, "கடியன் கொடியன்" (திருவாய்மொழி 5 3-5) இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே; அந்த தோஷங்கள் பகவத் விஷயத்தை விட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்கு உடலாகாதோ வென்னில்; அப்படி ஆற்றாமையாலே தோற்றுவன சில தோஷமுண்டானாலும் "ஆகிலும் கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்" (திருவாய்மொழி 5-3-5) என்று அந்த தோஷங்களையே விரும்பி மேல்விழும்படி யிருக்கையாலே ஹேயமாயிராது; விஷயத்தை விரும்பி மேல்விழுகைக்குடலான குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்கும்.

418. லோகவிபரீதமாயிறே இருப்பது. 38

419. குணம் உபாதேயமாகைக்கீடானஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே. 39

418, 9. லோகத்தில் தோஷம் ஹேயமாய் குணம் உபாதேயமாயன்றோ யிருப்பது; தோஷமும் குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்குமோ வென்னில்; தோஷம் விடத்தக்கதாய் குணம் பற்றத்தக்கதாயிருக்கிற லோகப்ரக்ரியையன்றியே தோஷமும் குணம்போலே உபாதேயமாயிறே பகவத்விஷயத்திலிருப்பது. குணம் உபாதேயமாவதற்கு எது ஹேதுவோ அது தோஷத்துக்குமுண்டு; "ப்ராப்தசேஷியான எம்பெருமான் பக்கலுள்ளது" என்பதேயிறே குணம் உபாதேயமாவதற்குக் காரணம்; அது தோஷத்துக்கு முண்டாகையாலே அதுவும் உபாதேயமாகக் குறையில்லை. ஆகையாலே பகவத் விஷயத்தில் தோஷம் உண்டானாலும் அது மீள்வதற்குடலாகாது. ... ... (418, 9)

420. நிர்க்குணனென்ற வாய் மூடுவதற்கு முன்னே க்ருணவானென்று சொல்லும்படியாயிருந்ததிறே. 40

420. பகவத் விஷயத்தில் தோஷமுண்டென்பதும் ஆபாதப்ரதீதி கொண்டேயாம். திருவாய்மொழியில் திருத்தாயார் தன் மகளுடைய ஆற்றாமைக்கு உடனேவந்து உதவாதது கொண்டு "என தவளவண்ணர் தகவுகளே!" (திருவாய்மொழி 2-4-5) என்று எம்பெருமானைக் கருணையற்றவனாகச் சொல்லி வாய்மூடுவதற்குள்ளே அவள் வாயை அமுக்கினாற்போலே "தகவுடையவனே" (திருவாய்மொழி 2-4-6) என்று அவனிடத்தில் ஒருகாலும் அருள் மாறாதென்று மகள் சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே ... ... (420)

421. இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலேயென்று ஸ்நேஹமும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே. 41

421. ''தகவுடையவனே'' என்று மகள் சொன்னதானது தாயார் சொன்ன குணஹாநிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின மாத்திரமோ? அல்லது உள்ளூறச் சொன்னதோ வென்னில்; அப்பாசுரத்தில் ''பின்னும் மிக விரும்பும்'' என்றும் ''பிரானென்னும்'' என்று மிருக்கையாலே, தாயார் குணஹானி சொன்னதைத் தள்ளி, தான் குணம் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்பது தோன்ற ஸ்நேஹமும் உபகார ஸ்மிருதியும் நடந்ததிறே ஆகையால் ''தகவுடையவனே'' என்றது ஸஹ்ருதயோக்தியேயாம். ... ... (421)

422. நிர்க்ருணதை சங்கித்துச் சொல்லு மவஸ்தையிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே சொல்லிற்று. 42

422. அசோக வனத்திலே துவண்டுகிடந்த பிராட்டி தன் ஆற்றாமைக்குப் பெருமாள் உதவ வந்து முகங்காட்டப் பெறாத வ்யஸநத்தாலே ''க்யாதஃ ப்ராஜ்ஞா, க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவஃ, ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோசச் சங்கே'' என்று பெருமாளைக் கண்ணற்றவராக சங்கித்துச் சொல்லும்போதும், ''மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத்'' என்று இப்படி நான் சங்கிப்பதற்குக் காரணம் என்னுடைய பாக்யஹாநி—என்றுதானே சொல்லுகையாலே, உண்மையில் பகவத் விஷயத்தில் தோஷமில்லையென்பது ஸ்பஷ்டம். .... (422)

423. குணதோஷங்களிரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும். 43

423. எம்பெருமான் தான் செய்கிற ஸம்ச்லேஷமும் விச்லேஷமுமாகிற குணதோஷங்களிரண்டும், க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும். அதாவது ஓரொன்றே இரண்டையும் குலைக்கும்; ஸம்ச்லேஷம் இரண்டையும் குலைக்கிறபடி எங்ஙனே யென்னில்; ''மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைவிட்டு'' (மூன்றாந் திருவந்தாதி 14) என்றும் ''மணிப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்'' (இரண்டாந் திருவந்தாதி 42) என்றும் பகவத் விஷய அவகாஹநத்தாலே க்ஷுத்ரவிஷய வைராக்யம் பிறக்குமென்கையாலே ஸம்ச்லேஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கும்; * பயிலுஞ் சுடரொளியிலே பாகவத சேஷத்வத்திலே ஊன்றின ஆழ்வார், அந்த பாகவதர்களுக்கு விசேஷணமிடுகிற க்ரமத்திலே ப்ரஸ்துதமான பகவத் ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலே பாகவததாஸ்ய ரஸத்தை மறந்து அவனை அநுபவிக்கையில் ஆசை கரைபுரண்டு, அடுத்த (''முடியானே மூவுலகும்'') திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி எம்பெருமான் பண்ணுகையாலே, இப்படி வேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னைத்தவிர வேறொன்றுக்கு ஆளாகாதபடி பண்ணும் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான அவன் பக்கலிலே ஆழங்காற்படுத்திப் புருஷார்த்தகாஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தில் நிலையைக் குலைக்கும். இனி விச்லேஷம் இரண்டையும் குலைக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; அநுபவம் பெறாத வருத்தத்தாலே எப்போதும் தன் பக்கலிலே மநஸ்ஸாய் ''உண்டறியாளுறக்கம் பேணாள்'' (திருநெடுந்தாண்டகம் 12) ''பந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலூட்டாள் பாவை பேணாள்''

(பெரியதிருமொழி 5, 5, 9) என்கிறபடியே முன்பு அநுபவித்துப் போந்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களில் பொருந்தாமையை விளைக்கையாலே க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கும். "தனிமாத்தெய்வத் தளிரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார், நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு" (திருவாய்மொழி 8, 10, 7) என்று பகவத்விஷய ஸம்ச்லேஷரஸம் வேண்டாதபடி பாகவதவிஷய ஸம்ச்லேஷரஸமே அமையுமென்றிருக்கு மவர்களையும் அந்த பாகவதர்களுடனே கூடியிருந்தாலும் அவர்கள்மேல் நெஞ்சொழிந்து அவனை அநுபவிக்கையி லாசையாலே "காணவாராய்" (திருவாய் 8, 5, 1) என்றும் "காணுமாறருளாய்" (திருவாய். 8, 1, 1) என்றும் கூப்பிடும்படிபண்ணுகையாலே புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும். .... — .... (423)

424. நித்யசத்ருவாயிறே யிருப்பது. 44

424. [கீழே 'க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும்'' என்றதில் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்றவிது—தன் பக்கலிலே அகப்பட்டவர்களை வேறொரு விஷயமறியாதபடி பண்ணுகிற இவ்விஷய ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகைக்காகக் கூட்டிக்கொண்டதேயொழிய, புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்றவதுவே ப்ரக்ருதத்துக்கு அபேக்ஷிதம். ஆனபின்பு க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்ற அது ப்ராஸங்கிகமாகையாலே அத்தை விட்டு, ப்ரகரணோபயுக்தமாகச் சொல்லப்பட்ட "புருஷார்த்தகாஷ்டையைக் குலைக்கு"மென்றவிது மூதலிக்கப்படுகிறது.] நித்ய சத்ருவாயிறேயிருப்பது=பாகவத கைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு பகவத் ஸௌந்தர்யம் நித்யசத்ருவாயிறேயிருப்பது. "சத்ருக்நோ நித்யசத்ருக்நः" என்ற ஸ்ரீராமாயண (2, 1, 1) ச்லோகத்தின் பொருள் உணர்க. பெருமாளுக்கு அபிமதவிஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தனக்கு உத்தேச்யமாகப் பற்றி அவனைத் தவிர வேறறியாதேயிருக்கிற சத்ருக்நாழ்வான் பரதாநுவ்ருத்திக்கு விரோதியான ராம ஸௌந்தர்யமாகிற நித்ய சத்ருவை வென்றிருப்பவனென்கையாலே ததீய கைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு பகவத் ஸௌந்தர்யம் நித்ய சத்ருவென்பது திண்ணமாம். இவ்விஷய ஸ்வபாவமீதுவாகையாலே சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில் புத்தி செல்லுவது மேட்டுமடை என்றதாயிற்று. .... (424)

425. இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால் அதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம். 45

425. இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட பின் இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாக வேணுமே இதன் ப்ராபகம்=ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகமாக வேணும். (425)

426. அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை. 46

426. இப்படி இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாக ஆசார்யனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாமல் ஈச்வரனை ப்ராபகமாகக்கொண்டால் ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஒற்றுமையில்லாதொழியும். [ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்ய ப்ராபக ஐக்யம் சரம

பர்வத்துக்கும் ஒக்கும்; ஆகையாலேயிறே இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் "பேறொன்று மற்றில்லை நின் சரணன்றி, அப்பேறளித்தற்கு ஆறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி" (45) என்று உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஒரே விஷயமாக அமுதனா ரருளிச் செய்தது.] .... (426)

427. ஈச்வரனைப்பற்றுகை கையைப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி. 47

427. ஈச்வரனைப் பற்றுகை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங்கொள்வது போலே; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் கார்யம் கொள்வதுபோலே. (கையைப் பிடித்தால் ஒருகால் உதறிவிட்டுப் போய்விடவுங் கூடும்; காலைப் பிடித்து வேண்டிக்கொண்டால் '''அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம்'' என்கிறபடியே தப்பாமல் காரியம் செய்தே தீரவேண்டியதாம்.) .... (427)

428. ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபகாரகன். 48

428. [இனிமேல் பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைபவம் விளக்கப்படு கிறது.] இப்படி உபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஆசார்யன்—சேஷியான ஈச்வரனுக்கும் சேஷபூதனான சேதநனுக்கும் அபிமதவஸ்த்துக்களைப் பெறுவித்த மஹோபகாரகன். ... . (428)

429. ஈச்வரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான்; சேதநனுக்கு சேஷியை யுபகரித்தான். 49

429. இரண்டு தலைக்கும் இவன் உபகரித்தவை எவையென்னில்; மேன் மேலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்தவிடத்திலும் ஓராத்ம வஸ்துவும் கிடைக்காமையாலே இழவாளனாயிருக்கிற ஈச்வரனுக்கு சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத்தினான். பகவத் விஷயஜ்ஞாநமில்லாமையாலே நெடுநாளாக அஸத்கல்பனாய்க்கிடந்த சேதநனுக்கு பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து சேஷியானவனைக் காட்டிக்கொடுத்தான். (429)

430. ஈச்வரன்தானும் ஆசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும். 50

431. ஆகையிறே குருபரம்பரையிலந்வயித்ததும், ஸ்ரீகீதையும் அபயப்ரதானமு மருளிச்செய்ததும். 51

430, 1. ஆசார்யத்வத்துக்கு இட்டுப்பிறவாத ஈச்வரன் தானும் இவ் வாசார்யத்வத்தின் ஏற்றத்தை நோக்கி இதிலே ஆசைகொண்டிருப்பன். அது எங்ஙனே தெரிகிறதென்னில்; "லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்" என்னும்படி குருபரம்பரை யிலே த்வயோபதேஷ்டாவாக அந்வயித்திருக்கையாலும், ஆசார்ய க்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுநனைக் குறித்து கீதையருளிச் செய்கையாலும், விபீஷ ணாழ்வான் நிமித்தமாக அபயப்ரதாநச்லோகமருளிச் செய்கையாலும். ஆக, ஈச்வரனும் ஆசைப்படும்படியன்றோ ஆசார்யத்வத்தின்பெருமையிருப்பது (430, 1)

432. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது விபூதி சதுஷ்டயமும் ஈச்வரத்வயமு முண்டாகில். 52

432. உபயவிபூதியையும் உபயவிபூதி நாதனை ஈச்வரனையும் இட்ட வழக்காம்படி பண்ணிக்கொடுத்த ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஏற்ற கைம்மாறு செய்யலாவது இப்படியே இன்னமும் இரண்டு விபூதியும் அவ்விபூதித்வய நாதனுயிருப்பானோரீச்வரனும் வேறேயுண்டாகில். ... ... (432)

433. ஈச்வர ஸம்பந்தம் பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும். 53

433 ஈச்வரன் கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக முக்தனுக்கவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனுகையாலே அவனை ஆச்ரயிப்பது ஸம்ஸாரபந்தத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் பொதுவாயிருக்கும்; ஆசார்யன் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவனை உஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும். கருணைக்கடலாகையாலே அவனைப் பற்றுவது மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும். ... ... (433)

434. பகவல்லாபம் ஆசார்யனுலே. 54

435. ஆசார்யலாபம் பகவானுலே. 55

436. உபகார்யவஸ்து கௌரவத்தாலே ஆசார்யனில்காட்டில் மிகவுமுபகாரகன் ஈச்வரன் 56

434—6. எம்பெருமானை லபிப்பது ஆசார்யனுலே; ஆசார்யனை லபிப்பது எம்பெருமானுலே. ஆனுல் இருவரும் உபகாரத்தில் ஸமரோவென்னில்; இருவரும் உபகரித்தவஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப் பார்த்தால், ஆசார்யனுபகரித்த பகவத் விஷயத்திற் காட்டில் பகவானுபகரித்த ஆசார்ய விஷயம் கனத்ததாகையாலே ஈச்வரனையுபகரித்த ஆசார்யனிற்காட்டில் ஆசார்யனையுபகரித்த ஈச்வரன் மஹோபகாரகன். [இத்தால் ஆசார்யனுக்கே வைபவம் சொல்லிற்றென்பதை உணர்க.]

437. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால் ஜ்ஞானபக்தி வைராக்யங்களுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அவையுண்டானுலும் ப்ரயோஜனமில்லை. 57

437. கீழ்ச்சொன்னபடியே உத்தாரகனுமாய் உபகாரகனுமாயிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் "இவன் என்னுடையவன்" என்று அபிமானித்திருக்கும்படி அவன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் தன்னுடைய துர்ப்புத்தியாலே குலையாதபடி அதை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தால் ஜ்ஞாந பக்திவிரக்திகளாகிற ஆத்மகுணங்கள் இல்லாமற் போனுலும் அவ்வாசார்யாநுக்ரஹத்தாலே அவற்றை க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஸர்வமங்கள ஹேதுவான அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் பின் துர்ப்புத்தியாலே குலைந்தால் ஜ்ஞாநம் முதலியவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிது உண்டானுலும் அவை பகவதங்கீகார ஹேதுவாகாமையாலே பயனற்றவையாம். .... (437)

438. தாலி கிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப்பூணலாம்; தாலிபோனால் பூஷணங்களெல்லா மவத்யத்தை விளைக்கும். 58

438. பயனற்றவை யென்பது மாத்திரமேயல்ல; அவத்யகரமுமாகும். பதிவ்ரதையான மங்கைக்குப் பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலியொன்று போகாமல் கிடந்தால் பூஷணங்க ளில்லாமற்போனாலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப் பூண்டுகொள்ளலாம். 'இத்தனை பூஷணமுண்டே' என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப்போகட்டால் விதவாலங்கார கல்பமாகையாலே பூண்ட பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யத்தை விளைப்பனவாம். .... (438)

439. தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப்பிரிந்தால் அத்தை யுலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணுமீச்வரன் தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால்அத்தை வாடப்பண்ணும். 59

439. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஈச்வரனேயன்றோ ஸ்வரூப விகாஸகன்; ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தாலும் இத்தனை யாத்மகுணமுடைய வனுக்கு ஈச்வரன் ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணானோ வென்னில்; ஜலத்திலே பிறந்து ஜலத்தையே தாரகமாகவுடைய தாமரையை விகாஸப்படுத்துகிற ஸூர்யன் தானே அந்தத்தாமரை ஜலத்தைவிட்டுப் பிரிந்தால் அதை உலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப்பண்ணுகிற ஈச்வரன்றானே ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அந்த ஸ்வரூபத்தை வாடப்பண்ணுவன். .... (439)

440. இத்தையொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம் 60

440. இப்படி சொல்லுகிறதென்? ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்ததாகிலும் "உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது" (திருப்பாவை 28) எனப்பட்ட பகவத் ஸம்பந்தம் உஜ்ஜீவனத்துக்கு உடலாகாதோ வென்னில்; பகவத் ஸம்பந்தம் அநாதிஸித்தமாயிருந்தாலும் ஆசார்யன் உணர்த்துவதற்கு முன்பு அஸத்கல்பமாய் அவனுணர்த்தின பின்பு இவனுக்குக் கார்யகரமாகக் கடவதாகை யாலே இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதுமூலமாக வந்த பகவத் ஸம்பந்தமும் குலைந்துபோமாகையாலே இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத்ஸம்பந்தம் இவனுக்கு நிலைநிற்கமாட்டாது. ... (440)

441. இரண்டு மமையாதோ, நடுவில் பெருங்குடி யென்னென்னில்; 61

442. கொடியைக்கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமா போலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் இது வேணும் 62

441, 2. ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு பகவத்ஸம்பந்தத்தை நிலைநிறுத்து மதான ஆசார்ய ஸம்பந்தமும் அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தால் நிலைநிறுத்தப்படும் பகவத் ஸம்பந்தமுமாகிற இரண்டுமாத்திரம் போராதோ? ப்ரதமபர்வ சரமபர்வங்க ளென்னப்படுகிற இவற்றின் நடுவே மத்யமபர்வமென்கிற பாகவத ஸம்பந்தம் ஏதுக்காக வேண்டுமென்னில்; வளருவதொரு கொடியைக் கொள்கொம்பிலே

சேர்க்கும்போது சுள்ளிக்கால் அவச்யாபேக்ஷிதமாவதுபோல, கோல்தேடியோடுங்கொழுந்துபோல அபிமுகமான இச்சேதநன் ஆசார்யன் திருவடிகளில் அந்வயிக்கும்போதும் திருத்திப் பணிகொண்டு அவ்வாசார்யனோடே சேர்க்கும் பாகவதர்களின் ஸம்பந்தம் ஆவச்யகமேயாம். ... ... (441, 2)

443. ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட இவனுக்கு, ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும். 63

443. நெடுநாளாக நானே யெனக்கு நிர்வாஹகனென்றிருக்குந் தன்னுடைய துரபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தை யழித்துக்கொண்ட இச்சேதநனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழிய வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லையென்று நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையுங் கேட்ட வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை பலகாலுமருளிச் செய்வர். ... ... (443)

444. ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்யபயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று. 64

445. பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்யபயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று. 65

444, 5. இப்படி ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை யென்பானேன்? சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான பக்தி முதலிய உபாய விசேஷங்களுண்டே யென்னில்; பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாக விதிக்கப்பட்டதாய் ஸ்வயத்நஸாத்யமான பக்தியானது பகவதேகபாரதந்த்ரிய விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்திரியத்தை உண்டாக்குமென்னு மச்சத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றது. தன்னுடைய பாரதந்திரியத்திற்குப் பொருந்தினதாய் மஹாவிச்வாஸ ரூபமான ப்ரபத்தியானது—ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் மோக்ஷமடைவிக்கவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனான பகவான் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே மறுபடியும் கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கில் என்னசெய்வதென்கிற மஹாபயத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றது. (444,5)

446. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே, காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி. 66

447. ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம் 67

446, 7. ஆசார்யனையும் உபாயமாகத் தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரமும் அஹங்காரத்தை உள்ளேயுடைத்தாயிருக்கையாலே தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அவத்யகரமா யிருக்கும். ஆக இவையெல்லாம் உபாயமன்றியிலேயொழிய, பரம காருணிகனாய் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னையங்கீகரித்தருளி நோக்கிக்கொண்டு போருகிற ஆசார்யன் இவன் நம்முடையவனென்று திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குமபிமாநமே உத்தாரகம். .... (446, 7)

448. கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக் கடவனல்லன் 68

448. கையிலுள்ள பொருள்போலே அதிஸுலபனாயிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்துவைத்த பொருள்போலே துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப்பற்ற விரும்பலாகாது.

449. விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தை உபேக்ஷித்து, ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகர ஸலிலத்தையும் ஸரித்ஸலிலத்தையும் வாபீ கூபபயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன். 69

449. விடாய் விஞ்சினபோது உடனே பருகலாம்படி பாத்ரஸ்தமாய்த் தன் கையிலிருக்கிற தீர்த்தத்தைவிட்டு மழை நீரையும் கடல் நீரையும் ஆற்று நீரையும் வாபீகூபஜலங்களையும் விரும்பலாகாது. [ஆசார்யனை உபேக்ஷித்து பரத்வத்தையும் வ்யூஹத்தையும் விபவ*த்தையும் அர்ச்சையையும் அந்தர்யாமியையும் விரும்பவேண்டாவென்கை] ... ... (449)

450. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பீடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்தவிடமும், ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென்றிருக்கக்கடவன். 70

450. நித்யமுக்தர்களுடைய ஸாமகாநம் கேட்குமிடமான பரமபதமும் அஸுர ராக்ஷஸபீடிதரான பிரமன் முதலானவருடைய ஆர்த்தநாதம் கேட்கச் செவி கொடுத்துக்கொண்டு கண்வளருமிடமான திருப்பாற்கடலும், அங்குநின்றும், வந்தவதரித்த அவதார ஸ்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே இட்ட அடி பேராமல் வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற அர்ச்சாவதார ஸ்தலங்களும், ஹ்ருதயகமலத்திலேயிருந்து தானுகந்தார்க்குத் தன்னமுதை புஜிப்பிக்கிற அந்தர்யாமித்வஸ்தலமுமாகிற இந்த ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லாம் ஆசார்யவிஷயமே யென்று துணிந்திருக்கவேணும். ... ... (450)

451. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தரபரரும்; அநுகூலர் ஆசார்ய பரதந்த்ரர்; உபேக்ஷணீயர் ஈச்வர பரதந்த்ரர். 71

451. இப்படி ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டனைப் பரத்வாதிகளிலுள்ள ப்ராவண்யத்தை யெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே ஒருமடைப்படுத்தி • தேவுமற்றறியேன் • என்றிருக்குமிவ் வதிகாரிக்கு ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தர பரதந்த்ரரும் ப்ரதிகூலராவார்; ஆசார்ய பரதந்த்ரர் அநுகூலராவார்; சரமபர்வமான ஆசார்யபாரதந்த்ரியத்தி லூற்றமின்றியிலே ப்ரதமபர்வமான ஈச்வர பாரதந்த்ரியத்திலே ஊன்றி நிற்குமவர்கள்—அநுகூலரும் ப்ரதிகூலருமல்லாத உபேக்ஷணீயர்கள்.

452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்கமாயிருக்கும். 72

452. தத்வஜ்ஞாநமும் அதற்கொத்த அநுஷ்டாநமும் ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனை இவனைத் தவிர்ந்த மற்ற அதிகாரிகளுக்கு எங்ஙனே விநியோகப்படுமென்னில்; உபாயம் அதிகாரிஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயம் கைபுகுமளவும் உபாயாதிகாரம் நழுவாமல் நடக்கைக்குறுப்பாய்க்கொண்டு அவ்வழியாலே உபாய

சேஷமாயிருக்கும்; இவனுக்கோ ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகமாகையால் உபாயாதிகார சேஷமாக வேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே இவ்வதிகாரிக்குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற உபேயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும். [மூல[illegible]—"இவனுக்கு உபேயமாயிருக்கும்" என்றும் பாடமுண்டு; அப்போது, இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களிரண்டும் ஆசார்யனுக்கு அபிமதமாய்க்கொண்டு இவனுக்கு உபேயமாயிருக்குமென்றதாம்.] ... (452)

453. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம். 73

458. இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களிரண்டும் ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிக்கொண்டு வர்த்திக்கும் இவ்வதிகாரிக்குப் பரதாரபரிக்ரஹம் முதலிய நிஷித்தாநுஷ்டாநங்கள் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யங்களாம். .... (453)

454. நான் நசிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது தன்னை யநாதரித்தும் தன்னநுஷ்டானத்தை யங்கீகரித்தும். 74

454. நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களாலே தான் நசிக்கிறதும் பிறரை நசிப்பிக்கிறதும் எங்ஙனேயென்னில்:—பகவானுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் அபிமதவிஷயமாயிருக்கிற தான் அம்மூவர்க்கும் அநிஷ்டமான நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களைப் பண்ணுவது மூவர்பக்கலிலும் அபசாரப்பட்டதாகத் தேறுமாகையாலே இவ்வழியாலே தான் நசிக்கிறபடி. பிறர் நசிக்கிறபடி என்னென்னில்; சரமபர்வ நிஷ்டை வரையிலும் வந்து நிற்கிற பாகவதோத்தமனை தன்னை நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், "தத்வ வித்தான இவன் இப்படி செய்வது இதில் தோஷமில்லாமையாலன்றோ; நமக்குப் பின்னையென்" என்று தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தைத் தாங்கள் அங்கீகரித்தும் பிறர் நசிப்பர்கள்.

[அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதார்; அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிப்பார் நன்று தீது பகுத்துணருமறிவிலாதார். "நிஷித்தாநுஷ்டாநத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள் நசிப்பர்களென்றது ஒக்கும்; நிஷித்தாநுஷ்டாநம் செய்கிற இவ்வதிகாரியை அநாதரிப்பார் நசிப்பர்களென்றது ஒக்குமோ? தோஷம் கண்டால் அநாதரிக்கலாகாதோ?" என்னில்; ராஜபுத்திரனுக்கு தோஷமுண்டானால் ராஜா தான் சிக்ஷித்துக்கொள்ளுமத்தனையொழிய, அவனை அநாதரித்தவர்கள்மேலே நிக்ரஹம்பண்ணி தண்டிக்குமாபோலே ஸர்வேச்வராபிமதனான இவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேச்வரன் தானே திருத்திக்கொள்ளுமதொழிய, பிறர் அநாதரிக்கப் பொறுமையாலே அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாசமே பலிக்குமென்றுணர்க. "அபிசேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாம் அநந்யபாக், ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்யஸ் ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:" என்று உபாஸகன் விஷயத்திலே எம்பெருமானருளிச் செய்கிறபடி கண்டால் எல்லை நிலத்தில் வந்துநின்ற இவ்வதிகாரிவிஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி சொல்லவேணுமோ? ஆகையால் இப்படி தானும் பிறரும் நசிக்கும்படி யிருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பரித்யாஜ்ய மென்றதாயிற்று.] .... (454)

455. விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம்போலே லோக விருத்தமுமன்று; நரகஹேதுவுமன்று; ஆயிருக்கச்செய்தே ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய் வேதாந்தவிருத்தமுமாய் ப்ராப்யப்ரதி ்ககமுமாய் இருக்கையாலே த்யாஜ்யம். 75

455. இப்படி பரதாராதிபோகம் சாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையாலன்றோ தனக்கும் பிறர்க்கும் நாசஹேதுவாகிறது; இங்ஙனன்றிக்கே, சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளதேயான ஸ்வதாரபோகத்திற்குக் குறையில்லையேயென்னில்; விசிஷ்ட வேஷவிஷயியான சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்வதாரபோகம் அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதிக்கப்பட்டுள்ள பரதாரபோகம்போலே லோக விருத்தமுமன்று, எரியெழுகின்ற செம்பினுலியன்ற பாவையைத் தழுவுகை முதலான கோரதுக்காநுபவம் பண்ணும் நரகத்திற்கு ஹேதுவுமன்று; ஆனாலும், அநந்யபோகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய் "சாந்தோ தாந்த உபரத ஸ்திதிக்ஷுஸ்ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத்" (ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்து 6·4) இத்யாதிகளாலும் மந்த்ராதிகளாலும் உபாஸகனோடு ப்ரபந்நனோடு வாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகம் ஆகாதென்பதை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷத்தைக் கண்டும் அப்ராப்தியைக் கண்டும் விஷயபோகத்தை அருவருத்திருக்கிற ஆசார ப்ரதாநரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்தவிஷய விரக்தியை உகக்குமவனான ஆசார்யனுடைய முகமலர்த்தியாகிற பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய் இப்படி பல அநர்த்தங்கட்கு ஆகரமாயிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வதார போகமும் பரித்யாஜ்யம். ... ... (455)

456. போக்யதாபுத்திகுலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும். 76

456. போக்யதா புத்தியைவிட்டு தர்மபுத்தியாலே ப்ரவர்த்திக்குமளவில் இவை யொன்றுமில்லையே யென்னில்; ஸ்வதாரபோகத்தில் காமப்ரயுக்தமான போக்யதா புத்தியைவிட்டு உபாஸகரான மஹர்ஷிகள் முதலான சிஷ்டர்கள் பித்ருக்களின் கடனைத் தொலைக்கவல்ல ப்ரஜோத்பத்திக்காகவும், ஸ்நாநதினத்தில் போகம் பண்ணுவிடில் ப்ரூணஹத்யாதி தோஷம் உண்டாகுமேயென்று அஞ்சியும் தர்மபுத்தியாலே ப்ரவர்த்திப்பதுபோலே இவ்வதிகாரியும் அப்படி தர்மபுத்தியாலே ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸித்த தர்ம நிஷ்டனான இவனுக்கு வேறு தர்மங்களில் அந்வயம் விரோதியாகையாலே அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும். [இத்தால்—போக்யதா புத்தியுடன் ப்ரவர்த்தித்தால் அநந்ய போகத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலைவதுபோல, தர்ம புத்தியால் ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமான பின்பு, இவ்வதிகாரிக்கு ஒருவிதத்தாலும் ஸ்வதார போகம் கூடாதென்றதாயிற்று. ... ... (456)

457. "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிற ச்லோகத்திலவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு. 77

457. இப்படி ஸ்வரூபஹாநி விளையுமென்கிற பயத்தாலே விடுகிறவளவு போராது; ப்ராப்த விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே ப்ராக்ருதங்களான போக்ய வஸ்துக்களெல்லாம் ப்ரதிகூலமாய்த் தோற்றுமவஸ்தை பிறக்கவும் வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு. அது "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்ற ஹஸ்திகிரி மஹாத்ம்ய ச்லோகத்தில் காணத்தக்கது ... . (457)

458. ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும் அநுபவாலாபத்தில் ஆத்மதாரணயோக்யதையும், உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும். 78

458. தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷயம் எழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாதபடியான அளவுகடந்த ஆசையும், அவ்விஷயத்தை அகன்றிருக்கைக்குடலான விடத்தைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னும் விருப்பமும், ப்ராப்த சேஷியினுடைய திருமேனி முதலியவற்றின் அநுபவம் பெறுதபோது தரிக்கமாட்டாதிருக்கையும் உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும் தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்துக்குத் தகுதியாக உண்டாகவேணும். உபாயசதுஷ்டயமாவது—பக்தி, ப்ரபத்தி, ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகதஸ்வீகார, பரகதஸ்வீகாரங்கள்.] (458)

459. "பழுதாகாதொன்றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டை பூர்வோபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது. 79

459. "பழுதாகா தொன்றறிந்தேன் பாற்கடலான் பாதம், வழுவாவகை நினைந்து வைகல் – தொழுவாரைக் கண்டிறைஞ்சி வாழ்வார் கலந்தவினை கெடுத்து விண்திறந்து வீற்றிருப்பார் மிக்கு" (நான்முகன் திருவந்தாதி—89) என்று திருமழிசைப் பிரானருளிச்செய்த பாசுரத்தை ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகதஸ்வீகாரமாகிற உபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது. இத்தால் ஆசார்யனைத்தான் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாய் அவத்யகரமா யிருந்ததேயாகிலும் பலன் கைபுகுவதில் பழுதுபோகாதென்பது சொல்லிற்றாயிற்று. "குருணா யோऽபிமந்யேத குரும் வா யோऽபிமந்யதே, தாவுபௌ பரமாம்ஸித்திம் நியமாதுபகச்சத:" என்று பரகத ஸ்வீகாரம்போலே ஸ்வகதஸ்வீகாரமும் பலனைக் கொடுப்பதில் தப்பாதென்று பரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டது. ... ... (459)

460. "நல்லவென் தோழி" "மாறுய தானவனை" என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்தில் முடிந்த ச்லோகத்தையும் "பகர்மநுஷ்ய:" என்கிற ச்லோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது. 80

460. ஆசார்யன் தானாகவே விஷயீகரிக்கப் பெறுகையாகிற பரகத ஸ்வீகாரமென்னும் பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் எவையென்னில்; "நல்ல வென்தோழீ நாகணைமிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென், வில்லிபுதுவை விட்டுசித்தர் தங்கள் தேவரை, வல்ல பரிசு வருவிப்பரேல் அதுகாண்டுமே" (நாச்சியார் திருமொழி 10-10) என்கிற நாச்சியார் பாசுரமும், "மாறுயதானவனை வள்ளுகிரால் மார்விரண்டு கூறாகக் கீறிய கோளரியை, வேறாக ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்" (நான்

முகன் திருவந்தாதி 18) என்கிற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரமும், "பிதாமஹம் நாத முநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத மத்வ்ருத்த மசிந்தயித்வா" (ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 65) என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்தியும், "பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீ வா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:, தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" என்கிற பௌராணிக ச்லோகமும் ப்ரமாணமாக அநுஸந்தேயங்கள். ... . (460)

461. ஆசார்யாபிமானந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமுமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும். 81

461. ஏதேனுமொரு வித்யையைப் பற்றுமவனுக்கும் அதுக்கு ஆசார்யோபதேசம் வேண்டுகையாலே ஆசார்யாபிமாநமென்பது ஸகலோபாயங்களுக்கும் அங்கமாயிருக்க "தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி" என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்? என்னில்; ப்ரபத்தியானது கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமுமாய், மற்ற உபாயங்களை யொழிந்து தன்னையே உபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்ட ப்ராப்திக்கும் தானே நிர்வாஹகமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருப்பது போலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற இதுவும்—ஏதேனுமொரு உபாயத்துக்கும் ஆசார்யோபதேசம் ஆவச்யகமாகையாலே அவ்வழியால் உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமாயிருந்ததே யாகிலும் 'பாலமூக ஜடாந்தாச்ச பங்கவோ பதிராஸ் ததா ஸதாசார்யேண ஸந்த்ருஷ்டா: ப்ராப்நுவந்தி பராங்கதிம்" இத்யாதிப்படியே தானே உத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமா யிருக்கும். ... (461)

462. பக்தியிலசக்தனுக்குப் ப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியிலசக்தனுக்கு இது. 82

462. இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி ஆரென்னில்;—பக்தி துஷ்கரமென்றும் ஸ்வரூப விருத்தமென்றும் அறுதியிட்டு அவ்வுபாயத்தில் கைவாங்கினவனுக்கு ப்ரபத்தி; அந்த ப்ரபத்திதன்னிலும் மஹா விச்வாஸமுண்டாகை அரிதாகையாலும் பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈச்வரஸ்வதந்திரிய பயத்தாலும் தியங்கினவனுக்கு இவ்வுபாயம். ... . (462)

463. இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும். 83

463. இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்யாபிமாந மாகிறவிது ஸ்வரூபத்தை முதலிலே துளிர்க்கச்செய்து பின்பு புஷ்பிதமாக்கி அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும்—அதாவது முதலில் பகவத் விஷயத்திலே அந்வயிப்பித்து, நெடுநாளாக பகவத் விஷயத்தில் அந்வயமில்லா திருந்ததனாலே "வாடினேன்" என்னும்படி உருவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு பாகவத விஷயத்திலே ஊன்றுவித்து பலாந்வய யோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமாயிருந்த வதனைப் புஷ்பிதமாக்கும். அநந்தரம் "நின்று தன்புகழேத்த" என்கிறபடியே சரமபர்வத்திலே நிலைபெறுத்திப் பலபர்யந்தமாக்கும்.

ஆக, ஸதாசார்யாபிமாநமே அனைவர்க்கும் உத்தாரகமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. த்வயத்தில் இரண்டு வாக்கியங்களாலும் சொல்லப்பட்ட உபாயோபேயங்களின் சரமாவதி சொல்லித் தலைக்கட்டிற்றுயிற்று. ...

பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம். ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
ஸ்ரீவசநபூஷண தாத்பர்யஸாரம் முற்றுப்பெற்றது,